

Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpești, județul Cahul. Absolvent cu mențiune al facultății de mecanică a Institutului Politehnic din Chișinău (1978), specializarea „*Tehnologia Construcțiilor de Mașini*”. A susținut teza de doctor în tehnică (1987) și de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a cca. 550 de lucrări științifice, inclusiv 21 manuale și monografii și 163 brevete de invenție. Autor a cca 250 articole de publicistică. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Științei, Tehnicii și Producției (1998), Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală, Geneva (2004). Laureat al Premiului „*Inovatorul Anului 2006*”. Inventator de Elită al României (1994), Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului „*Merite de l’Invention*” Bruxelles (2008). Laureat al Ordinului „*Leonardo da Vinci*” Iași (2009). Laureat al Premiului săptămânalului *Literatura și Arta* (1999, 2000, 2001, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009). Membru al Biroului Asociației Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Președinte al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică). Redactor-șef adjunct al revistei tehnico-științifice „*Meridian Ingineresc*”. Membru al Consiliului editorial al revistelor: „*Intellectus*” AGEPI; „*Fizica și Tehnologiile Moderne*”, Chișinău; „*Tehnologia Inovativă. Construcția de Mașini*”, ICTCM București; „*Analele Universității Ovidius, Seria „Inginerie Mecanică”*”; „*Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați, serile „Inginerie Mecanică” și „Metalurgie”*”; „*Analele Universității Ovidius, seria „Inginerie Mecanică”*”; „*Analele Universității din Petroșani*”.

Valeriu DULGHERU BASARABIE RĂSTIGNITĂ *6

Valeriu DULGHERU

BASARABIE RĂSTIGNITĂ

CZU 323 / 324 (478)

Valeriu Dulgheru

Basarabie răstignită (6)

Editura „TEHNICA-INFO”

Chișinău 2010

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de William Blake

*Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Dulgheru, Valeriu*

*Basarabie răstignită (6)/
Valeriu Dulgheru – Ch.: Editura Tehnica Info, 2010. – 251 p.*

ISBN 978-9975-9864-3

323/324 (478)

Procesare computerizată

Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Natalia Dulgheru

ISBN 978-9975-9864-3

© Valeriu Dulgheru, 2010

CUPRINS

Prefață.....	5
I. Încotro Basarabie?	
Cine a aprins fitilul la 7 aprilie?.....	7
Trăim de parcă am muri.....	12
De nu veți ridica din rândul vostru un proroc.....	17
Îndemn pentru basarabeni.....	23
Specificul politicianismului basarabean.....	31
Democrați, fiți vigilenți, alegerile sunt deja fraudate!...	38
În numele lui Dumnezeu, nu vota antihristul, moș Ioane!.....	45
Maratonul electoral este pe ultima sută de metri.....	51
Importanța majoră a primelor 100 de zile ale guvernării democratice.....	60
Bombe comuniste cu efect întârziat.....	66
Reflecții postelectorale 2009.....	73
II. Lichelism basarabean	
Pocăința lui iuda.....	76
Surcica nu sare departe de trunchi?.....	81
Iar prorocul este fals.....	90
Va apărea oare un nou iuda?.....	95
Lichelele (1).....	103
Lichelele (2).....	109
Încurcate – labirinturile politicii basarabene.....	115
III. Sfârșitul erei comuniste în Basarabia?	
Sfârșitul erei comuniste?.....	121
Începutul sfârșitului perm?.....	127
Procesul s-a declanșat.....	136
Anticipatele pe ultima sută de metri.....	140
Dezmăț comunist în plin secol XXI.....	145
Fabrica de minciuni comunistă.....	152
Imoralitate comunistă.....	158
IV. Portrete în timp, opinii, reflecții	
Rândurile patrioților basarabeni se răresc.....	165
Academicianul Ion Bostan la 60 de ani.....	166
Aurelian Silvestru ajuns la vârsta împlinirilor – 60 de ani	171
Omagiu unui coleg.....	174

Spovedania unei profesoare de liceu.....	178
Adânci sunt rădăcinile creștine ale poporului român.....	184
Cucuteni 5000 REDIVIVUS – o manifestație cultural-științifică de zile mari.....	191
Săptămânalul „ <i>Literatura și Arta</i> ” coordonator spiritual al Mișcării de Eliberare Națională.....	198
Liceul de elită „ <i>Mircea Eliade</i> ” nu mai există.....	200
Întâlnire electorală la Cârpești, județul Cahul.....	205
Chestionar „ <i>Literatura și Arta</i> ”: Cu se sentimente vă despărțiți de a. 2009? Ce așteptați de la a. 2010?.....	206
Avem vre-un folos de la procesul de la Bologna?.....	208
V. Subsemnări, atitudini, aprecieri	
Declarația Consiliului Director al FDRM în legătură cu evenimentele majore din de după 7 aprilie 2009.....	212
Memoriu al Consiliului Director al FDRM în legătură cu evenimentele majore din de după 7 aprilie 2009.....	216
Moldova: opposition & civil society ask international involvement. Petition of Moldova's opposition and civil society groups and personalities to CE, OSCE, UN april 11, 2009.....	219
Declarația FDRM cu privire la aberațiile lui V. Voronin contra României.....	224
Declarația Uniunii Scriitorilor din Moldova, Asociației Istoricilor din Republica Moldova și FDRM	227
Apel al FDRM către membrii și simpatizanții săi, către oamenii de bună-credință.....	229
Apel al oamenilor de cultură și știință.....	231
Apelul Consiliului Director al FDRM către alegători....	235
Apelul Consiliului Director al FDRM către ambasadorii din statele spațiului euroatlantic, acreditați la Chișinău.....	240
Apelul FDRM către Asociația Luptătorilor din Timișoara.....	242
Comuniștii au generat un conflict între generații, extrem de periculos.....	243
Apel al colaboratorilor de la Universitatea Tehnică a Moldovei.....	246
Apel al originarilor din c. Cârpești, jud. Cahul.....	251

PREFAȚĂ

Am onoarea de a scrie câteva rânduri despre prezenta carte, operă a Prof. univ. dr. hab. Valeriu Dulgheru, de la Universitatea Tehnică a Modovei. Mi-ar fi mai ușor să prezint o carte a Prof. Dulgheru despre transmisii planetare precesionale – domeniu în care domnul profesor a adus multe contribuții, devenind astfel cunoscut în lumea științifică, cea fără hotare!

Prof. Dulgheru este un mare cercetător și un mare dascăl. Nu este însă scriitor! Ar putea fi, însă, de ani buni scrie eseuri, cronici actuale, în revista scriitorilor „*Literatura și Arta*”. De ce această carte nu e scrisă de un scriitor? Pentru că scriitorul se bazează pe ficțiune! Cartea de față nu e ficțiune! Este purul adevăr, actual, văzut prin ochii unui mare PATRIOT! Totodată, cartea este o cronică, foarte bine argumentată, a tuturor evenimentelor din această perioadă. De fapt, autorul „*recidivează*”, prezenta carte fiind a șasea dintr-un ciclu început cu ceva ani în urmă! Răsfoind acum toate aceste cărți, constatăm că cele prevăzute de autor s-au întâmplat ulterior întocmai, ceea ce denotă o mare competență de evaluare, de înțelegere profundă a diferitelor aspecte sociale specifice perioadelor respective. Se vede astfel formația inginerască a autorului, care-i asigură o privire de ansamblu și o corectă interpretare a fenomenelor.

Toate frământările și ideile prezentate în carte, ni-l arată pe autor ca fiind permanent preocupat de soarta lui „*Moș Ion, care abia leagă tei de curmei*” – omul simplu, din popor, care nu cunoaște dedesubturile unor activități ale unor politicieni, dar care trebuie informat pentru a-și aduce contribuția la mai binele țării!

Stilul autorului este cursiv, accesibil, polemic, depășindu-l însă pe cel ziaristic.

Multilateralitatea autorului se evidențiază și prin desele divagații în istorie, religie și literatură, foarte bine documentate.

Foarte utile sunt și prezentările din carte ale unor oameni deosebiți, cu realizări de excepție, mari patrioți.

L-am întâlnit pe Prof. Dulgheru la un simpozion tehnic, la Universitatea din Craiova. După încheierea simpozionului a urmat o masă festivă, la care, după un timp, s-a format un grup ce a început să cânte cu bucurie și pasiune (ca la noi, la români), tot repertoriul studențesc din anii '60-'80! Și ce cântece minunate! Prof. Dulgheru a fost foarte impresionat; participa direct la cântecele cunoscute și le asculta cu multă atenție pe cele neștiute, dar trăia profund acea atmosferă, în care românul își expune sufletul său curat!

Îmi permit să felicit pe Prof. Dulgheru pentru această valoroasă carte, și să omagiez săptămânalul „*Literatura și Arta*” pentru publicarea inițială a multora din materialele prezentate în carte!

***Prof. univ. emerit dr. ing. Iulian Popescu
Universitatea din Craiova
membru corespondent al Academiei
de Științe Tehnice din România***

CAPITOLUL I

Încotro Basarabie?

*„Trăim minciuni adevărate,/ Trăim de parcă n-am trăi,
Cu toate zilele în spate /Trăim de parcă am muri.
Pădurea geme de teroare, /Haiducii nu mai sunt haiduci,
Au tot murit pe la răscruce /Grigore, Doine și Ioni.
Tot pentru noi urcând pe Cruce /
Să fim mai tari, să fim mai domni.”*

(V. Nagacevski „Trăim de parcă am muri”)

CINE A APRINS FITILUL LA 7 APRILIE?

„Capra face și oaia trage”
(Proverb românesc)

Comuniștii. Orice ar spune ei. Voi încerca să demonstrez acest lucru prin argumente. Argumentele sunt indirecte și directe. În mod indirect, acest lucru a început înainte de 7 aprilie. Prin campania electorală frauduloasă, exprimată prin coruperea alegătorilor cu cadouri, pensii date chiar în preajma alegerilor, majorarea salariilor de la 1 aprilie (pe hârtie fără acoperire financiară), reparații de drumuri, donații acordate bisericilor ș.m.a., prin presiunea psihologică exercitată seară de seară prin intermediul întregului imperiu mediatic pus la cheremul lor. Un alt argument indirect a fost arestarea tinerilor (inclusiv români) pe data de 26 martie și expulzarea lor (a fost ca o repetiție a ceea ce s-a întâmplat mai târziu), închiderea vămii pentru frații români în perioada 26-29 martie. Comportamentul impardonabil al comuniștilor și ppcd-știlor, care au făcut agitație electorală chiar și în ajunul alegerilor – lucru interzis de lege. În ziua alegerilor, la postul de televiziune publică (publică nu privată) au fost prezentați cum au votat doar liderul PRCM, V. Voronin, M. Lupu și Z. Greceanii de pe listele aceluiasi partid. Ca pe timpurile sovietice, nici pomină de alți lideri de partide. Indirect este și aceasta o fraudă electorală făcută chiar în ziua alegerilor, când majoritatea alegătorilor încă nu votaseră. Tot în ziua alegerilor au fost depistate diverse cazuri de fraude electorale (îndemnarea alegătorilor de a vota „secera și ciocanul”, neștampilarea fișelor de însoțire ale buletinelor, persoane decedate introduse în liste, persoane străine cu viză de reședință în apartamentele unor oameni ș.a.). Fraude au fost comise și în noaptea prelucrării datelor comisiilor electorale, lucru menționat și de baronesa Emma Nickolson, observator OSCE, care a declarat că la ora 1 de noapte comuniștii aveau cca 35% (procent prezis

de sondaje), iar spre dimineață lucrurile se inversează, comuniștii acumulând cca 50%, adică fiecare al doilea cetățean al R. Moldova a votat cu comuniștii. Lucrul cel mai prost care era așteptat – fraudarea alegerilor – a avut loc. Ei și-au luat tocmai atât de cât aveau nevoie (la început, prin redistribuirea voturilor partidelor perdante ei aveau 61 de locuri în Parlament) pentru a guverna de unii singuri. Prin declarația sa Voronin a spus foarte clar că nu va coopera cu nici unul dintre partide, iar dacă va fi nevoie, va dialoga cu parlamentari în parte (evident, prin corupere). Este sub orice critică faptul că chiar a doua zi după alegeri, când rezultatele finale nu erau încă cunoscute, Voronin a fost felicitat de către președintele Rusiei, D. Medvedev. Toate aceste lucruri au scos în primul rând tinerii în stradă.

Mitingul spontan din seara zilei de 6 aprilie al celor cca. 30000 de tineri trebuia să fie un semnal pentru guvernare. Dar guvernarea, în loc să facă anumiți pași concreți pentru a tempera spiritele, a hotărât că este momentul să compromită definitiv opoziția. Nu suntem copii ca să nu înțelegem că guvernarea comunistă, prin intermediul aparatului ei informativ-represiv, era informată de intențiile tinerilor pentru a doua zi. Toate chemările pe Internet și prin SMS-uri erau interceptate. Și ei s-au pregătit pentru o mare provocare în timpul manifestațiilor pașnice ale tinerilor din 7 aprilie. S-a fotografiat și s-a filmat foarte mult din cele ce s-au întâmplat: două clădiri devastate – palatul Președinției și clădirea Parlamentului, sute de răniți în rândul polițiștilor și al manifestanților. Din spusele martorilor oculari, din cele prezentate la diferite posturi de televiziune, pe diferite site-uri pe Internet majoritatea oamenilor se întreabă: Cum a putut să se întâmple așa ceva? Cum o manifestație atât de pașnică la început s-a transformat mai apoi într-un adevărat teatru de război? De ce guvernarea comunistă, având pârgurile puterii în

mână, nu a putut evita acest dezastru? De ce a cedat cu atâta ușurință cele două clădiri? De ce cineva a avut acces cu atâta ușurință pe acoperișul clădirii? De ce aceste clădiri, fiind dotate cu foarte multe camere video, nu au fost filmate intrările manifestanților în clădiri (oare nu pentru a nu-i identifica apoi pe adevărații provocatori)? Cine este vinovat de acest dezastru? Prima reacție, amplificată și de comentariile tendențioase ale posturilor de televiziune naționale (toate aflate în mână comuniștilor), era că tinerii și opoziția parlamentară erau de vină. Necunoscând unele dedesubturi, care s-au clarificat mai apoi, mai mulți tineri se simțeau frustrați, dezamăgiți. A fost de vină și lipsa oricărei coordonări sau organizări din partea lor, fapt ce a făcut posibilă organizarea oricăror provocări. Este un fals al conducerii comuniste, care devine evident acum, când la suprafață apar mai multe dovezi ale implicării lor. Toate posturile de televiziune aservite puterii comuniste în toate aceste zile (chiar și acum, după o săptămână de la acele evenimente, seară de seară postul TV NIT și, prin repetare, posturile Moldova 1 și N4 (care emit pe întreg teritoriul Republicii Moldova) prezintă un film prin care, prin trucaje și ruperi din context, este înfierată opoziția parlamentară (cele 3 partide liberale – PL, PLDM și AMN), se vorbește de implicarea României, a Uniunii Europene (recent a mai apărut un dușman din exterior – Serbia) și a altor state.

Este însă ca o picătură chinezească această otravă pentru bieții noștri părinți, frați și surori de la țară, dezorientați și manipulați, la care nu ajung alte informații. Am fost prezent în piață atunci când V. Filat a încercat în repetate rânduri, în fel și chip, să aducă manifestanții în piață. Am văzut cum același lucru încerca să-l facă Dorin Chirtoacă. Adevărații organizatori ai devastărilor din cele două clădiri nu voiau însă acest lucru. Scopul lor era altul, chiar dacă ar fi putut să existe și victime. Acest lucru a devenit evident ceva mai târziu. Se zice că pasărea pre limba ei piere. Interviuul lui Voronin acordat

agenției de presă rusești RIANOVOSTI, care spune literalmente următoarele: *“...noi am luat decizia de a le ceda lor pentru o zi ceea ce ei își doresc atât de mult – cabinetele președintelui, spicherului Parlamentului, sala de ședințe a Parlamentului, telefoanele noastre și tehnica. Am hotărât să le cedăm tot ceea ce reprezintă, în viziunea lor, puterea”*, a fost ca un trăsnet nu numai pentru majoritatea celor dezorientați, dar și pentru părtașii săi. Cei care intuiau această provocare au găsit, în sfârșit, răspuns la întrebarea care-i frământa: *„Cine e vinovat de ceea ce s-a întâmplat?”*. Tinerii au putut să-și șteargă obrazii de noroiul cu care au fost împrășcați. Pentru realizarea acestei mari provocări, guvernarea a folosit cele mai mârșave căi. În primele rânduri ale protestatarilor au fost infiltrați provocatori din serviciile secrete, delincvenți, reprezentanți ai aripii tinere a PPCD, care se pare că va merge împreună cu comuniștii până la moarte, provocatori ai NBP (o organizație fascistă rusească), provocatori aduși de la Bălți, Tiraspol ș.a. Arborarea drapelelor pe acoperișul celor două clădiri, devastarea lor, maltratarea tinerilor cursanți de poliție este opera lor. Majoritatea studenților au fost simpli spectatori a ceea ce se întâmpla. Toate acestea au fost pregătite din timp. Se pare că deja nu mai sunt întrebări fără răspuns. Mai rămâne ca acest adevăr să-l cunoască și moș Ion – un lucru deloc ușor, luând în considerație că întregul imperiu mediatic se află în mâinile comuniștilor.

Mai există un aspect deosebit de alarmant: bestialitatea cu care au fost tratați copiii arestați în plină stradă, vânați prin parcuri ca niște fiare de diferiți tipi îmbrăcați în civil, intimidarea lor pe toate căile (cât face numai avertismentul prim-ministrului Z. Greceanî că se va trage în tineri dacă nu se vor liniști. Și acest lucru îl spune o mamă). Numărul foarte mare de arestați - în exclusivitate tineri (în toate fotografiile și filmările apar o serie de indivizi care numai a studenți nu seamănă, dar nici unul nu a fost arestat) și modul cum sunt ei

tratați în penitenciare și la comisariatele de poliție sunt îngrozitoare. Sunt copii dispăruți căutați de rude, despre care nu se știe nimic. Este ca pe timpul juntei lui Pinochet în Chile sau al dictatorului Duvalier în Haiti. Acest lucru l-a menționat și reprezentantul ONU Edy Bradly după vizitele făcute în penitenciare și comisariatele de poliție. Decesul tânărului Valeriu Boboc de 23 de ani de la Bubuieci este tot pe seama lor (oricare ar fi declarațiile MAI). Prea multe declarații contradictorii s-au făcut în jurul acestui trist caz pentru părinți, soție și micuța sa fiică. Ceea ce este pozitiv în tot acest film de groază este faptul că comuniștii, fără prea mare dorință, mai mult siliți de situație, au acceptat renumărarea voturilor și verificarea listelor electorale. Faptul fraudării masive a alegerilor va fi în atenția opiniei publice mondiale, ceea ce însuflă o anumită speranță în organizarea unor alegeri repetate corecte (sub egida organizațiilor internaționale). Este faptul că tineretul a demonstrat că nu este o turmă ascultătoare, că gândește și este hotărât să acționeze ferm pentru a-și apăra drepturile constituționale. Sper că ei au înțeles o axiomă: că una dintre căile democratice pentru apărarea acestor drepturi constituționale este participarea masivă la vot, pentru ca viitorul lor să nu-l decidă alții. Sper că tineretul studios și profesorii nu vor mai fi țapi ispășitori, vinovați de toate relele ce se întâmplă în acest colț de țară năpăstuit, ci își vor ocupa un loc pe merit în societate, așa cum se face în lumea civilizată. Prosperarea oricărui stat este imposibilă fără intelectualitate. Contrapunerea restului populației intelectualității și tineretului studios, cum încearcă s-o facă actuala guvernare, este o tristă practică bolșevică, păguboasă, cum a demonstrat istoria recentă a comunismului rus.

Literatura și Arta nr. 15, 2009

TRĂIM DE PARCĂ AM MURI

*„Trăim minciuni adevărate,/ Trăim de parcă n-am trăi,
Cu toate zilele în spate /Trăim de parcă am muri.
Pădurea geme de teroare, /Haiducii nu mai sunt haiduci,
Au tot murit pe la răscruce /Grigore, Doine și Ioni.
Tot pentru noi urcând pe Cruce /
Să fim mai tari, să fim mai domni.”*

(V. Nagacevschi „Trăim de parcă am muri”)

Ceea ce avem astăzi în acest colț de țară părăsit de Dumnezeu, pe nume Basarabia, este o realitate crudă și nedreaptă. În special, după evenimentele din 7 aprilie s-a creat o situație foarte incertă. Guvernarea comunistă a declanșat o teroare fără precedent împotriva tinerilor cum n-a mai fost de la '90 încoace, a declanșat acest război stupid între generații (părinții, bunicii nu-și mai înțeleg copiii, nepoții). Meritul tinerilor este că i-au trezit, măcar pentru puțin timp, pe cei din generația mai în vârstă, care se află într-o stare letargică. Mă închin în fața tinerilor pământeni mei cahuleni pentru curajul și lipsa lor de indiferență în ziua de 7 aprilie. Se pare că sunt unicii din raioanele mai îndepărtate de Chișinău, care au fost cu Chișinăul în acele zile grele de teroare comunistă. Aflând mai târziu ce se întâmplă la Chișinău, sosiți și mai târziu (pe la orele 18-00, totuși e o distanță de cca 170 km), când evenimentele din 7 aprilie se consumaseră deja (distrugerile celor două clădiri le-au început provocatorii guvernării comuniste și le-au finalizat tot ei. Au avut de lucru, săracii, toată noaptea, fiindcă a doua zi acest vajnic și brav „bărbat al Basarabiei”, Marian Lupu, prima „slugă a poporului” în calitate sa de spicher, trebuia să prezinte misiunilor diplomatice de la Chișinău „vandalismul moldovenilor”) ei, cei vreo 30 de tineri cahuleni, au fost arestați în momentul în care se întorceau acasă, au fost torturați mai multe zile de călăii dictatorului pentru infracțiuni pe care nu le-au comis, pentru

distrugerile pe care nu le-au făcut. Terorizați, maltratați fizic și moral, intimidați, tinerii se pare că s-au liniștit. Este însă o iluzie. Este ca un vas în care se acumulează energie. Care este limita răbdării lor? Care este acel punct critic când această masă va exploda? Tinerii sunt vânați direct în stradă, în cămine studentești, în aule universitare sau clase liceale. Sunt umiliți la vamă de către „bravii” noștri vameși și grăniceri moldoveni la sosire sau la plecarea în România. Transporturile cu pasageri din România sunt oprite și verificate la fiecare pas de „bravii” noștri polițiști rutieri. Profesorii sunt umiliți într-un stil birjăresc de însuși președintele statului, sunt umiliți indirect prin neplata majorărilor promise la salariile lor foarte mizere. Profesorii care au legături de colaborare în domeniul didactic sau cel științific cu colegi din România sunt umiliți prin controale ale delegațiilor, ale acordurilor de colaborare cu universități din România. Este ca în perioada de tristă amintire de vânare a vrăjitoarelor.

Trăim de parcă n-am trăi. Comuniștii se laudă cu succesele obținute timp de opt ani, dar în realitate la sate, care altădată erau pline de viață (chiar și în perioada sovietică), întâlnești tot mai multe case părăsite. Tot mai mulți copii de la sate sunt lăsați în seama bunicilor, a rudelor apropiate (practic sunt abandonați de părinții plecați la munci în Est (spre Moscova) sau în Vest (spre Italia, Spania, Grecia etc.) Tot mai mulți bătrâni sunt abandonați de către copiii plecați la munci, care-și duc zilele de azi pe mâine cu pensia mizeră a lui Voronin (culmea însă e că umilul, cumintele, răbdătorul nostru pensionar basarabean se mulțumește cu pensia „majorată” care-i ajunge doar pentru pâine (de ex., pensia majorată a pensionarului Vadim Mișin este de cca 10 000 lei – cum îți place, moș Ioane, această echitate socială făcută în stil comunist?), consolându-se cu proverbiala pentru basarabeni frază „*Să nu fie mai rău*” sau cunoscuta stabilitate comunistă, devenită și ea proverbială (și la cimitir tot există stabilitate – o astfel de stabilitate ne propune regimul comunist?). Paradoxul

este că, având o speranță de viață atât de scăzută, pensionarul nostru neinformați și manipulați votează comuniștii. Tot mai mulți copii (în special după maltratarea polițienească de după 7 aprilie) își așteaptă majoratul sau finalizarea studiilor pentru a lua calea pribegiei, urmând exemplul celor peste un milion de basarabeni plecați deja în căutarea unor perspective mai luminoase decât cele extrem de sumbre oferite de „*raiul comunist*”. În special la 7 aprilie și după, regimul comunist a demonstrat că nu are nevoie de tânăra generație (nu a lui Roșca), nu are încredere în ea, considerându-i pe tineri lipsiți de simțul patriotismului moldovenesc (aici aș menționa că, în principiu, au dreptate, luând în considerație faptul că în aceste aiureli și povești comuniste despre slăvitul „*popor moldovenesc*” nu cred nici copiii). Câmpii, vii și livezi lăsate în paragină, sate părăsite sau locuite doar de bătrâni, drumuri naționale și locale aflate într-o stare deplorabilă, de parcă ar fi după niște bombardamente (cu excepția drumului care duce spre „*cuibușorul de nebunii*” al lui Voronin de la Condița). Unde este harnicul, gospodarul nostru țăran de altădată care se zbătea pentru fiecare petec de pământ arabil? Astăzi mii de hectare de pământ rămân an de an necultivate din cauza politicii agrare promovate intenționat greșit de guvernarea comunistă (de ex., toamna trecută zeci de mii de gospodari au fost nevoiți să-și vândă la un preț de nimic recolta de struguri fabricilor de vin aflate în proprietate rusească sau a lui Oleg Voronin, îmbogățindu-i pe proprietarii acestora). „*Trecută prin foc și prin sabie, trădată, prădată mereu*” de atâtea ori Basarabia, satele ei au rezistat tuturor cumpenelor, năvălirilor barbare, timpurilor grele. Poetul spunea că „*Veșnicia s-a născut la sat*”. Este adevărat, în special, în cazul poporului nostru. Se pare însă că această veșnicie de secole se va curma, că întreaga societate, în special, satul, nu va mai rezista acestui tăvălug comunist dacă nu vor surveni schimbări radicale urgente.

Moare încet și învățământul preuniversitar și universitar. Școlile satești rămân fără profesori, iar grădinițele

– fără copii. Cele mai bune și mai căutate slugi în Europa sunt basarabencele cu studii superioare. Îmbătrânesc colectivele profesionale ale catedrelor universitare, numărul celor pensionați atingând cote alarmante, fapt care pune în pericol însăși existența lor într-un viitor apropiat. Foarte puțini tineri se hotărăsc să îmbrățișeze profesia de cadru didactic și cercetător la un salariu atât de mic. De ani de zile finanțarea învățământului este sub orice nivel. De ani de zile, dotările laboratoarelor cu utilajul strict necesar pentru formarea specialiștilor se fac doar pe bani din granturi internaționale, câștigate de profesori. Te uiți cu admirație la colegii profesori din România, care actualmente au salarii net superioare, laboratoare și săli de cursuri echipate cu cel mai performant utilaj. Despre ce fel de speranțe de viață mai poate fi vorba în acest caz pentru marea majoritate a populației, aflată mult sub pragul sărăciei?

Dar nu este atât de trist chiar pentru toți în acest colț de țară. Pentru unii este un colț de rai. E și natural. Analogic Legii conservării energiei, banii nu dispar, ci doar trec dintr-un buzunar în altul (de ex., din buzunarul mamei, moș Ioane, în buzunarul lui Oleg Voronin). Cine trăiește totuși bine în această “țărișoricuță”? vorba poetului. În primul rând, sunt membrii “Familiei” și cei din jurul ei – lingăii, mancurții. Este nomenclatura comunistă, care pe mama, moș Ioane, te cheamă să-ți strângi cureaua și să crezi în balivernele lor comuniste (teoretic, conform ideologiei comuniste, într-o societate comunistă – așa pretind că construiesc bravii noștri neocomuniști –, mama, moș Ioane, ai aceleași drepturi ca și Oleg Voronin asupra bunurilor materiale produse, adică asupra miliardelor nelegitim atribuite lui O. Voronin), iar pentru ei proliferază destul de bine capitalismul sălbatic, protecționismul. Sunt businessmenii ruși care au acaparat pe nimic diverse întreprinderi (în special din industria cea mai profitabilă – vinicolă) ale căror afaceri sunt protejate de “Familie”. Altor businessmeni, care nu intră în grațiile

“Familiei”, treburile le merg mult mai prost (este cazul lui Stati). În acest colț de țară năpăstuit, înfloresc doar corupția, cumetrismul, servilismul.

Este trist în această țărișoricuță săracă, însă mai avem o șansă, pe care nu trebuie s-o ratăm. În pofida tuturor presiunilor și hărțuielilor la care sunt supuși cei 41 de deputați liberali de către regimul comunist, și de ce nu, a ispitelor de tot soiul, sunt sigur că liberalii vor fructifica din plin situația creată cu posibilități minime de câștig, dar reale. Sper că le va reuși să creeze o criză parlamentară la alegerea președintelui, după care să urmeze alegeri anticipate – unica șansă de a readuce în prim-plan adevărul în acest colț de țară pre nume Basarabia. Faptul că alegerile trecute au fost masiv fraudate, în acest sens existând dovezi incontestabile, se pare că nu mai are nici un impact asupra situației create. În această privință este bine că occidentalii vor sili guvernarea comunistă să transforme postul de televiziune Moldova 1 într-un post cu adevărat public, „*de tipul CNN*”, cum s-a exprimat dna Marianne Miko, șefa delegației deputaților europeni (este într-un fel ciudat, dar această stimată doamnă a făcut mai mult pentru readucerea democrației în Basarabia decât cei doi bravi bărbați ai Europei, Topolanek și Solana). În caz de alegeri anticipate, sperăm că occidentalii vor monitoriza nu numai ziua alegerilor, dar și întreaga perioadă preelectorală. Asta este ceea ce vor face occidentalii pentru noi în aceste multașteptate alegeri parlamentare anticipate. Însă ce vom face noi, cei care așteptăm o schimbare în bine, cei care privim cu dor peste sârma ghimpată în cealaltă parte a Prutului, unde se află nu numai Patria-Mamă – România –, dar și Uniunea Europeană, etalon al democrației? Aproape fiecare dintre noi are pe cineva la țară. Va trebui să urmăm calea apostolilor lui Hristos și să aducem adevărul în fiecare sat, bunilor, dar prea credulilor noștri bunici, părinți, frați și surori.

Literatura și Arta nr. 19, 2009

DE NU VEȚI RIDICA DIN RÂNDUL VOSTRU UN PROROC...

*„Să știți: de nu veți ridica. Din rândul vostru un Proroc.
În voi viața va seca. Zadarnic soarta veți ruga,
Căci scoși veți fi atunci din joc. Și-ți rămânea făr-de-noroc.”*
(A. Mateevici)

Incontestabil, nevotarea candidaturii comuniștilor la postul de președinte din 21 mai curent a fost o victorie a opoziției liberale. A fost și un test de fidelitate impus de societatea civilă, pe care liberalii l-au susținut cu brio. Ei au demonstrat că nu chiar totul se cumpără în acest colț de țară, cum consideră Voronin (unde vă este principialitatea comunistă propovăduită de mentorii marxism-leninismului, tov. Voronin?). Opoziția liberală a fost unită în acest caz, lucru mai rar întâlnit în ultimii vreo 15 ani. Dar această primă victorie de după dușul rece din 5 aprilie este doar începutul unei lupte foarte grele până la victoria finală – detronarea comunismului în această ultimă țară comunistă de pe bătrânul continent. Deocamdată va urma încă o tentativă de alegere a președintelui, care, sperăm, se va termina ca și prima, iar apoi va fi o lungă și istovitoare campanie electorală. Este foarte important ca opoziția liberală să reziste, să-și păstreze unitatea, pe care a demonstrat-o în aceste clipe grele de teroare comunistă după 7 aprilie. Electoratul democrat speră mult în acest lucru. Va trebui să se lucreze mult cu electoratul dezinformat, debusolat de-a binelea de mașina propagandistică comunistă. Nu pe promovarea unei campanii electorale corecte contează comuniștii în viitoarele alegeri anticipate, ci pe coruperea în continuare a electoratului sub diferite forme. Există pericolul ca după alegerile anticipate comuniștii de unii singuri sau împreună cu sateliți de-ai lor, gen Braghiș (cel care concesiona rușilor Transnistria), Diacov, Tarlev, să obțină chiar mai mult decât au acum – o majoritate constituțională. Iar

comuniștii (în primul rând Voronin), cu ambițiile lor napoleoniene, au nevoie nu doar de o majoritate relativă, ci de o majoritate constituțională.

Există temeri că ei vor dori să „*rezolve problema transnistreană*” după placul Moscovei (polițele pentru susținerea pe toate căile de către Rusia a regimului comunist de la Chișinău trebuie plătite - rușii nu sprijină nimic fără a avea un interes anumit). Visul lui Putin a fost și mai este punerea în practică a memorandumului Kozak (în special după eșecul din 2003), adică crearea unui parlament bicameral (în mod normal, în acest colț de țară atât de sărac, ar fi suficient un parlament unicameral, cu vreo 50-60 de deputați), a cărui cameră superioară să fie reprezentată în mod egal de cei „*trei subiecți ai statului federativ moldovenesc*” – idee anacronică, născută în mintea bolnavă a ștabilor de la Kremlin (la ei acasă, nu acordă autonomie nici celor care sunt în drept s-o aibă (popoare care trăiesc pe pământurile lor de mii de ani până la venirea rușilor), iar la noi, cu mâna lui Voronin, vor să acorde autonomie unui așa-numit „*popor transnistrean*”, inventat de ruși, pentru a-și înveșnici prezența în această zonă a sud-estului Europei jinduită de ei încă de pe timpul lui Petru I).

Rezista-vom oare acestei teribile presiuni voroninist-putiniste? Depinde în primul rând de unitatea opoziției liberale. Nu există nici o șansă de a influența mersul politic în acest colț de țară dacă punctele-cheie (Parlamentul și Guvernul) vor rămâne în mâinile comuniștilor, chiar dacă (cum încearcă unii să modeleze situații de ieșire din criza parlamentară actuală) admitem că comuniștii ar recurge la un compromis și ar susține o candidatură a opoziției la postul de președinte. Ce naivitate. Oare nu este clar că Voronin va rămâne în continuare cel care a fost până acum, cu atât mai mult că ceea ce a făcut până în prezent în mod ilegal (constituția nu prevede împuternicirile pe care și le-a atribuit până acum în mod samavolnic Voronin ca președinte al Republicii) de acum înainte va face în mod legal.

Împuternicirile președintelui Parlamentului sunt mult mai largi decât ale președintelui Republicii. În acest post Voronin dorește să aibă o marionetă. În fața acestui pericol opoziția trebuie să vină într-o ipostază calitativ nouă. Cazul ideal ar fi participarea la alegeri pe o listă comună, cu un lider incontestabil. Avertismentul marelui basarabean Alexie Mateevici ar trebui să-i trezească pe liderii celor trei partide liberale, să-i aducă cu picioarele pe pământ. Michiduță deja încearcă să-și bage coada între ei. Numai uniți în jurul unui „*proroc*” vor putea să riposteze acestei uriașe mașini propagandistice comuniste. Lucrul acesta este așteptat de întreaga intelectualitate adevărată, de tineretul care nu vede nici o rază de lumină în viitor cu acest regim comunist, care i-a terorizat și îi mai tratează ca pe niște criminali, de marea majoritate a celor plecați peste hotare să lucreze la negru, dornici de a se întoarce la familiile lor, la copii, soții și soți, la părinții în vârstă, dacă aici s-ar întrezări niște raze de lumină la capătul tunelului comunist întunecos, dacă ar apărea primele simptome de relansare a economiei. În caz contrar, se va îndeplini profeția lui Mateevici: „*Căci scoși veți fi atunci din joc/ Și-ți rămânea făr-de-noroc*”.

Cu ce ar trebui să venim noi, alegătorii mai informați, în ajutorul acestor partide liberale, aflate într-o situație foarte complicată? Va fi strict necesară implicarea fiecăruia dintre noi în acest proces de informare a electoratului nostru de la țară dezinformat și manipulat. Cu ce argumente ar trebui să venim în fața lui moș Ion? În primul rând, să-l informăm argumentat despre minciunile regimului comunist referitoare la evenimentele din 7 aprilie curent, despre adevărul referitor la făptașii adevărați ai distrugerii celor două clădiri, despre crimele comise după 7 aprilie împotriva tinerilor (copiilor, nepoților bunilor, dar prea credulilor conaționali ai noștri de la țară), despre apucăturile imorale ale regimului comunist în ceea ce privește cheltuirea nejustificată a banilor publici pentru

reparațiile ultracostisitoare ale celor două clădiri. În aceste condiții de acută criză economică, când toată lumea își strânge cureaua, economisind acolo unde se poate, când la noi nu ajung bani pentru plata salariilor și burselor (au redus cu 20% din finanțarea universităților și școlilor pentru a-și asigura lor – „slugilor poporului” – un lux de care nu beneficiază nici parlamentarii din țările bogate). Guvernarea, care atentează la sursele financiare alocate educației tinerei generații pentru a-și asigura un lux nemeritat, este amorală și nu are nici un viitor. Au luat pâinea din gura copiilor și studenților pentru a-și face reparații atât de costisitoare. În aceste condiții de criză, puteau fi făcute doar niște reparații cosmetice. Imoralitate și bătărbănie se numește aceasta. Și moș Ion este cel care îi susține în aceste acte ieșite din comun prin votul acordat. Prin aceasta el, involuntar, le fură viitorul nepoților săi, care sunt tot mai mult tentați să părăsească acest „rai comunist”, prezentul fiilor și fiicelor sale, plecați peste hotare pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele. Deunăzi, primarul de Chișinău, Dorin Chirtoacă, într-un interviu a menționat că pentru reparația tuturor drumurilor capitalei ar fi nevoie de aproximativ 540 de mln lei, bani care ar fi fost la Primărie dacă conducerea centrală nu i-ar fi luat printr-o simplă modificare a Legii bugetului (tot hoție se numește). Doar o jumătate din suma care se cheltuiește pentru luxul aleșilor poporului și Președinție (care sunt de uz particular) ar fi ajuns pentru aducerea la normal a străzilor capitalei (care sunt de uz general pentru cei peste 700 000 de locuitori și nu numai). „*Banchet pe vreme de ciumă*” se numește aceasta. „*Nu mai e moral, nu mai e prințipuri. Enteresul și iar enteresul*” – cum ar spune marele critic al viciilor umane I.L.Caragiale.

Un alt argument forte ar fi explicarea caracterului criminal al comunismului, trăit pe pielea lor și de unii bunici de-ai noștri, dar care se pare că au cam uitat urgiile prin care au trecut. „*Comunismul rus a pervertit suflete, a deformat*

caractere, a întors pe dos istoria”, ne spune marele nostru conațional, fost mitropolit al Ardealului, Crișanei și Maramureșului, Antonie Plămădeală. Într-adevăr, nu a fost un regim mai crunt, mai diabolic decât cel sovietic, care a adus atâtea nevoi pe capul bieteii așchii de popor din acest colț de țară. Sute de mii de caractere deformate prin închisorile și gulagurile sovietice. Alte sute de mii de suflete pervertite prin acest sistem diabolic – octombrei, pionieri, comsomoliști, comuniști. Unii dintre acești pervertiți de sistem au avut puterea să se debaraseze de această ideologie anacronică și inumană și să revină la ceea ce este propriu și natural pentru poporul român – la morala creștină. Voronin, unul dintre aceste suflete pervertite de sistem, nu a găsit în sine această putere de voință. Cu pronunțate rădăcini românești (și genetice, dar și ca suflare – bunicul său, care purta numele de Isidor Sârbu, a fost primar în satul de baștină al lui Voronin – Corjova – în perioada administrației românești din 1941- 1943. O mătușă a sa, o soră a mamei sale, cu un frumos nume românesc, Domnica, a trăit până nu demult într-o comună de lângă București), Voronin a rămas în starea sa pervertită de sistem. Dar această stimată până nu demult doamnă ex-premier și candidat la președinție, Zinaida Greceanăi, cum poate sluji un regim care a adus atâtea nenorociri chiar părinților ei?

Un alt argument ar fi explicarea faptului cine stă în spatele acestui război mediatic împotriva României, de fapt, împotriva noastră. Scopul Rusiei a fost și este compromiterea României pe toate căile în fața comunitarilor europeni. Iar regimul Voronin este piulița cea mai importantă a actualei mașini antiromânești de proveniență rusească. Este evident că acest antiromânism anacronic moldovenesc nu este doar rodul lui Voronin. În acest scop, rușii i-au antrenat într-un joc murdar pe mulți avocați de-ai lor. Unul dintre ei, pastorul „disident” Laszlo Tökes, deunăzi cerea să i se acorde autonomie Transnistriei, iar România să acorde autonomie celor două

județe ungurești. Oare nu se vede aici cu ochiul liber mâna Moscovei?

În final aş veni cu o parafrizare a unei cunoscute lozinci comuniste (de ce să nu folosim şi armele lor atunci când este cazul): „Liberali din toate partidele, uniţi-vă!”, iar noi, simpatizanţii lor, să nu rămânem doar cu simpatiile, ci să venim cu o mână de ajutor pentru liberali în aceste clipe grele pentru ei. Această aşchie de popor nu va mai rezista o nouă guvernare comunistă de 4 ani.

Literatura şi Arta, nr. 22, 2009

ÎNDEMN PENTRU BASARABENI

*“Acum ori niciodată - așa cum îndeamnă
minunatul imn românesc – opoziția actuală
din Basarabia trebuie să adune în jurul
său adevăratele forțe democratice, prin
dezvăluirea politicii duplicitare și derutante
a trădătorilor de neam și țară”.*

**(Prof., dr., ing. Mircea Cazacu,
Universitatea Politehnică din București,
originar din Soroca)**

Focul care a mocnit în Parlament pe parcursul a mai mult de o lună de zile, ce a ținut întreaga societate democratică de la noi (și nu numai, frații noștri de peste Prut au fost permanent alături de noi) într-o stare de așteptare, pe data de 3 iunie s-a transformat într-un adevărat focar de criză parlamentară. Dând dovadă de unire, de perseverență și onestitate, opoziția liberală a obținut prima sa victorie, zădărniciind alegerea unui președinte comunist. În pofida unei presiuni psihologice enorme (atât din partea guvernării comuniste, cât și din partea câinelui de pază al societății – presa democratică), prin poziția sa intransigentă, opoziția liberală i-a demonstrat lui Voronin că nu totul se vinde și se cumpără în acest colț de țară. A fost o primă victorie, nu însă cea mai grea. Greul este înaintea – alegerile anticipate. În situația de astăzi, aceste alegeri vor fi foarte dificile. Întreg aparatul propagandistic se află la cheremul comuniștilor. Ei au început deja campania electorală. La câteva săptămâni după evenimentele din 7 aprilie, seară de seară, de pe micile ecrane și la posturile de radio controlate de ei (practic toate posturile de radio rusești și o bună parte a celor moldovenești) în capul opoziției au fost turnate tone de zoi. Dezinformarea și minciuna au atins cote alarmante (de altfel, de ce ne-am mira, dacă întreaga istorie de existență a comunismului este bazată pe

minciună). Ceea ce a fost planificat de ștabii de la Kremlin și realizat cu atâta conștiinciozitate de guvernarea comunistă (mă refer la evenimentele din 7 aprilie: partea pașnică a manifestației a fost a tinerilor, iar actele de vandalism, inclusiv arborarea tricolorului românesc și a drapelului Uniunii Europene, au fost ale provocatorilor lui Roșca și Voronin, infiltrați conștient printre protestatari) a fost cu atâta nerușinare pus în cărca opoziției. Lui moș Ion i-a fost inoculat seară de seară, ca picătura chinezească, până la nivelul subconștientului, stereotipul unei „*opoziiți infantile, criminale, care nu se gândeste la popor*” (săracii de ei, comuniștii, prin marea lor „*grijă și dragoste față de popor*” l-au adus la limita sărăciei, iar feciorașii lor fiind cei mai bogați oameni în cel mai sărac stat din Europa).

Chiar și acum, după zădărnicierea alegerii președintelui comunist al Republicii, toată presa aservită puterii îi învinuiește pe cei din opoziția liberală de trădare a intereselor poporului, de cheltuială nesăbuită de bani prin organizarea alegerilor anticipate. Câtă neobrăzare și lipsă de bun-simț. În 2000, când comuniștii au provocat alegeri anticipate, atunci ei s-au gândit la nevoile poporului? Când au mers la renumărarea voturilor (cum era de așteptat, nu putea să dea nici un rezultat), cheltuindu-se peste 1 mln de lei, s-au gândit la același popor sărăcit? Acum, când cheltuiesc peste 1 mlrd de lei pentru luxul palatelor lor, când își construiesc vile de un lux inimaginabil, când își permit închirierea unor apartamente de lux care costă peste o mie de euro pe noapte (este cazul unei întruniri care a avut loc în Cehia, unde președintele Voronin a locuit în apartamente cu prețul de 1000 de euro pe noapte, atunci când președintele celei mai bogate țări din fostul lagăr socialist – Slovenia – locuia într-o cameră de hotel cu 200 de euro pe noapte), iarăși se gândesc la moș Ion, care abia leagă tei de curmei? Pentru a se spăla, opoziția liberală va avea nevoie de timp și eforturi bine conjugate.

Liberalii au demonstrat că numai împreună sunt în stare să combată hidra comunistă. „*Basarabia începe o nouă epocă. Mă rog lui Dumnezeu să întărească mințile fraților noștri din Basarabia, pentru a rezista “hidrei comuniste”, care a măcinat fibra autentică a basarabenilor, locuitori ai teritoriului strămoșesc, de la Basarabi încoace*” (Ibidem). Ne rugăm și noi lui Dumnezeu ca liderii celor trei partide liberale să conștientizeze importanța vitală a consolidării acestei uniuni, pentru a obține Victoria în alegerile anticipate. Este foarte clar că toată atenția, toate eforturile societății civile democratice trebuie să fie orientate spre consolidarea celor trei formațiuni liberale și crearea unei singure liste electorale. Avantajele listei electorale comune sunt evidente. În primul rând, rezultatul sumar va fi mai mare decât sumarea celor trei componente, în cazul mergerii separate în alegeri, deoarece alegătorul percepe acest lucru ca o unificare a forțelor democratice, fapt ce devine atrăgător chiar și pentru unii indeciși. În rândul al doilea, metoda acceptată de calculare a numărului de locuri în Parlament (metoda lui Victor Hondt) asigură un avantaj formațiunii care a luat cel mai mare procent de voturi. În alegerile recente, comuniștii cu 49,48% de voturi, în cazul unui calcul aritmetic de redistribuire a voturilor perdantilor, ar fi obținut 58,34%, adică 58 de locuri în Parlament. Conform metodei lui Hondt, comuniștii au acumulat 58,41%, obținând 60 de locuri în Parlament. În cazul participării partidelor liberale pe o listă comună, există toate șansele ca acestea să iasă pe primul loc după numărul de voturi acumulate și, deci, să beneficieze de avantajele metodei lui Hondt. Principii de formare a acestei liste sunt multiple. Unul dintre ele ar fi plasarea pe primele 41 de locuri din listă a numelor celor 41 de parlamentari liberali obținute în alegerile recente prin succederea primelor poziții în ordinea locurilor ocupate de partid în competiția recentă. În continuare, listele pot fi completate cu nume de personalități din societatea civilă, din

alte partide, care prin popularitatea lor ar aduce voturi Partidului Liberal Unit. Orice alte tentative de participare la alegeri a diferitelor partide și candidați independenți rătăciți trebuie tratate ca tentative de compromitere a alegerilor, ca trădare a democrației. Astfel de tentative trebuie sancționate de întreaga presă democratică liberă. În mod similar, adică pe o listă comună, intenționează să participe la alegeri PSD, PD, UCM și Moldova Unită, care au șanse să devină o a treia forță în viitorul Parlament. Să sperăm că ei vor rupe mai mult de pe sectorul de stânga și de pe extrema stânga și nu se vor coaliza cu cei care au devenit o frână serioasă în înaintarea noastră spre Europa, pentru care calea spre Europa trece prin Moscova. Nu ne referim la Roșca. Cazul lui Roșca este unul specific. Îl lăsăm într-o parte pe acest dublu Iuda – trădător al aspirațiilor noastre naționale, dar și de Țară, pe care a supt-o nemilos pe parcursul ultimilor 15 ani, însușindu-și nelegitim capitaluri enorme. Dar iată că a avut tupeul să declare la o reuniune recentă la București că „...*Republica Moldova nu este un teritoriu populat cu victime ale istoriei*”, adică nu suntem victime ale pactului Ribbentrop-Molotov, nu suntem o așchie de popor rămas încă sub dominație rusească. Se vorbește că chiar și problemele pe care le au deponenții băncii *InvestPrivat- Bank* sunt generate de același I. Roșca prin afacerile murdare promovate de conducerea băncii. Aflat un timp în anonimat (după alegerile din 5 aprilie), iată că apare din nou în prim-planul bătăliilor electorale. Este ca fiara care simte sânge și se pregătește de atac. De astă dată nu pentru „*apărarea idealurilor naționale*”, cum o făcea declarativ altădată, ci în mod deschis, pentru asigurarea victoriei comuniștilor. Își dă seama foarte bine impostorul că nu are nici o șansă să treacă pragul electoral de 6% (modificat tot de el, din 4% în 6%, pentru a îngreui accesul în Parlament al altor forțe de orientare democratică, s-a întors ca un bumerang împotriva lui), însă se avântă iarăși de unul singur în bătăliile electorale. La prima

vedere, pare absurd comportamentul acestui mercenar, însă, într-un fel, acest pas este înțeles, deoarece trucul electoral respectiv îi deschide larg toate porțile, pentru a bate cu toate tunurile în cetatea opoziției liberale (dacă n-ar participa la alegeri, nu ar putea lovi nemilos în tot ce mișcă împotriva coaliției voroșchiste). Scopul său este de a rupe de la electoratul democrat cele 1-2% din voturi și a le aduce comuniștilor prin denigrarea opoziției. Vor mai crede oare naivii de alegători ai ppcd-ului în aceste minciuni electorale roșchiste? La conlucrarea „fructuoasă” (și, cred, reciproc avantajoasă dintre Voronin și Roșca) s-a referit relativ recent veșnicul președinte în exercițiu V. Voronin: *„Suntem de acord ca noi să luăm 51% din voturi și ppcd – 49%. Cei care nu vor să voteze pcrm să voteze ppcd”*. Uitați-vă câtă încredere reciprocă au acești prieteni la cataramă. Și atunci, stimați încă susținători ai lui Roșca, cum o să vi se ridice mâna să votați iarăși comunismul (ca și rândul trecut)? Ce vă vor spune bunicii, părinții, frații și surorile dvs., ale căror oseminte au fost împrăștiate pe întreg spațiul siberian de către părinții și frații comuniștilor de astăzi, când vom pleca în lumea celor drepti?! Iată ce spune un basarabean care a părăsit Basarabia sa dragă din cauza urgiei roșii, venite peste capul bieților și multpătimiților români basarabeni: *„Muscalii și cazacii, tătarii și turcii au râvnit în toate timpurile mănoasele culmi și câmpii rodnice ale Basarabiei. În ultimele două secole, imperialismul rusesc și apoi altoirea acestuia cu bolșevismul criminal au adus mari daune basarabenilor, prin spolierea nemiloasă a muncii lor, dar și prin schilodirea sufletului basarabean, otrăvind istoria, credința și relațiile cu frații lor din România. Doamne, fii aproape de basarabeni în zilele care urmează!”* (Ibidem) Dragii noștri bunici, părinți, frați și surori, nu credeți în minciunile comuniste! Minciuna s-a aflat întotdeauna la baza ideologiei lor, care a prins rădăcini adânci în solul fertil al cunoscutei duplicități rusești. Prin minciună au încercat să ne

înlocuiesc credința creștină cu un surogat de ideologie comunistă anacronică, transformând peste noapte lăcașurile sfinte în cămine culturale, discoteci, grajduri, sau pur și simplu distrugându-le. Prin minciună au înlocuit proprietatea privată cu proprietatea colectivă, adică a nimănui, sau, mai bine zis, doar a lor, a „*elitei partinice*”. Prin minciună au trimis sute de mii de tineri basarabeni drept carne de tun pe front, pentru apărarea unei patrii care nu era a lor.

Prin minciună, noi și părinții noștri am fost deposezați de cetățenia română. Prin minciună, bunicii, părinții, cu tot cu copii, au fost deportați în așa-numitele „*lagăre de munci de corecție*”, care, în realitate, au fost adevărate lagăre ale morții, exterminându-i pe cei mai buni gospodari și intelectuali basarabeni. Prin minciună au încercat să ne dezrădăcineze, să nu ne cunoaștem originile, să ne urâm frații și să ne iubim cotropitorii. Totul în ideologia comunistă de factură rusească s-a bazat pe minciună. Dar de ce crezi, moș Ioane, că comuniștii de astăzi sunt alții decât cei de ieri, sunt mai breji? Oare nu cunoști mata vechiul proverb românesc „*Lupul își schimbă părul, iar năravul ba*”? (Este ca un avertisment venit nouă din negura vremurilor să nu dăm crezare fiecărui parvenit.) Oare nu pe aceeași minciună este bazată realitatea de astăzi, când comunistul nr. 1 (V.Voronin –tatăl) conviețuiește pașnic cu capitalistul nr. 1 (O.Voronin - fiul) în acest colț de țară plin de sărăcie și mizerie?! Oare nu este un argument serios, sub acest aspect, faptul că timp de peste 8 ani de guvernare, pe parcursul cărora comuniștii au avut puterea absolută în stat, când au guvernat de unii singuri fără a fi încurcați de cineva, am ajuns unde am ajuns?! Am ajuns să fim cel mai sărac stat din Europa. Cu cifrele statistice ei stau foarte bine (creșteri de 5-10 ori mai la toate capitolele, dar te miri cum atunci, pe parcursul guvernării lor, ne-am coborât pe scara celor mai sărace state din lume de pe locul 91, la începutul guvernării lor, pe locul 140, la sfârșitul celui de-al doilea mandat al comuniștilor. Vom

ajunge poate pe locul 200 pe această scară a rușinii dacă îi vom alege încă o dată. Poate la începutul guvernării comuniste lumea capitalistă era mai săracă și, brusc, s-a îmbogățit mult mai repede decât Republica Moldova, ceea ce într-o societate capitalistă normală, cu legi stricte, nu poate avea loc), cu realitatea, pe care o simți și mata, moș Ioane, care de abia mai supraviețuiești, fiind sub limita existenței fizice, stau mult mai prost. Amintiți-vă cum, cu câteva luni în urmă, în campania electorală, comuniștii ne făgăduiau mărirea pensiilor, a burselor și salariilor (conform declarațiilor lor, în septembrie salariul lunar al bugetarilor va fi de 300 de euro (adică de cca 5000 de lei). Astăzi ei de abia își onorează obligațiile plătind salariile mizere pe care le avem reducând drastic orice alte finanțări (cu excepția finanțării modernizării palatelor lor). Nu se știe cu ce vom pleca în concedii (noi pe la „fazende”, la lucru, pe la părinții de la țară). Pentru ei să nu ne facem griji – vor găsi în bugetul extrem de găurit bani pentru odihna binemeritată pe la Karlovy-Vary, pe insulele Canare, în cel mai rău caz, în Antalya sau pe plajele azurii de pe litoralul bulgăresc sau românesc al Mării Negre. Nu se știe cu ce salariu vom intra noi, bugetarii, la 1 septembrie în noul an de studii.

Am ajuns să fim argați la noi acasă, la marii capitaliști ruși și mankurți (toate proprietățile profitabile – industria vinicolă, a zahărului, a tutunului – se află în mâinile rușilor sau ale feciorașilor și rudelor „înalților demnitari”: s-a străduit din răzputeri guvernarea comunistă pe parcursul acestor opt ani. Aproape tot sistemul prestărilor de servicii din Chișinău și din alte orașe mari se află, de asemenea, în mâinile lor), iar peste hotare – slugi în casele europenilor înstăriți. Am ajuns ca guvernarea comunistă să-și bată joc atât de mojicește de frații noștri de peste Prut, care întotdeauna au fost alături de noi în cele mai grele clipe (chiar faptul existenței acestui stat, pe care l-a acaparat Familia, se datorează ajutorului acordat de România: România a fost primul stat care a recunoscut

independența Republicii Moldova; România a ajutat dezinteresat Republica Moldova în timpul agresiunii Rusiei din 1992; România a fost cea care ne-a ajutat în diferite faze ale crizei (așa-numita criză a vinului, criza de energie electrică etc.).

Am ajuns ca conducerea de la Kremlin să se comporte cu noi de parcă am fi o gubernie a sa. Culmea culmilor e că ei învinuiesc România de amestec în treburile interne ale Republicii Moldova prin organizarea așa-numitei „*arborări a tricolorului românesc pe clădirea Președinției*” (astăzi există suficiente argumente că acest lucru a fost regizat de Kremlin), iar ei în raioanele de est ale Republicii fac tot ce vor: arborează steagul Rusiei, țin o armată de ocupație, susțin un regim criminal, transformând această fâșie de pământ, numită de ei *Republica Moldovenească Transnistreană*, într-un adevărat eldorado pentru toate grupările mafioate statale și nestatale ale Moscovei, Kievului și Chișinăului, într-o gaură neagră pentru bugetul Republicii, atât de compromis. Guvernarea comunistă tace mâlc. Ambasadorul Rusiei, care se amestecă brutal în treburile interne ale Republicii Moldova, iată că nu este expulzat, ca cel al României. Este puțin, moș Ioane? Îi mai alegi o dată, ca să fie mai mult? Ca simplu alegător, care dorește schimbarea în Republica Moldova, mă adresez dumneavoastră, stimați lideri ai partidelor liberale de opoziție, care ați demonstrat că vă puteți uni. Faceți acest lucru în memoria lui Grigore Vieru, a lui Andrei Vartic, a lui Ion și Doina Aldea-Teodorovici, în memoria lui Gheorghe Ghimpu, care au dorit atât de mult să scăpăm de urgia comunistă, dar nu au mai ajuns să vadă aceste clipe deosebit de vibrante pentru ei. Acum ori niciodată, cum ne îndeamnă imnul înflăcărat al tuturor românilor!

Literatura și Arta nr. 23, 2009

SPECIFICUL POLITICIANISMULUI BASARABEAN

*„Pe Ștefan l-așteptăm să vină /
Cu sabia și crucea-n mână;
Când va lovi în mutre ciunte, /
Să sară stelele din frunte”.*

(T. Popovici „Tărăboi în țara lui VoRșca”)

De la un timp, mai bine zis, de la independență încoace (cu excepția guvernărilor Druc, Muravschi și Sturza), toate merg de-a îndoaselea în acest colț de țară pre nume Basarabia. „Douăzeci de ani de luptă - /Unde dracu’ să mai lupți: Umblu cu cămașa ruptă /Într-o țară de corupți” (Ibidem). Corupție economică, politică, juridică și informațională (toate pârghiile politice, juridice, informaționale și economice se află în mâinile Familiei), corupție morală (câți Iuda au trădat acea mare încredere a poporului la începuturile deșteptării naționale), coruperea credinței strămoșești (atât vlădica Vladimir, cât și Cubreacov din spatele Mitropoliei Basarabiei împart posturile de preoți după alte principii, neconforme canoanelor bisericești și moralei creștine), corupție juvenilă (suflete tinere nevinovate sunt îndoctrinate cu otrava ideologiei marxist-leniniste, crescând din ei niște pavlici morozovi), corupție la nivel de stat. Președintele în exercițiu, V. Voronin, în loc să-și îndeplinească funcția de conciliator între partidele câștigătoare în alegeri, cum procedează președinții de țări civilizate, chiar din seara alegerilor (când rezultatele încă nu erau cunoscute - pentru noi, dar pentru el?), a declarat franc: „Noi nu avem nevoie de opoziție. Noi vom guverna de unii singuri. Referitor la votul care nu ne ajunge, nu vom discuta cu liderii partidelor, ci direct cu membrii lor (adică îl vor cumpăra – n.n.)”.

De ce oare am ajuns acolo unde am ajuns? – la coada Europei – după gradul de sărăcie materială: „De lideri proști fiind legați, /Suntem o țară de argați, /Și-o să intrăm în

Uniune, /Să aibă musai o minune” (ibidem). Tot acolo suntem și după gradul de sărăcie morală, votându-i pentru a treia oară pe comuniști (chiar dacă au comis mari fraude, totuși cele vreo 30% de procente reale ale comuniștilor sunt prea multe la acest început de mileniu, orice am spune). Actualmente suntem totalmente la cheremul rușilor (unde este marele luptător antirus Roșca?). Nu vedeți cum se comportă cu noi acest țar Medvedev și camarila sa, de parcă am fi o gubernie a Rusiei. Care ar fi treaba rușilor ce steag arborăm noi la Chișinău sau ce fel de cetățenie dorim să avem (tot așa, care ar fi treaba mea ce steag arborează ei pe Kremlin sau ce cetățenie voi ei să adopte. Pot obține și cetățenia chineză, dacă o doresc – unii ruși din Extremul Orient deja fac acest lucru). Pe cine au întrebat ei dacă e bine sau nu e bine ce fac atunci când au acordat cetățenie rusă la peste 80% dintre osetinii de sud și abhazi (aceștia nefiind de naționalitate ruși) sau celor peste 250 de mii de locuitori din partea stângă a Nistrului, sau celor câteva sute de mii de cetățeni ruși din Basarabia? Iată cunoscuta duplicitate imperialistă asiatico-rusească.

Dar în relațiile noastre cu Țara-Mamă, România, unde am ajuns? Suntem mult mai îndepărtați de frați decât la începuturi. Florile din acele „*poduri*” de cândva de mult s-au ofilit. O anumită atitudine antiromânească au avut și guvernarile precedente (amintiți-vă de cunoscuta declarație a prim-ministrului Sangheli: „*România nu ne-a dat nici un karandaș*”, atunci când România ne-a fost unicul sprijin în războiul Rusiei contra tânărului stat românesc Republica Moldova, atunci când mii de tineri basarabeni studiau în liceele și universitățile din România ș.m.a.). Dar conducerea comunistă a întrecut orice măsură prin promovarea unui antiromânism paranoic. Cu părere de rău, comuniștii au avut sprijinul moral, și nu numai, al multor cozi de topor, odinioară parcă cu suflu românesc. Același Sergiu Mocanu i-a fost sfătuitor în perioada când acest antiromânism moldovenesc a luat amploare. Ce fel de

politician trebuie să fii ca să-ți schimbi atât de des opțiunile politice: l-a început anticomunist inveterat, mai apoi consilier al comunistului nr. 1, iar acum iarăși luptător anticomunist.

E ceva putred în Danemarca politicii basarabene. Unde s-a pierdut acea legătură care a existat între democrați și frații noștri de la țară în anii 1989-1992? De ce moș Ion crede astăzi mai mult în minciunile lui Voronin, care curg cu nemiluita din presa vorbită și cea scrisă, decât în adevărul spus de fiii și fiicele sale? Faptul că poporul se comportă așa cum se comportă, conform teoriei psihanalitice a lui Freud, are anumite motive. Care ar fi aceste motive? Au existat atâtea trădări din partea așa-zișilor democrați (pe Roșca nici nu-mi vine să-l numesc democrat). Am ratat, probabil, momentul atragerii de partea noastră a fostei nomenclaturi sătești naționale, aceasta rămânând pradă neocomuniștilor agrarieni și interfrontiști. Au existat marile trădări în conflictul de pe Nistru. Sunt regretabile ezităările președintelui Snegur (lucrurile ar fi mers mai bine dacă Snegur în acea perioadă ar fi fost un fel de Voronin de astăzi – în sensul fermității sale). A existat trădarea de către democrați a primului premier democrat, Mircea Druc, fapt care, în fine, a marcat începutul căderii noastre și al revenirii la putere a forțelor antinaționale neocomuniste multicolore. Cu sacrificiile democraților s-a obținut independența acestui colț de țară, care însă a ajuns în labelle celor care erau împotriva independenței. A fost o perioadă când bunii noștri părinți, surori și frați de la țară au rămas fără pensii și salarii – politică promovată tot de comuniști (până în 2001, cu excepția, poate, a primilor doi ani de la independență, 1991-1993, de fapt, tot comuniștii erau la putere: Sangheli, Lucinschii, Ciubuc, Braghiș ș.a.). A existat revenirea, încetul cu încetul, a nomenclaturii comuniste sub diferite culori (interfrontiștii, agrarieni, social-democrați ș.a.). A fost greșeala lui P. Lucinschi, care a readus în legalitate partidul comuniștilor, și astăzi într-un fel culegem roadele. Îl

ascultam deunăzi pe dl P. Lucinschi dezvinovățându-se că nu a participat sub nici o formă la organizarea evenimentelor din 7 aprilie. E prea târziu, dle Lucinschi. Partidul comunist al D-voastră a degenerat într-o formă monstruoasă cu fațadă comunistă, dar esență de capitalism sălbatic.

A fost prima mare trădare a lui Roșca (trădările acestui Iuda au început mai înainte, chiar de la venirea sa în fruntea Frontului Popular, însă erau acoperite de declarații patriotarde și naționale proromânești), când împreună cu comuniștii a sacrificat guvernul Sturza (este una din primele colaborări deschise ale lui Roșca cu comuniștii). Au existat mimările luptei anticomuniste a acestui clown în spectacolele anticomuniste ulterioare și înfrățirea totală cu comuniștii la 4 aprilie 2005. „Cu megafonul, din copac, /Răcneai pledând pentru dreptate, /Acum, când ai ajuns babac, /Văd că te doare-n cot de toate” (Ibidem).

A fost greșeala democraților când au votat propunerea lui I. Roșca, cea de transformare a Republicii Moldova din republică prezidențială în una parlamentară. Acum culegem roadele acestei greșeli. În alegerile din 2005, Voronin într-un scrutin general n-ar fi câștigat președinția, dar în interiorul parlamentului i-a găsit pe acei Iuda, care, pentru 30 de arginți, l-au aburcat în jilțul de președinte pentru încă 4 ani. După recente alegeri Voronin dorește să repete scenariul. Să sperăm că modul bătărănesc în care s-a comportat Voronin cu opoziția, dar și opinia publică, foarte ostilă față de trădători, îi va opri pe unii din tabăra opoziției de la această ispită. Și, în mare parte, a fost lipsa unei clase politice veritabile, cu rădăcini în istorie (cum au avut-o balticii, polonezii, ungurii ș.a.). Lipsa de experiență, rânza basarabeană, uneori chiar prostia unor lideri politici de moment au făcut să fie substituită pasărea măiastră, care ne-ar fi adus în marea familie europeană, spre care tind atât de mult conaționalii noștri, cu o obișnuită cioară. Toate acestea ne-au adus la situația deplorabilă de

astăzi, când șeful în exercițiu al statului se comportă ca un birjar în discuții despre opoziție, tineri, profesori. Dar politica promovată de comuniști în perioada electorală este și astăzi, la doar o lună după alegeri, de-a dreptul anapoda. Deunăzi, prim-viceprim-ministrul Dodon ne liniștea pe noi, profesorii, studenții (care, după alegeri, de vreo 2 săptămâni nu-și primesc bursele mizere: slugile poporului, probabil, și-au primit salariile groase la timp), medicii (raiul comunist făgăduit de comuniști înaintea alegerilor s-a transformat într-un adevărat iad după alegeri) „*Ne vom strădui ca salariile să nu descrească*”. Ei bine, dlor tovarăși comuniști, dar unde este majorarea cu 16% a salariilor de la 1 aprilie? Care este probabilitatea majorării salariului până la 300 de euro la 1 septembrie (persoana nr. 3 în ierarhia guvernării comuniste de mai ieri, V. Tarlev, care se consideră deștept în ale politicii, ne făgăduia un salariu de tocmai 700 de euro spre finele anului 2013). Acum înțeleg și credulii de mai ieri cât valorează brașoavele electorale comuniste. Gogoșii electorali sunt parte componentă a politicii basarabene de pe Bâc. Ne-au redus nouă, bugetarilor, finanțarea cu 20% (se vorbește că și salariile, pe care încă nu le-am primit, sunt reduse cu 20%). Nu ne-au majorat salariul (dacă cei cca 900 de lei lunar pot fi numiți salariu mediu pentru profesori) de la 1 aprilie, după cum ne-au promis. Ce s-a întâmplat în doar o lună de zile? Până la 5 aprilie, nici pomină de criză economică în Republica Moldova (chiar dacă în toată lumea aceasta bântuie de vreo jumătate de an, este prezentă și la vecinii noștri – Ucraina, România). Este un soi anapoda de politică bazată pe minciună. Acum, moș Ioane, vezi pe față adevăratul preț al promisiunilor electorale comuniste. „*De ce nu-i lumea fericită? / De ce sunt oamenii prea triști? Nu e pedeapsă mai cumplită / Decât să stai sub comuniști!*” – se întreabă cunoscutul epigramist T. Popovici.

Eu înțeleg că politica este o c..., dar nici chiar așa. Se pare că după atâtea piruete, schimbări de macaz, politicaștrii

noștri guvernanți s-au pierdut de-a binelea în labirinturile politicii basarabene (dacă o mai putem considera politică). Conform DEX-ului, *“politica este știința și practica de guvernare a unui stat; sferă de activitate social-istorică ce cuprinde relațiile, orientările și manifestările care apar între partide, între categorii și grupuri sociale, între popoare etc. în legătură cu promovarea intereselor lor, în lupta pentru putere etc.; orientare, activitate, acțiune a unui partid, a unor grupuri sociale, a puterii de stat etc., în domeniul conducerii treburilor interne și externe; ideologie care reflectă această orientare, activitate, acțiune, care are sau care exprimă o comportare abilă; dibaci, șiret”*. Se pare că comuniștii au preluat din această noțiune foarte largă doar ultimele elemente. În acest context v-aș întreba, dle Dodon: Unde vă este încrederea simulată de până la alegeri (amintiți-vă de clipurile electorale cu chipurile luminoase ale frunții listei pcr, care ne spuneau că ne vor aduce „stabilitate”, dacă îi vom vota. Și ne-au adus „stabilitatea”. Chiar a treia zi după alegeri, au provocat evenimentele din 7 aprilie – cea mai mare „stabilitate” de după ’90. Chiar a doua zi Voronin s-a grăbit să evalueze stricăciunile aduse celor două clădiri (de – către provocatorii săi – astăzi există suficiente argumente în acest sens) la 300 de milioane de lei (conform estimărilor specialiștilor, suma era prea umflată). Deunăzi, într-un scandalos interviu prezentat la ultrascandalosul post de televiziune NIT, tov. Voronin a invocat suma de 700 de milioane, lăsând să se înțeleagă că ar putea crește până la 1 miliard de lei. E stilul care-l caracterizează. Prea puțin l-a îngrozit pe moș Ion cu filmele de groază prezentate de televiziunile sale despre *„vandalismul studenților, incompetența așa-zișilor profesori și dorința de vărsări de sânge a opoziției”*. Ca efectul să fie și mai mare, de ce să nu dăm vina, pentru tot ce se întâmplă în acest colț de țară, pe seama opoziției, a tinerilor studenți, a profesorilor de licee și universitari?! Dar poate că tovarășii se pregătesc de

alegeri anticipate, când vor avea iarăși nevoie de bani?

Ce fac însă partidele liberale de opoziție în situația respectivă? Este bine că această nevoie i-a consolidat. Sarcina lor primordială de moment este să-și țină în frâu parlamentarii din fracțiuni, pentru a evita votarea candidaturii președintelui în Parlament. Dacă le va reuși acest lucru și vor avea loc alegeri anticipate, atunci și statutul acestor partide liberale în alegeri va fi altul. „*Pe comuniști și pe roșcați/ Să îi învingeți toți doriți./ Dacă-i așa cum declarați, /De ce nu vreți să Vă uniți?*” se întreabă același T. Popovici. După atâta maltratare morală din partea guvernării, sunt sigur că se vor uni.

Literatura și Arta nr. 18, 2009

DEMOCRAȚI, FIȚI VIGILENȚI, ALEGERILE SUNT DEJA FRAUDATE!

*„Țapul este legitimat, ca lider, când turma îl urmează.
Când țapul este râios, turma se împrăștie.”*

(Florea Dudiță, Geocotrocisme)

Alegerile parlamentare din Republica Moldova au fost cele mai scandaloase de la '90 încolo după mărimea și formele fraudelor electorale. În pofida tuturor piedicilor puse, celor trei partide liberale de opoziție le-a reușit să stabilească formele și mecanismele de fraudare în recente alegeri parlamentare. Acest lucru a fost confirmat și de oficialii europeni, care se grăbiseră să recunoască alegerile drept corecte. Despre acest lucru vorbesc oficialii europeni, informați de partidele de opoziție. La diverse nivele ale UE au fost adoptate o serie de declarații cu anumite cerințe înaintate regimului comunist de la Chișinău privind inadmisibilitatea fraudării alegerilor anticipate, asigurarea dreptului fiecărui cetățean al Republicii Moldova la informație și, în final, la vot. Cum procedează însă regimul de la Chișinău, încurajat de mentorii săi din Kremlin, până nu demult atotputernic, iar acum, confruntându-se cu tot mai multe probleme chiar în sânul partidului său?

Să facem o scurtă analiză a acțiunilor regimului comunist în acest început de campanie electorală. Viitoarele alegeri anticipate sunt deja fraudate. Voi încerca să dovedesc acest lucru prin câteva argumente forte. Prin stabilirea zilei alegerilor într-o zi de miercuri (29 iulie) sunt practic privați de dreptul constituțional de a vota cei circa un milion de cetățeni ai Republicii Moldova plecați să muncească la negru peste hotare. La apelurile insistente ale opoziției de a deschide mai multe secții de votare peste hotarele Republicii (adică în afara ambasadelor) am auzit doar aberațiile lui V. Țurcanu precum că, conform Constituției, alegerile pot avea loc doar pe

teritoriul Republicii Moldova, ambasadele fiind recunoscute drept teritoriu al Republicii Moldova. Dar acest „*argument*” nu rezistă nici celei mai elementare critici. Oare nu conform aceleiași Constituții fiecărui cetățean al Republicii Moldova (inclusiv celor de peste hotare) trebuie să i se creeze toate condițiile pentru a vota? De data aceasta, prin stabilirea alegerilor într-o zi de lucru accesul cetățenilor Republicii Moldova la urnele de vot va fi și mai dificil din cauza necesității de a te deplasa în alte orașe sau țări, la ambasade, într-o zi de lucru. Problema fixării zilei alegerilor putea, cel puțin, să fie discutată la ultima ședință a Parlamentului, dar aceasta nu s-a făcut, știindu-se că în acest sens opoziția nu va accepta o zi de lucru. Președintele în exercițiu Voronin, folosindu-se de dreptul său constituțional, a făcut acest lucru hoțeste, decretul său fiind ca un trăsnet din senin pentru majoritatea alegătorilor. Scopul său este de a scoate din cursă o bună parte din electorat, care eminentamente nu este al lor. Un concetățean de-al nostru umblat prin Europa, plecat de-acasă din cauză că conducerea comunistă nu i-a asigurat un loc de muncă să-și întrețină familia, nu poate fi votant al comuniștilor. Și acest lucru îl înțeleg foarte bine comuniștii, de aceea au recurs la acest truc electoral. Reacția societății civile însă, chiar și a partidelor de opoziție, a fost prea slabă.

O adevărată crimă este tentativa guvernării comuniste de a scoate din procesul de votare studenții cu viză de flotant la locul de studii, cea de reședință având-o în altă localitate. Sunt sub orice critică acțiunile nesigure ale CEC-ului (se observă cu ochiul liber afilierea sa la guvernarea comunistă) vizavi de problema votării studenților. În toată lumea se încearcă mobilizarea tineretului la votare, care este viitorul oricărei națiuni, iar la noi se face totul pentru a-l scoate din cursa electorală. Ei și așa sunt cam indiferenți față de alegeri (au demonstrat acest fapt alegerile precedente), dar prin aceste metode promovate de CEC se încearcă a se reduce drastic

numărul votanților studenți. Ei bine, interesul guvernanților comuniști este de a-i marginaliza pe studenți, fiindcă aceștia nu sunt votanții lor. Dar de ce nu înțelege moș Ion un lucru atât de simplu: de unde va primi mâine-poimâine pensia (în cazul în care mai ajunge cu această pensie mizeră de 500...600 de lei până mâine-poimâine) dacă, votându-i pe comuniști, îi va împinge pe tineri să emigreze în căutarea unui trai mai decent.

Ei bine, vom invoca mai jos câteva acțiuni ale CEC-ului privind această problemă, care l-ar debusola completamente chiar și pe unul mai pregătit, nemaivorbind de un student. La început, pe data de 19 iunie, a apărut prima decizie în această problemă a CEC: „Elevii și studenții care dispun de vize de ședere temporară își vor exercita dreptul la vot la domiciliul permanent în baza declarației cu privire la schimbarea șederii, depusă până la 6 iulie în cadrul primăriei, unde își are domiciliul”. Într-un fel această decizie nu era rea, fiindcă sesiunile studenților se termină, de regulă, până la sfârșitul lunii iunie. În luna iulie, nemaivând drept de ședere în cămine, studenții sunt nevoiți să plece acasă, unde până la 6 iulie ar fi reușit să depună cerere la primărie. Anulând practic prima decizie pe data de 24 iunie, instituțiile de învățământ superior primesc un afiș electoral bine prezentat, pregătit cu suportul financiar al UE și PNUD (este un afiș cu un conținut foarte bun, însă difuzat special prea târziu), care îi îndeamnă pe studenți să voteze, explicându-le că pentru a vota în altă localitate decât cea cu viză (de flotant sau de reședință) studentul trebuie să depună o declarație la primăria din localitate până pe data de 26 iunie. Chiar și textul scrisorii de însoțire a acestor afișe este foarte binevenit: *„În cadrul activităților de educație civică a cetățenilor cu ocazia alegerilor parlamentare anticipate din 29 iulie se planifică diseminarea și afișarea în instituțiile de învățământ a materialelor informative privind modalitatea participării studenților și elevilor la votare”*. Toate bune, însă observați (v.

figura alăturată) că scrisoarea CEC 8/280 este înregistrată cu data de 24 iunie 2009, iar data-limită de depunere a declarației este 26 iunie (când studenții sunt încă în sesiune). Doar două zile erau puse la dispoziția studentului să plece să depună declarația și să se întoarcă rapid, fiindcă studenții mai sunt în sesiune. Cât formalism și lipsă de bun-simț în aceste așa-numite „*acțiuni de educație civică a tineretului*”. Ce exemplu prost dat acestor tineri. Adevărată politică basarabeană de educație a tineretului. Acum a mai apărut o variantă de acceptare a studenților la vot (este a treia la număr): „*În cazul în care unii studenți nu vor reuși să-și declare locul nou de ședere (câtă lipsă de bun-simț, nu unii, ci practic toți studenții nu au reușit în aceste două zile rezervate să depună declarația respectivă) studenții pot să se adreseze în perioada 14-28 iulie la biroul electoral al secției de votare în raza căreia își au reședința actuală și să-și ia un certificat pentru dreptul de vot, care le va permite să voteze în oricare altă secție de votare*”. Ei bine, după atâtea decizii confuze ale CEC-ului, oare studentul va mai fi în stare să se descurce cum poate să-și exercite dreptul de vot? Să-i mai învinuim pe tineri de lipsă de interes față de alegeri? Este foarte clară intenția guvernării comuniste de a exclude și acest segment important din cursa alegerilor. De ce însă tace societatea civilă, de ce tac partidele de opoziție? Partidele liberale trebuie de urgență să informeze organismele internaționale și să găsească o soluție. O ieșire bună din această situație confuză (oneroasă de fapt și pentru CEC) ar fi anularea tuturor deciziilor anterioare ale CEC privind această problemă și admiterea studenților la orice secție de votare doar cu buletinul de identitate, cu atât mai mult cu cât, în scopul eliminării fraudelor, pe fișa buletinului va fi aplicată ștampila „*Votar*”. Dacă această decizie nu va fi adoptată, atunci cine rămâne să voteze? Cele cca 30% de votanți fideli ai comuniștilor, care sunt disciplinați, nu pleacă nicăieri, la mare sau la munte, și vor ieși masiv la votare. Din

cei rămași potențiali alegători ai partidelor liberale o parte vor prefera odihna la mare. Și atunci nu se va realiza oare „profeția” lui Voronin că în alegerile anticipate ei vor lua 80% din voturi? Acesta este scopul lor, de aceea au modificat și pragul de valabilitate al alegerilor, reducându-l la 1/3 din numărul total de potențiali alegători.

Un alt aspect important al alegerilor este dreptul la informare. Să vedem dacă cetățeanul de rând are asigurat acest drept la informare. Guvernarea comunistă îi dezinformează în continuare (cum au făcut și până la 5 aprilie) pe potențialii alegători, folosind toate căile posibile. Așa-numitele acțiuni de caritate ale primei doamne (tovarășe) Taisia Voronin (împărțirea ajutoarelor umanitare venite de peste hotare) sunt neapărat însoțite de chemări de a vota partidul comuniștilor – „*unicul partid care poate asigura stabilitate (ca în cimitir) în țară*”. Este un mare păcat să faci capital politic pe seama copiilor, bătrânilor, invalizilor, a celor mai neajutorați (dar să fim sinceri, noțiunea de păcat este valabilă pentru creștini, nu și pentru familia comunistului nr. 1). În declarația APCE din 23 iunie referitoare la procesul electoral din Republica Moldova se menționează că „instituția publică de televiziune a confundat distincțiile privind reflectarea responsabilităților oficialilor de stat și acțiunile lor electorale”. Se referă la alegerile trecute, însă acum, în aceste alegeri anticipate, comuniștii procedează tot așa, fără nici o schimbare. Prim viceprim-ministrul I. Dodon, prim-ministrul Z. Greceanăi, proaspăt numitul vicepremier I. Roșca, nemaivorbind de președintele în exercițiu (dar și președinte de partid, până mai ieri și președinte al Parlamentului, și prim-ministru) Voronin își transformă așa-numitele vizite de lucru în adevărate campanii electorale. Aceste „vizite de lucru” sunt prezentate cu lux de amănunte la diferite programe ale televiziunii publice. „*Țara arde*” (aflându-se într-o acută criză politică și economică fără precedent), iar guvernul se piaptănă”. În loc să se ocupe de

depășirea acestei crize economice profunde (se vorbește că nu vor avea cu ce plăti nici salariile existente și indemnizațiile de concediu, nemaivorbind de acea majorare despre care vorbeau în campania electorală trecută, ce brașoave le vor spune la acest capitol în această campanie electorală?), să elaboreze programe anticriză, se ocupă doar de campania electorală (îi vedem seară de seară, perindându-se pe ecranul televizorului la diferite posturi controlate de ei). Interzicerea accesului partidelor de opoziție cel puțin la postul public de televiziune Moldova 1 continuă (cum a fost și până la alegerile din 5 aprilie) în pofida recomandărilor diferitelor instanțe ale UE. Comuniștii se conduc de proverbul „*Câinii* (adică democrații - n.n.) *latră, iar caravana* (adică ei, comuniștii – n.n.) *își vede de drum*”. Deocamdată le merge, poate și din cauza inactivității noastre. Alți concurenți electorali (în special cei din opoziția liberală) nici până astăzi nu sunt admiși la televiziunea publică. La ce bun dacă această încălcare a Codului electoral va fi menționată într-unul din rapoarte, fie și al APCE, după alegeri, în cazul în care acestea vor fi pierdute? Este necesară o avertizare dură a opiniei publice internaționale, a forurilor cu drept de decizie europene acum, când mai poate fi reparată această nedreptate. Partidele de opoziție trebuie să se zbată pentru acest drept. Fără luptă comuniștii nu cedează nimic, dar apariția opoziției la televiziunea publică, care are acoperire pe întreg teritoriul Republicii, este necesară ca aerul.

Un alt aspect al fraudei electorale este intimidarea electoratului și a candidaților și utilizarea resurselor administrative. În aceeași declarație a APCE se atenționează: „*Campania electorală a mai fost marcată atât de intimidarea electoratului și a candidaților, cât și de utilizarea resurselor administrative*”. Dar oare acest început de campanie electorală nu este la fel? Aș spune că este chiar mai dur. Cei cu alte opțiuni politice sunt eliberați din funcții, li se întocmesc dosare, sunt amenințați direct. Electorul de rând este speriat cu

„dictatura și dezmățul democraților”, cu falsul că democrații doresc „lichidarea acestui stat și unirea cu România”. Tocmai democrații au fost cei care au creat acest stat (dându-l mai apoi prostește pe mâinile comuniștilor), comuniștii fiind aprig împotrivă, luptând până în ultimul moment pentru menținerea u.r.s.s., acel cadavru încă viu care nu mai putea fi salvat. Minoritățile naționale sunt speriate cu „pericolul transformării lor în oameni de mâna a doua” în cazul victoriei democraților. Dar anume democrații (nu comuniștii, care știu numai să vorbească) au favorizat crearea autonomiei găgăuze, a universității din Comrat, au pledat pentru predarea în școli a limbii găgăuze și apariția unor ziare și emisiuni televizate în limbile găgăuză, bulgară, ucraineană). Despre utilizarea resurselor administrative nici nu mai vorbim. Așa cum secretarii generali ai p.c.u.s. pe timpul lor confundau buzunarul statului cu buzunarul partidului comunist, tot așa procedează și Voronin. Prin diferite metode (pot fi aduse exemple concrete), indirect, banii contribuabililor ajung în harnaul p.c.r.m. sau a Familiei.

Și atunci, ce-i de făcut (sacramentală întrebare a lui Cernășevski) în această situație extrem de dificilă? Trebuie atenționate organismele internaționale (în primul rând, Consiliul Europei) asupra gravelor încălcări ale Codului electoral, iar partidele politice, opinia publică, societatea civilă din Republică să formeze un front comun, pentru a stopa fărâdelegile regimului comunist și a face tot posibilul spre a-l scoate de pe arena politică. Deosebit de binevenită în această situație crucială este crearea de către partidele liberale de opoziție a Consiliului de Dialog și Colaborare.

Literatura și Arta nr. 27, 2009

**ÎN NUMELE LUI DUMNEZEU,
NU VOTA ANTIHRISTUL, MOȘ IOANE!**

*„De-i vom alege iar pe ei, /Perfizii lacomi și mișei.
Nimic, nimic nu ne rămâne /Decât o viață ca de câine”
(T. Popovici, *Tărăboi în țara lui Vorosca*)*

Deseori mă pune pe gânduri acest specific basarabean: de ce moș Ion i-a votat în ultimii opt ani pe comuniști? Este într-un fel alogic acest lucru deoarece comuniștii: au interzis credința strămoșească, au pângărit sau au distrus bisericile și mănăstirile, i-au alungat sau deportat pe călugări și preoți (este absurd, după toate acestea, să-i auzi pe preoții lui Vladimir în biserici chemându-i pe enoriași să-i voteze pe comuniști, adică pe antihrist); l-au deportat pe el și pe părinții săi în Siberia; l-au depozat de avere; l-au băgat cu de-a sila în colhoz, sărăcindu-l de-a binelea. Pentru ce atunci îi votează? Pentru că știu a spune minciuni și a promite marea cu sarea? Pentru că Voronin își face cruce în biserică? Dar tot el se închină în fața idolului său, V. I. Lenin, care întruchipează satana pe pământ. Pentru că spun că îi dau la timp pensia. Dar oare această indemnizație de 400-500 de lei, care-ți ajunge doar pentru 3-4 kg de salam, o poți numi pensie (Mișin, pe care-l votați, are o pensie de cca 7000...8000 de lei)? Simți, moș Ioane, diferența. Cine se spetește cu sudoarea frunții și cine papă colacul la umbră. Și această pensie credeți că v-o dă Voronin. În țara asta a lui nu mai „funcționează” nimic, totul este supus Familiei. Această pensie este furată tot de la copiii matală de peste hotare, care trimit valută în Republică. Prin menținerea artificială a unui curs redus al leului moldovenesc, copiii matală sunt furați de cca 25...30%, din care vă plătesc acea pensie mizeră. Pentru că de opt ani îi tot spun că o să le facă SMT-uri pline cu mașini și tractoare, o să le refacă raiul colhoznic. Minciuni. Unde sunt acele SMT-uri dotate cu tehnică? Poate dumneata, moș Ioane, le vezi și de aceea îl votezi. Dacă nu sunt (dar ele nu sunt, n-au

de unde să fie, fiindcă feciorașul, cu multiplele sale firme, are și el nevoie de bani pentru a-i adăuga la cele vreo 3 miliarde de euro, dar el este mai aproape decât dumneata), atunci de ce-l votați? Dacă îi vei mai vota în continuare pe comuniști, îi vei face pe tineri să părăsească de-a valma acest „rai comunist”! Și atunci cu cine rămâi, moș Ioane?

De ce totuși majoritatea rușilor sau a alolingvilor îi votează pe comuniști? Pentru faptul că, consideră ei, le apără interesele. Să încercăm să analizăm ce „interese” le-au apărat de la 2001 încoace comuniștii. Mult jinduia de mulți aderare a Republicii Moldova la uniunea „*Rusia-Belarus*” a rămas doar pe hârtie. Nu au dorit să înțeleagă nici Voronin, dar nici alegătorii săi că nu se poate scălda de două ori în apa aceluiași râu. „*Panta rei sau totul curge*”, cum spuneau vechii înțelepți greci. Pentru Putin nu este valabilă nici schema u.r.s.s., care de jure garanta anumite libertăți republicilor unionale. El ar dori să refacă Imperiul Țarist, care urmează să fie împărțit, după criteriul teritorial, în gubernii, nu după criteriul național, în republici. Aceasta, probabil, l-a mai temperat pe Lukașenko, care la începuturi era cel mai aprig luptător pentru constituirea uniunii „*Rusia-Belarus*”. Hoitul (u.r.s.s.), odată mort, nu mai putea fi înviat. O altă promisiune electorală nerealizată a comuniștilor încă din 2001 este așa-numita „*problemă transnistreană*”. Mai țineți minte cum se lăuda Voronin în primul an al venirii la putere, că ceea ce n-au reușit să facă Snegur și Lucinschi în 10 ani el va face într-un an-doi. Iată că suntem într-al nouălea an de guvernare comunistă, iar carul stă pe loc. Îl auzeam deunăzi pe candidatul p.c.r.m, veșnicul ministru al Reintegrării, V. Șova (care de 7 ani tot șovăie), declarând că problema transnistreană o poate rezolva doar p.c.r.m. (câtă ipocrizie, de ce n-au rezolvat-o până acum?) Ne mai spune acest Șova că în toamnă va fi o întrunire în formatul 5+2, unde va fi rezolvată problema transnistreană. Chiar îi credeți pe acești mincinoși? Oare dacă într-adevăr puteau să

rezolve această problemă, n-o făceau până în alegeri, ca să câștige capital politic atât de necesar lor în aceste alegeri? Toată lumea de acum înțelege că cheia rezolvării acestei probleme se află la Moscova.

O altă promisiune dată tuturor, inclusiv alolingvilor, ține de integrarea europeană a Republicii Moldova. Oricine ar dori, de orice etnie ar fi, să aibă un salariu decent de câteva mii de euro lunar, o pensie, decentă, o bursă care să-i acopere cheltuielile elementare ale unui tânăr. Chiar și în România, atât de detestată de o bună parte de alolingvi, dar și de români moldoveni răătăciți, prostiți, zombificați de propaganda voronistă, un profesor universitar are un salariu de 1000-2000 de euro (comparativ cu cel de la noi, care nu atinge nici 100 de euro), o pensie medie de cca 500 de euro (comparativ cu cea a lui moș Ion, de 400-500 de lei), o bursă de cca 200 de euro (comparativ cu 400-500 de lei, bursa unui student basarabean). Pe drumurile românești e o plăcere să călătorești comparativ cu chinul călătoriilor pe drumurile noastre, care parcă sunt de după război. Oare numai aceste exemple nu sunt un motiv serios de a dori să ne integrăm în Europa? Dar unde suntem noi astăzi la acest capitol? Suntem mult mai departe de Europa (chiar dacă geografic ne aflăm tocmai în centrul ei) decât 10 ani în urmă. Oare acestea nu sunt argumente că comuniștii nu trebuie votați la 29 iulie.

Analizii politici au ajuns la părerea că actuala campanie electorală este cea mai dură din toate campaniile electorale de orice nivel, care au avut loc în Basarabia postsovietică. Este într-un fel explicabil acest lucru. Fiind foarte aproape de scopul multjinduit de a guverna moșia (anume într-o moșie a Familiei a fost transformată întreaga Basarabie) încă patru ani, au scăpat „pasărea măiastră” din mâini. Cumpărând în alegerile trecute de patru ori mai multe voturi decât aveau nevoie la alegerea președintelui Republicii, iată că de astă dată nu au fost în stare să-l cumpere pe unul singur. Asta îi face să turbe. De aceea ei

au declanșat acest război politic fără precedent împotriva celor trei partide liberale. În această stare de război te crucești, nu alta, când îl auzi seară de seară pe acest „*comunist de ieri și democratul vopsit de astăzi*”, Marian Lupu, care îi îndeamnă pe toți să pună capăt războiului politic. „*Adevăratul interes național – oprește războiul politic*”, ne spune M. Lupu. Timp de peste trei luni opoziția liberală este murdărită metodic de regimul comunist, folosind toate căile posibile (legale și ilegale, mai puțin morale și mai puțin corespunzătoare bunului simț): pe cele vreo patru posturi de televiziune, inclusiv cel care ar trebui să fie public, a fost prezentată seară de seară, timp de peste vreo două luni, varianta comunistă a filmului despre evenimentele din 7 aprilie (unul din eroii de bază fiind același Marian Lupu). În film, atunci, în zilele de 6-7 aprilie M. Lupu ne chema să „*apărăm patria de lovitura de stat organizată și condusă din exterior*” – adică de frații noștri din România –, deoarece pe clădirea Președinției a fost arborat, tot de ei, acum toată lumea știe acest lucru, Marian Lupu însă și astăzi o face pe „*niznaiul*”, tricolorul românesc, de vandali (în opinia lui, fiind liceenii, studenții, nu criminalii, provocatorii infiltrați de ei în mulțime); întreaga presă scrisă proguvernamentală, inclusiv cea moscovită; întregul cabinet de miniștri; întreaga armată de funcționari de diferit nivel (local sau central); întreaga armată de cozi de topor de prin satele pustiite sunt puse în slujba partidului. Emisarii comuniști împreună cu vechile celule comuniste din teritoriu zi de zi organizează (ca pe timpuri) campanii de ostracizare a liberalilor (dacă ar avea putere, ar repeta anul 1940), de „*susținere necondiționată*” a politicii p.c.r.m. (vă mai aduceți aminte adunările de odinioară ale „*oamenilor muncii*”, care, la comanda ștabilor, adoptau hotărâri unanime de susținere a politicii p.c.u.s., chiar dacă se referea la „*ajutorarea „mișcării de eliberare națională*” (niște mișcări procomuniste susținute de u.r.s.s. – n.n.) *dintr-o oarecare țară Zimbabwe, despre care*

nu aveau idee unde se află). Astfel de „acțiuni colective de masă” îi pun într-o situație delicată pe o bună parte dintre găgăuzi, bulgari, ucraineni, chiar și ruși, care nu acceptă acest marasm comunist cu iz de mucegai și tentă de luptă interetnică permanentă (teoria lui Troțki). Dar ei trebuie să înțeleagă că doar împreună cu românii basarabeni prin aspirarea la integrarea europeană ar putea ieși din această profundă criză politică, economică și morală.

Comuniștii vor cu orice preț să se mențină la putere. Opoziția liberală le-a zădărnicit jocul murdar de a obține votul de aur. Timp de 8 ani comuniștii au creat: un imperiu mediatic de neimaginat; un imperiu financiar controlat totalmente de Familie; controlează toate puterile din stat (este mai ceva ca o monarhie – adevărată dictatură comunistă). Și atunci este clar de ce sunt atât de dure aceste alegeri. Fiindcă comuniștii au de pierdut mult în caz că nu câștigă alegerile. *„Singura salvare a țării noastre (mai exact a lor și a moșiei Familiei) este de a învinge extremiștii în aceste alegeri. N-avem dreptul să ne retragem și vom bate pentru a zdrobi, fără cruțare și cu cruzime”.* „În spatele nostru e Moscova” –spuneau apărătorii Moscovei în iarna lui 1941. Tocmai te trec fiorii. Ca în anul de tristă amintire 1937, de luptă contra „*dușmanilor poporului*”, care trebuiau lichidați fără cruțare. Cei care-i votează pe comuniști, unii chiar din foști deportați (un exemplu cras este cel al tov. Z. Greceanâi, de care s-a lipit ca de un blestemat porecla de „*zinka pulemiotcița*”), nu vă temeți că copiii, nepoții dumneavoastră vor fi duși prin Siberii, precum ați fost duși dumneavoastră? Culmea impertinenței. Ți se face greață când îi auzi vorbind de țara lor. Atunci când la Chișinău democrații luptau (cu riscul de a fi arestați, doar mai exista u.r.s.s.) pentru suveranitatea și independența Republicii Moldova, cel care astăzi ne îndeamnă să apărăm R. Moldova (de cine oare? Chiar dacă trebuie apărată de cineva, atunci aceștia sunt Voronin, Tkaciuk, Mișin, Reidman, Reșetnikov, Stepaniuc ș.a.),

Voronin, se ascundea la Moscova, de unde lupta împotriva Republicii Moldova.

Susțin ideea coalizării forțelor de dreapta, tot timpul am pledat pentru aceasta, însă în acest caz liderii partidelor cu o susținere electorală infimă ar trebui să fie mai modești, să-și compare cerințele cu ponderea lor. Dl A. Petrencu le propunea celor trei partide liberale să formeze o listă comună, în care primele 41 de locuri să fie acordate celor care le-au câștigat în alegerile precedente, iar restul să fie acordate celorlalte partide extraparlamentare (mă refer la următoare 10-15 locuri cu șanse de câștig). Am susținut și noi, universitarii, formarea unei liste comune după aceleași principii, doar că în restul listei, locurile să fie acordate unor personalități de vază care, într-adevăr, ar fi adus voturi formațiunii unite, de exemplu, Ion Ungureanu, care în orice listă ar aduce voturi, Nicolae Dabija, Vasile Șoimaru, care ar participa pe liste în aceste alegeri dezinteresat (unicul interes al lor fiind scăparea de această râie comunistă).

Toate matrapazlăcurile comuniste ar trebui să ne înrăiască și, în ciuda tuturor restricțiilor, să ieșim la votare masiv și să votăm democrația. Dumnezeu va fi cu noi dacă și noi vom fi cu El.

Literatura și Arta nr. 23, 2009

MARATONUL ELECTORAL ESTE PE ULTIMA SUTĂ DE METRI

*„La alegeri când purcedem, compromisul e deplin:
Noi ne facem că le credem, ei, la fel, că și le țin.”*
(Gheorghe Seciu, *Promisiunile candidaților*)

Iată că am ajuns pe ultima sută de metri în acest maraton electoral. Cum era de așteptat, alegătorul a fost în cel mai direct sens al cuvântului strivit de mașina electorală: banere cu suprafețe mai mari (de câțiva metri pătrați) și mai mici plasate prin tot orașul; afișe electorale lipite unul peste altul pe panourile electorale prevăzute de lege, dar și pe toate gardurile, pe stâlpi, în pasaje subterane, în mijloace de transport (în funcție de opțiunile politice ale șoferilor) etc.; emisiuni audiovizuale; tone de maculatură electorală aruncată în cutii poștale sau direct pe scări. Cu părere de rău, și de această dată alegătorii sunt puși în situația de a alege răul mai mic. Nici chiar ultimele două alegeri parlamentare nu au fost câștigate de comuniști, ci pierdute de democrați. Ar fi o mare crimă dacă și de data aceasta se va întâmpla același lucru, atunci când comuniștii sunt în declin continuu, iar democrații, preocupați de mâncărimi reciproce, nu profită de acest lucru. Păcat că nu întotdeauna sunt suficient de convingătoare echipele celor trei partide democratice care trebuie să fie susținute de electorat: AMN, PLDM și PL (ar fi foarte bine dacă bariera electorală va fi trecută și de MAE, dar dacă nu va trece, vom face din nou cadou comuniștilor câteva locuri de deputat). Deseori în discursurile lor electorale ei sunt preocupați doar de promovarea imaginii propriului partid, demonstrând că este mai bun decât celelalte două partide democratice, aducând și argumentele de rigoare. Ei cred că prin aceasta îl câștigă pe alegătorul democrat. În linii mari, acest segment de electorat își are deja formulată clar opțiunea. Marea problemă pentru ei

trebuie să fie electoratul indecis, care s-ar putea să nu iasă la alegeri. Iată, pentru acești alegători trebuie să se dea lupta cea mare. Prin trucurile ieftine utilizate de partidele democratice nu se rezolvă problema. Alegătorul indecis ar mai putea ieși la alegeri dacă va simți o cooperare între cele trei partide democratice, nu o rivalitate. Numai factorul comunisto-creștin-democrat (observați ce combinație alogică de cuvinte, destul de logică însă ca sens în această tristă realitate basarabeană) ar trebui să-i unească pe această ultimă sută de metri. Să facem o scurtă retrospectivă a unor informații electorale ale partidelor aspirante la preluarea puterii în acest colț de țară pe nume Basarabia. Nu voi mai pierde timpul și spațiul ziarului cu așa-numiții creștin democrați. Cu ei ne-am lămurit. Mă voi referi puțin la partidul comuniștilor. Ei nu trebuie votați: fiindcă pe parcursul a 8 ani de zile de guvernare comunistă am ajuns să fim cel mai sărac colț de țară în Europa; fiindcă ei au promovat cel mai josnic nihilism spiritual; fiindcă ei și-au promovat și protejat doar interesele de familie, de clan, devenind cei mai bogați oameni în Republica Moldova (ce soi de comuniști mai sunt ei atunci); fiindcă i-au mințit pe toți: pe pensionari, că vor avea pensii decente; pe studenți, că vor avea burse decente; pe lucrătorii din sectorul bugetar, că vor avea salarii decente (salariul mediu de 300\$, promis în 2005, când dolarul valora aproximativ 14 lei (adică aproximativ 4200 de lei) și prețurile erau mult mai mici decât astăzi, este o ficțiune. Salariul promis de 500 de Euro în 2013 este iarăși o minciună electorală). Pentru a dezvălui falsul din platforma lor electorală, voi face o comparație între ceea ce au declarat comuniștii în campaniile electorale din 2001 și 2005, ce au realizat de fapt în acești opt ani de guvernare și ce declară că vor face în următorii 4 ani dacă d-ta, moș Ioane, le vei da votul. Pentru a nu fi învinuit de fals, voi prezenta alăturat câteva extrase din cele trei programe electorale cu unele comentarii de rigoare.

Un alt exponent electoral care merită să-i acordăm atenție în acest spațiu limitat este PSD. Există un real pericol că în cazul dacă PSD trece pragul electoral el va face coaliție de guvernare cu comuniștii (acest lucru ei deja l-au declarat). Atunci despre care renovare mai poate fi vorba? Să admitem că îi credem că sunt sinceri în ceea ce declară. Dar să ne coborâm puțin cu picioarele pe pământ. Într-o posibilă coaliție de guvernare (în cazul dacă majoritatea, inclusiv prin departajarea procentuțelor furate de partiduțele - numai partide nu pot fi numite - create special în acest scop chiar în timpul campaniei electorale și al câtorva candidați independenți rătăciți (îi ascuți în dezbaterile electorale și te crucești cum astfel de tipi agramăți, absolut nepregătiți pentru o activitate de parlamentar au tupeul să se erijeze în viitori „salvatori ai țării”), care au încurcat alegerile parlamentare cu bursa de muncă), oricum comuniștii vor avea majoritatea covârșitoare, și atunci cât vor costa acele condiții care vor fi impuse de PSD (inclusiv cele de renovare a societății)? Am mai avut nenorocul să suportăm pe pielea noastră consecințele unei coaliții de guvernare similare (cea roș-oranj, ca să vezi - și ca culoare aceste coaliții se aseamănă: roșie-oranj și roșie-roz) cu formularea celor 10 condiții impuse de piticul bărbos din coaliție, cu care ursul până la urmă a făcut o mică treabă pe ele. Sunt niște gogoși electorale pentru cei creduli, ca să nu zicem mai dur, pentru cei proști, că tocmai astfel ne consideră pe noi, electoratul, această „elită politică”.

Voi încerca să fac o scurtă analiză a acestei maculaturi electorale a PSD-ului basarabean plină de gogoși electorale. Răsfoiesc numărul 3 al acestei „*ediții speciale*” a „*Adevărul*”-ului psd-ist editat în limbile rusă și română. În varianta rusă ar fi fost mai corectă denumirea „*Pravda*”, căci tocmai varianta română este o traducere din limba rusă (observați, chiar în acest elementar atribut nu au plecat prea departe de la originile lor comuniste). Pot oare komsomoliștii de ieri, care cu câteva

luni în urmă (Braghiș, Diakov ș.a. komsomoliști la sărbătorirea a 90 de ani ai komsomolului – această fabrică de cadre a pcus) cântau cu evlavie „*Ne rastanus' s komsomolom...*”, astăzi să propună ceva care ar putea scoate această frântură de popor din mizeria (materială și spirituală), în care au adus-o mentorii lor în ultimii 8 ani de guvernare? Pentru orice om treaz este clar că nu este posibil. Să vedem cu ce promisiuni vin ei în aceste alegeri. Lozinca „*Timpul renovării a venit*” este absurdă prin esență. Pentru noi, cei care suntem fundul Europei, a venit demult, dar ce au făcut ei – Braghiș în Parlamentul Republicii, Mușuc în Parlamentul Chișinăului (o perioadă fiind chiar un fel de președinte autointitulat) – până acum pentru a opri căderea noastră la fundul gropii? Lozincile psd-ste „*Libertate*”, „*Solidaritate*”, „*Dreptate*”, „*Patriotism*” noi, cei de o anumită vârstă, parcă le-am mai auzit undeva și unde am ajuns cu ele știm. Tocmai cei care declamau aceste lozinci la sărbătorile comuniste și în toată presa scrisă și audiovizuală de atunci ne-au dus părinții și bunicii în Siberii și gulaguri, privându-i de libertate pentru mulți ani, i-au privat de toate drepturile omenești, comportându-se cu ei ca cu niște animale. Tocmai ei în fapte au făcut să dispară și cea mai elementară solidaritate între conglomeratul de națiuni care reprezenta urssul (a se citi urss-ul). Nedecarat, velicorușii erau națiunea aleasă (aduceți-vă aminte cine erau în conducerile de vârf ale tuturor așa-numitelor republici unionale (dar care numai republici nu erau, rămânând aceleași colonii ale Imperiului Rus), iar ceilalți erau ciukmeci, kalmâci, moldoveni, „*lița kavkazkoi național'nosti*” etc. Despre ce fel de solidaritate se putea vorbi? Niște lozinci terfelite pe parcursul a 70 de ani de dezmăț (ca element de propagandă electorală) de către copiii lui Ilici. Mai găsim în aceeași fițuică faptul că PSD cere ca partidul comunistilor să plece de la putere (în același timp, ei spun că vor forma o coaliție guvernamentală cu aceștia după alegeri dacă vor trece pragul electoral – cum se numește aceasta, dacă nu curvie

politică?), dar ce a făcut Alianța Braghiș în primul mandat al comuniștilor (cu 19 mandate de deputat) și în cel de-al doilea mandat, ca să redreseze situația, în afară de unele declarații sterile fără sens? „*Să creăm locuri de muncă noi*” – ne spun ei. Dar cum vor face acest lucru dacă nu pot ieși din stereotipurile lor comuniste vechi? „*Prețurile mari vor fi reduse. PSD va obține ca prețurile să se afle sub control*”. Noi, cei veniți din perioada comunistă, am mai trăit astfel de timpuri când prețurile erau ținute sub controlul statului și în magazine nu era nimic. Astăzi, în țările capitaliste, unde nu există un control al statului, prețurile la produsele alimentare sunt mai mici decât în Republica Moldova. Care investor străin va veni să investească în Republica Moldova, creând locuri noi de muncă, dacă statul nu va asigura o economie de piață? Numai libera concurență poate garanta asigurarea populației cu produsele și mărfurile necesare de calitate la prețuri reduse. Ne mai spun că vor lupta pentru „*un salariu decent pentru bugetari*”, dar în modul cum vor s-o facă va ieși tocmai ca la mentorii lor – „*partidul comuniștilor*” – care atât de mult s-au luptat pentru binele nostru – al bugetarilor –, că după 8 ani de guvernare pensia majorității pensionarilor echivalează cu 4-5 kg de salam, bursele studenților – cu 3-4 kg de salam (un organism tânăr, în creștere, cum este cel al unui student, trebuie să se mulțumească cu mai puțin de 20 de grame de salam pe zi), salariul mediu al unui profesor școlar și universitar, al unui medic echivalează cu 7-8 kg de salam. „*Apartenența Moldovei la CSI astăzi nu are alternativă, dat fiind faptul că noi primim fără taxe vamale din țările comunității (de ce nu ai spune direct, dle-tov. Braghiș, – din Rusia), ea constituind o piață tradițională pentru produsele fabricate în Moldova*”. Parcă sunt căzuți din lună. Prețul la gazul natural numai în 2008 s-a mărit de la 191 USD/1000 m.c. la 1 ianuarie până la 287,6 USD/1000 m.c. la 1 octombrie, adică cu peste 50% numai într-un an. Produsele vinicole timp de aproape 2 ani nu au fost

admise pe piața rusă, creând pierderi enorme, în primul rând, bieților noștri țărani, care n-au avut unde să vândă recolta de struguri, guvernul comunist interzicând vânzarea strugurilor peste hotare. Iar PSD-ul spune că nu avem nici alternativă. Tocmai România, atât de hulită de guvernarea comunistă, a fost cea care în detrimentul intereselor propriilor producători a deschis piața pentru produsele vinicole. „PSD va asigura independența reală a justiției”. Cum o va asigura într-o eventuală coaliție comunisto-psdistă? Ca și Roșca în coaliția comunisto-creștin-democrată de până acum? Și așa mai departe, un ziar plin de gogoși electorale, de promisiuni populiste.

Mă opresc aici și vă întreb pe dvs., stimați alegători, te întreb pe d-ta, moș Ioane: poate fi votat acest copil din flori al comunismului, pot fi votați acești urmași fideli ai aceluia care v-au dus prin Siberii și gulaguri părinții, frații și surorile? Dacă memoria nu ne este atât de scurtă, cum cred ei, dacă considerăm că avem puțină logică și mai putem alege grâul de neghină, adevărul de minciună (sub orice îmbrăcăminte s-ar afla), PSD nu trebuie în nici un caz votat.

Selecțiuni din Programul electoral al PCR <i>Sursa:</i> <i>"COMUNISTUL", Nr. 1(217), 12 ianuarie 2001</i>	Selecțiuni din Programul electoral al PCR <i>Sursa:</i> <i>Comunistul, nr.1 (407), 6 ianuarie 2005</i>	Selecțiuni din Programul electoral al PCR <i>Sursa:</i> <i>http://pcrm.md/main/index.md.php 14 februarie 2009</i>	Comentarii
„...Întărirea suveranității și statalității,	<i>Nu se planifică nimic</i>	"Programul este garanția că edificarea	<i>Prostii. Pe parcursul a 8 ani nu au făcut unificarea</i>

restabilirea integrității ei teritoriale. Să contribuie activ la aplanarea pașnică și definitivă a conflictului transnistrean”	<i>referitor la readucerea raioanelor de est (n.n.)</i>	statului unitar european moldovenesc va deveni o realitate”.	<i>teritoriilor. Nu o vor face nici în continuare fiindcă soluționarea problemei transnistrene cere pași fermi și internaționalizarea ei, ceea ce comuniștii nu o vor face pentru a nu leza interesele Rusiei.</i>
„...Curmarea cu toată hotărârea a jefuirii republicii și a corupției. Să declare o luptă necruțătoare criminalității și corupției...”.	„...continuarea combaterii active a corupției și a birocratismului”.	“...Partidul Comuniștilor a reușit să contracareze criminalitatea organizată, corupția și protecționismul” “...continuarea politicii principiale de lichidare a corupției și a criminalității”...	<i>Brașoave electorale. Câți hoști și demnitari corupți au fost trași la răspundere? Nici unul. Despre care continuare a combaterii corupției mai poate fi vorba dacă cum spun ei criminalitatea, corupția și protecționismul au fost deja contracarate de ei.</i>
„...să mărească de două ori numărul locurilor de muncă în	„...S-au creat 100 de mii de noi locuri de muncă...”.	<i>Nu se vorbește nimic. Probabil consideră că problema a fost deja</i>	<i>Timp de 8 ani de guvernare comunistă, după cele mai modeste estimări, din diferite motive, au</i>

economia națională...”.		<i>rezolvată. De ce atunci concetățenii noștri continuă să părăsească RM.</i>	<i>fost suspendate peste 200 de mii de locuri de muncă.</i>
«..Să introducă un control strict asupra prețurilor la resursele energetice, la serviciile comunale, la principalele produse alimentare, la mărfurile de primă necesitate...”.	-----		<i>Nu s-a făcut. Pe parcursul guvernării comuniste prețurile la gazul natural a crescut de peste 8 ori (de la 40\$/1000 m.c. în a. 2001 până la 287,6 în 2008); la produse alimentare – de 5-10 ori; la imobile – de aproape 10 ori (prețul unei garsoniere de 2500\$ în a. 2002 a crescut până la cca 30000\$ în 2008.</i>
	„...Consolidarea bunelor relații cu vecinii noștri — Ucraina și România ca bază pentru dezvoltarea potențial-	“Intensificarea parteneriatului strategic cu Federația Rusă”...	<i>În special cu România au fost într-atât de consolidate relațiile!!! Cât despre parteneriatul strategic cu Rusia (mai bine zis subordonarea intereselor RM Rusiei), care persistă în</i>

	lului CSI la o nouă etapă și întărirea parteneriatului strategic cu Rusia...”.		<i>platformele electorale din 2005 și 2009, nu este nici un dubiu că nu va fi realizat.</i>
„... Fiecare om va avea posibilitatea să muncească și să-și întrețină familia. Poporul va scăpa treptat de povara grea a sărăciei. Va crește capacitatea de cumpărare a populației. Cei de vârstă înaintată își vor recăpăta bătrânețea asigurată și liniștea sufletească..”	„...S-a asigurat stabilitatea , s-a stopat degradare a socială și s-a restabilit încrederea în viitor...”.	“Acest program garantează realitatea construcției unei Moldove unite, prospere, europene”...	<i>Studiile europene demonstrează tocmai contrariul. R.M. a devenit cea mai săracă țară din Europa. Capacitatea de cumpărare a scăzut de peste 5 ori. Peste 1 mln de basarabeni au părăsit familiile, cutreierând întreaga Europă. Referitor la încrederea în viitor: poate comuniștii o au în viitorul lor asigurat, dar d-ta moș Ioane, o ai? Ai căpătat acea liniște sufletească, făgăduită de comuniști 8 ani în urmă?</i>

Literatura și Arta nr. 12, 2009

IMPORTANȚA MAJORĂ A PRIMELOR 100 DE ZILE ALE GUVERNĂRII DEMOCRATICE

„Nu există în adevăr în lume decât două forme ale tiraniei și ale decadenței unui stat omenesc: despotismul și demagogia. Și despotismul egalizează pe oameni, supunându-i unuia singur, lăsând să degenereze cele mai nobile facultăți ale lor, patime bune și inteligență; precum demagogia are același fatal efect prin indiferentismul care-l inspiră naturilor deschise și mari, văzând în față-le biruința constantă a mediocrității și a șiretlicului”

(M. Eminescu, *Opera politică*, II, 395)

O veche zicală românească spune ”*Pregătește plugul din iarnă*”. Ce legătură are această zicală și titlul de mai sus cu realitatea noastră de astăzi, când încă foarte multe lucruri nu sunt clare? Voi încerca să explic. Sâmbătă, 8 august, spre amiază a avut loc un moment epocal: a fost creată „*Alianța pentru Integrare Europeană*” (AIE). Unii comentatori politici (cu părere de rău, de bună-credință) s-au grăbit să minimalizeze importanța acestui eveniment, făcând o paralelă cu fosta ADR din a. 1998. Voi încerca să vin cu unele puncte de vedere personale (s-ar putea să fie mai mult sau mai puțin subiective) asupra acestei paralele. În primul rând, cei care fac această paralelă (mă refer la oamenii de bună-credință, nu la mercenarii de meserie aflați în solda comuniștilor, cum ar fi scandalosul Mihai Conțiu de la scandaaloasa fițuică, „Moldova socialistă”, (cer scuze, suverană) involuntar dau apă la moara comuniștilor. Priveam deunăzi minunata emisiune „*În profunzime*” la PRO TV Chișinău, prezentată abil de prea bine cunoscuta jurnalistă Lorena Bogza (dacă s-ar organiza un concurs de emisiuni de acest gen, sunt sigur că Emisiunea „*În profunzime*” de la PRO TV ar fi în topul lor), unde analistul politic Igor Boțan făcea tocmai această paralelă între AIE și ADR. În același timp, aceeași opinie a lui I. Boțan (evident cu comentariile respec-

tive) era prezentată de comuniști la postul lor N4. Dorința majoră a comuniștilor este să-și ia revanșa cât mai repede, fără a aștepta prea mult (tocmai 4 ani până la următoarele alegeri este prea mult. Este de înțeles această grabă, fiindcă timpul lucrează foarte păgubos împotriva partidului comuniștilor, la general, și a lui Voronin și Familiei, în parte). Părerea mea este că noi toți, inclusiv presa, trebuie să punem umărul la consolidarea acestei Alianțe, la întremarea ei după aceste nașteri foarte grele. Are strictă nevoie de o perioadă de reanimare, cum ar spune medicul. Critica este bună, îi mai ține treji pe politicieni, dar în situația actuală ar trebui s-o lăsăm mai pentru apoi. Care ar fi, în opinia mea, diferența dintre aceste două Alianțe? Diferența dintre AIE și ADR este totuși mare.

În primul rând, ADR s-a format după o guvernare cruntă a agro-interfrontiștilor, dar totuși relativ mai lejeră, și de scurtă durată. AIE însă s-a format în condițiile unei guvernări comuniste foarte crunte (mai corect comuno-frontistă, opoziția ppcd-ului de până la 2005 fiind doar mimată. Se știe că chiar manifestațiile de stradă erau organizate după o schemă a lui Vorosca), pe parcursul a 8 ani în condițiile unor încălcări foarte grave ale drepturilor cetățenești, în condițiile când guvernarea comunistă este pătată de sângele nevinovat al tinerilor maltratați și uciși în mod sadic. Trei componente ale AIE au demonstrat timp de peste două luni putere de voință, principialitate și stoicism sub o presiune psihologică fără precedent din partea guvernării comuniste.

În rândul doi, calitatea componentelor AIE este net superioară fostelor componente ale ADR, în care a fost împins și calul troian al ADR – ppcd-ul lui Roșca care, până la urmă, a devenit groparul acestei Alianțe, groparul primei inițiative a guvernului Sturza de integrare europeană, nașul viitoarei guvernări comuniste de lungă durată, a condus la depărtarea de UE și rămânerea în sfera de influență a Rusiei, îndeplinindu-și de minune misiunea (de ce totuși foarte mulți dintre adepții

ppcd-ului au recunoscut iudaismul lui Roșca doar peste mai mult de zece ani, el reușind să mai comită câteva trădări grave până a distrus complet partidul)?

În al treilea rând, AIE s-a creat într-o ambianță internațională mult mai favorabilă. Ea va avea o susținere totală a Uniunii Europene în promovarea reformelor economice, structurale, politice, în efectuarea pașilor de apropiere de Uniunea Europeană.

În rândul al patrulea, destrămarea ADR-ului a avut loc într-o perioadă când nu se știa ce înseamnă un regim comunist totalitar. Acum, după opt ani de o astfel de guvernare, componentele AIE vor fi foarte atente în declarații, vor face tot posibilul pentru a rezolva problemele interne prin consens, în mod civilizat, prin cedări reciproce. Liderii celor patru fracțiuni își dau foarte bine seama că hienele comuniste abia așteaptă să apară primele fisuri (ei chiar le vor stimula pe toate căile posibile: cu mâinile cozilor de topor, prin naivitatea unor persoane cu influență ș.a.), în care vor bate pene pentru a le lărgi și, în final, să distrugă Alianța.

Ei bine, să sperăm că măcar cei care pot să sprijine această Alianță vor face acest lucru. Sunt sigur că cele patru componente au echipe bune de lucru, care vor pregăti terenul pentru o eficientă guvernare democratică, de care această așchie de popor are nevoie ca de aer.

1. Deja s-a vorbit despre anularea, chiar la prima ședință a noului Parlament, a vizelor pentru cetățenii români. Această hotărâre luată după evenimentele din 7 aprilie a fost un moft al lui Voronin, prin care i-a făcut *persona non grata* pe toți frații noștri de peste Prut, frații lui dinspre Moscova simțindu-se ca la ei acasă. A fost și o palmă dată Uniunii Europene, ai cărei cetățeni sunt și românii. A fost un act de răzbunare antiromânească al lui Voronin (de unde, Doamne, la acest om, prin venele căruia curge și sânge românesc, s-a acumulat atâta ură față de frați?). Acest moft al lui Voronin este umilitor nu

numai pentru cetățenii români, dar și pentru cetățenii Republicii Moldova care, pentru a perfecta o invitație, în baza căreia cetățeanul român trebuie să obțină viză la Consulatul Republicii Moldova de la București, ei trebuie să piardă mult timp și să strângă o grămadă de documente absolut inutile. Cunoscut bine acest lucru deoarece, fiind responsabil de perfectarea unei invitații pentru un cunoscut de-al nostru, profesor la Universitatea Alabama din SUA, Petru-Aurelian Simionescu, care ne-a propus să participăm la un proiect de cercetare în domeniul creării minitehnicii agricole – un domeniu deosebit de important pentru fermierii din Republica Moldova, am trecut prin acest proces rușinos. După depunerea acestui vraf de documente la Oficiul de Migrație și Azil al MAI (tocmai șapte la număr) și plata unei taxe de 39 de lei mai urmează să așteptăm 30 de zile până primești la mână invitația. Dacă aduci argumente convingătoare, dublând și taxa, poți primi invitația în cel mai fericit caz timp de 15 zile. După ce cetățeanul român primește invitația, o depune împreună cu alte documente la Consulatul Republicii Moldova din București și primește (sau nu primește) viza peste 5-7 zile, deseori nu însă fără probleme: de a face mai multe drumuri la București (închipuți-vă că invitatul Dvs. este de la Timișoara, Oradea sau Baia Mare). De asemenea, să ne închipuim cazuri extreme, cum ar fi un deces sau alte cazuri grave, când nu se poate aștepta atâta timp, prin ce proceduri umilitoare trec bieții oameni. Anularea cât mai rapidă a acestei proceduri rușinoase inventate de Voronin va fi o primă dovadă de conformare a noii guvernări democratice normelor europene (ceea ce nu a dorit să facă Voronin la insistența europenilor. Un simplu ordin al Moscovei ar fi fost executat imediat). Această pată rușinoasă pentru Republica Moldova, aflată chiar în centrul geografic al Europei, poate fi ștearsă printr-o simplă decizie a Parlamentului chiar la prima ședință a lui.

2. O altă problemă, care mocnește de ani de zile, a cărei rezolvare nu necesită timp, eforturi și cheltuieli mari, ar fi deschiderea, în sfârșit, a celor două consulate la Cahul și Bălți. Nedorința guvernării comuniste (iarăși este moftul lui Voronin) de a soluționa această problemă i-a silit ani de zile pe zeci de mii de cetățeni din toate colțurile Republicii Moldova să facă drumuri și cozi la Consulatul României la Chișinău.

3. Chiar la prima ședință a noului Parlament, în preajma noului an școlar, ar putea fi luată o decizie de stopare a acelor hotărâri anacronice elaborate de Stepaniuc, Stati și compania privind de denumirea limbii predate în licee și gimnazii (limba română), revenirea la Istoria românilor și scoaterea din programele școlare a acelei anacronice Istorii integrate, cu care s-a încercat mutilarea spiritului apartenenței de neam la tânăra generație. Va fi un foarte bun cadou pentru profesori și elevi la început de an școlar.

4. Formarea unei comisii parlamentare independente, inclusiv cu cooptarea unor membri din structurile europene, care ar face lumină în acest tunel întunecos creat de comuniști în cazul evenimentelor din 7 aprilie. Activitatea acestei comisii va fi de o durată mai lungă, însă sperăm că până la expirarea primelor 100 de zile ale guvernării democratice va fi finalizată. Iar președintele Republicii Moldova în declarația sa de Anul Nou și cu ocazia primelor 100 de zile de guvernare le va spune tinerilor, părinților și bunicilor lor că nu ei sunt vinovați de vandalizarea celor două clădiri. De asemenea, este strict necesară formarea unei comisii parlamentare care să reevalueze costul lucrărilor de reparație a celor două clădiri (prea umflate, după ultimele declarații ale lui Voronin atingând cifra de 700 de milioane – 1 miliard de lei), să scoată la iveală mecanismul de fraudare în proporții extrem de mari, să replanifice unele lucrări care încă nu au fost executate în scopul reducerii cheltuielilor în această perioadă de profundă criză economică (se vorbește că Voronin planificase construcția în fața clădirii

Parlamentului a unui sistem întreg de havuzuri extrem de costisitoare.

5. Revenirea de urgență la cooperarea în Bazinul Mării Negre alături de Georgia și Ucraina, parteneri trădați de Voronin în momentul când se prefigura o reducere a influenței ruse în zonă. Acest lucru este foarte important în special acum, când atât Georgia, pe teritoriul căreia Rusia se comportă ca la ea acasă, cât și Ucraina, hărțuită de ruși ba cu războiul gazelor, ba cu recentul război diplomatic, au nevoie de sprijin diplomatic. Organizația GUAM trebuie să fie revigorată, să fie recunoscută de Uniunea Europeană drept o importantă organizație regională în sud-estul Europei, care ar limita hegemonismul Rusiei în această zonă. Republica Moldova își va putea rezolva și propriile probleme legate de decizia recentă a Kievului de înăsprire a condițiilor de trecere a hotarului cu Ucraina pentru basarabeni.

6. Condamnarea comunismului, așa cum au procedat și alte țări din sud-estul Europei, astăzi membre ale UE. Este o problemă mai mult de natură etică, o lumânare aprinsă pe mormintele zecilor de mii de basarabeni sacrificați de acest regim inuman, o compensare morală a altor sute de mii, ale căror destine au fost mutilate de același regim.

Literatura și Arta nr. 32,33,34, 2009

BOMBE COMUNISTE CU EFECT ÎNTÂRZIAT

*„Comunismul a început cu împărțirea egală a bogăției
și a terminat cu împărțirea egală a sărăciei”*

(Fl. Dudiță. Machiavelisme)

Convulsiile hoitului comunist basarabean încă se mai fac resimțite (să sperăm că sunt printre ultimele până a-și da obștescul sfârșit). Timp de opt ani guvernarea comunistă a plasat mai multe mine cu efect întârziat. Fideli ideologiei de luptă continuă, ei vor folosi aceste bombe în murdarele lor activități teroriste. Una dintre aceste bombe a explodat chiar în primele zile ale noii guvernări liberale. Cauza ar fi, în opinia protestatarilor, decizia Consiliului Municipal de a anula gratuitățile în transport pentru pensionari și de a mări tarifele la apă și canalizare. În realitate însă, în umbră, în spatele acestor protestatari (unii dintre ei, într-adevăr, necăjiți de sărăcie și nevoi, dar nimeriți în plasa bine aruncată a comuniștilor) se află conducerea comunistă (în evenimentele din primăvară guvernarea comunistă îi învinuia pe nedrept pe liderii liberali că se ascund în spatele copiilor, ceea ce nu era adevărat. Iată că acum comuniștii stau în spatele bătrânilor, care, de fapt, sunt aceiași copii), dirijând evenimentele din fotoliile lor încă moi și comode.

Comunismul – această molimă a secolului XX – a avut un efect distrugător asupra sufletelor oamenilor care au nimerit sub tăvălugul lui. Comunismul de tip leninist-stalinist a transformat omul într-un șurubaș al sistemului, a zombificat milioane de oameni, care erau gata să înfrunte nevoi inimaginabile, să lucreze în condiții insuportabile, să-și jertfească tinerețea, chiar să-și dea viața pentru acel „viitor luminos” utopist (aduceți-vă aminte de crimele regimurilor comuniste maoist din China, al lui Pol Pot din Kampuchea și al lui Kim Ir Sen din Coreea de Nord). Comunismul leninist-stalinist l-a scos pe Dumnezeu din sufletul oamenilor sovietici,

satanizându-i în mare parte. Comunismul stalinist a dat naștere fenomenului de pavlici morozovi, distrugând astfel celula de bază a societății – familia, considerată de urmașii lui Lenin drept un rudiment burghez. Prin sistemul său de oprimare a oricăror inițiative, de supercentralizare a tuturor veniturilor și împărțirea lor în mare parte între complexul militar uriaș și armata de nouă burghezie partinică, care în fosta u.r.s.s. în ultimii ani număra cca 18 mln oameni, celor mulți și nevoiași revenindu-le doar fărâmiturile din pâinea muncită de ei, dar pentru care erau recunoscători conducătorilor (ca și astăzi, Voronin cu fiul său furând miliarde, iar nevoiașilor aruncându-le fărâmiturile). Comunismul a ucis în oamenii sovietici inițiativa, făcându-i să aștepte ca cineva să le arunce ceva ca să nu moară de foame. Ideologia leninist-stalinistă a încercat să creeze un nou tip de om - „*Homo sovieticus*”. În viziunea lor scrântită, acest om „*sovieticus*” trebuia să fie, în primul rând, anațional (un fel de mankurt), ateu (să înlocuiască credința în Dumnezeu cu credința în falsurile idealuri comuniste), să fie credincios devotat partidului (comunist desigur), să nu gândească, să nu vorbească liber, să se supună fără rezerve oricăror ordine ale scrântiților de la Kremlin, chiar dacă ele erau evident greșite, cum a fost epopeea porumbului lui Hrușciiov, economia economicoasă a lui Brejnev ș.a.). Dacă Biblia ne îndeamnă „să nu ucizi”, atunci mentorii comuniști ne chemau să ucidem în numele acestui viitor luminos, chiar dacă urma să fie construit cu prețul a sute de milioane de oameni. Dacă Biblia ne îndeamnă să ne respectăm, să ne iubim părinții care ne-au dat naștere, ideologia comunistă ne chema să iubim, în primul rând, partidul, astfel dând naștere pavlicilor morozovi. Dacă Biblia ne îndeamnă „să nu preacurvim”, atunci scrântiții ideologi leniniști considerau familia drept o rămășiță burgheză, iar femeia drept un bun al comunei. Și toate aceste tâmpenii au prins rădăcini în sufletele unora, în special, de vârstă mai înaintată, care astăzi scandează în fața primăriei. Să

încercăm să dezlegăm puțin acest nod gordian legat prea strâns de regimul comunist. Introducerea gratuităților la transportul urban în comun a fost efectuată odată cu venirea comuniștilor la putere și a urmărit un scop bine determinat de a-și forma armata de votanți. Dacă pentru pensionarii nevoiași această măsură a fost justificată, pentru o bună parte din pensionari cu statut de foști nomenclaturiști și funcționari de stat cu pensii între 1500-5000 de lei lunar (obișnuiți toată viața cu tot soiul de gratuități, înlesniri, această mică burghezie cu feciorași milionari dorește în continuare să huzurească pe spatele gârbovit de trudă al lui moș Ion) nu avea nici un suport, în primul rând moral. Să ceri prin gurile bieților pensionari să ți se dea ceea ce nu meriți, luându-se din buzunarul lui moș Ion, al familiilor tinere nevoiașe, al copiilor, chiar și al celor care lucrează cu un salariu sub nivelul pensiei lor, este un lucru anormal, amoral. De ce moș Ion trebuie să plătească permanent pentru huzureala unora? În perioada sovietică toți veneticii se oploșeau la oraș, unde primeau pe gratis apartamente construite din banii lui moș Ion (în Rusia până și casele celor de la țară erau construite de stat, adică parțial și pe banii lui moș Ion, care-și construia aceeași casă din truda lui), se foloseau de tot felul de servicii care realmente costau mult mai mult, dar erau compensate iarăși din buzunarul lui moș Ion. De ce același moș Ion nu pune problema compensării transportului lui la punctul medical, la magazin, la primărie, pentru apa rece și caldă, pe care n-o are în casă, la multe altele de care se bucură pensionarul de la oraș? De ce moș Ion nu trebuie să ceară compensații la cărbune, pe care-l cumpără pentru a se încălzi pe timp de iarnă, pentru care pune la bătaie întreaga sa pensie anuală (pensiile la țară sunt foarte mici – 300-600 lei)? De ce de troleibuzele și autobuzele cumpărate în mare parte pe banii statului, adică și ai lui moș Ion, trebuie să beneficieze pe gratis doar pensionarii de la oraș, inclusiv cei care au pensii de mii de lei, mai având și un serviciu bine plătit? Ar fi mult mai multe

întrebări „de ce?”. Mă opresc aici, riscând să nu fiu înțeles corect de unii pensionari. Nu sunt împotriva lor, pentru că, de fapt, ar trebui să fiu împotriva mea, eu însumi fiind potențial pensionar peste puțină vreme. Sunt împotriva gratuităților și înlesnirilor de tot felul, de care s-au bucurat și mai încearcă să se bucure cei care nu le merită, cei care primesc pensii mai mari decât a multor salariați (chiar și decât salariul meu bugetar de conferențiar universitar - cca 1100 lei lunar). Sunt pentru aceea ca pensia să fie una decentă, să permită inclusiv plata pentru călătorie în transport, așa cum este în lumea civilizată, spre care tindem noi toți. Dar în Europa nu ne putem duce cu aceste apucături comuniste. Neachitându-ne plata în transport, cu ce suntem mai buni decât cei care nu vor să plătească, de exemplu, pentru marfa luată în magazin?

Referitor la compensații. Conducerea primăriei Chișinău le-a explicat protestatarilor foarte clar că de compensații în mijloacele de transport în comun vor beneficia doar pensionarii cu pensii mici, adică nevoiașii adevărați. Tot lor din bugetul municipal li se vor acorda compensații și la pensii. Alta e că, de obicei, în acest colț de țară, orice măsură bună până la urmă este implementată prost. Funcționăria este în stare să îngroape orice inițiativă judicioasă. Pentru a lua asul din mânăca comuniștilor ar fi fost corect de făcut la început transferurile indemnizațiilor și mai apoi anularea gratuităților în transport. Aceasta i-a făcut și pe unii pensionari cu mintea limpede să se alăture manifestanților ghidați din umbră. Cât de fariseic sunau învinuirile scandate de manifestanții ghidați de această nouă Andreeva de Chișinău, cum se pretinde a fi această doamnă-tovarășă Maia Laguta (care conduce o organizație obștească „*Salvgardare*”, care nu se știe cu ce se ocupă. O fi fiind vreo căpușă comunistă ca multe altele), despre genocidul promovat de guvernarea liberală, în general, și de cea municipală, în particular. Cei care au participat cu adevărat (la unii părinții lor) la genocidul acestei frânturi de popor prin

deportările masive repetate din 1941, 1949 și 1953 în gulagurile staliniste (doamna Greceanăi, devenită tovarășă cu călăul, ar trebui să țină minte, cel puțin din spusele părinților, momentul deportării familiei ei), prin sacrificarea în calitate de carne de tun a zecilor de mii de tineri basarabeni mânați în prima linie pe front pentru apărarea unei patrii străine, unor idealuri false, prin foametea organizată din 1946-47, în urma căreia au decedat de foame sute de mii de oameni, în special, copii și bătrâni neajutorați, prin calvarul colectivizării forțate, arestarea și întemnițarea în temnițele staliniste, mai apoi hrușcioviste și brejneviste a celor cu coloana vertebrală dreaptă (printre ei fiind și Gheorghe Ghimpu, moșul actualului primar Chirtoacă, învinuit de acest genocid). Adevărat genocid provocat de satrapii comuniști și care a rezultat cu reducerea populației Basarabiei cu cca 1 mln de oameni.

O altă bombă cu efect întârziat este înlocuirea Istoriei Românilor cu un surogat de istorie integrată a lui Stati și Stepaniuc (probabil, strămoșii lui purtau frumosul nume românesc Ștefănuță, des întâlnit prin zona Ialovenilor). Dacă mai erau la putere comuniștii câțiva ani, înlocuiau în școli și studierea limbii române cu cea moldovenească. Salut primii pași făcuți de noua conducere liberal-democrată de revenire la normal, adică de revenire la Istoria Românilor, idee susținută de majoritatea partenerilor de coaliție, personal de prim-ministrul Filat, președintele parlamentului Ghimpu și ministrul Educației Bujor. Să nu cedați, stimați aleși ai poporului, în fața diverselor presiuni, de oriunde ar veni ele. Să fiți puțin ca balticii sau georgienii. Reacțiile bolnăvicioase ale diferitor fosile nu s-au lăsat mult așteptate. Mă miră reacția bolnăvicioasă a ambasadorului Rusiei în Republica Moldova, Valeri Kuzmin „...*nu-mi place cursul de istorie a românilor, care a fost predat în această țară timp de mai mulți ani. Acest curs este bazat pe rusofobie și pe stereotipuri antirusești, în timp ce imperiul rus a stat la baza formării statului roman*”. Ei

bine, și mie nu-mi place cursul de istoria Rusiei, care este pătrunsă de un iz imperial fie țarist, fie sovietic. Dar aceasta e problema mea personală. Cum își permite acest șovin rus, care se comportă în Republica Moldova ca la sine acasă (amintiți-vă de tot felul de vizite ale lui la Tiraspol fără informarea măcar a organelor de resort), să ne indice ce istorie să învețe copiii noștri. Să-l doară capul de educarea copiilor lor, în mare parte copii ai părinților alcoolizați. Tocmai copiii lor ar trebui să studieze o istorie integrată, având atâtea națiuni în componența acestui imperiu prea lătit peste vecinii săi. Destul că îi avem pe rușii „noștri” șovini oploșiți aici, care ne tot învață ce limbă vorbim (ei nevorbind-o nici pe cea așa-numită moldovenească), ce istorie să învățăm. Pe noi să ne lase în pace, că nu suntem atât de berbeci ca să nu înțelegem care ne este istoria adevărată. Mai declară respectivul nonșalant că „*imperiul rus a stat la baza formării statului român*”. Câtă bătărbănie, câtă lipsă de bun-simț. Cunoaștem câte ceva despre acest mare „*ajutor dezinteresat rusesc*”, acordat poporului român. Prin multiplele războaie ruso-turce nu se urmărea scopul eliberării românilor de sub dominația turcească de peste 300 de ani, ci înlocuirea unui jug crunt cu un jug și mai crunt. Într-adevăr, Ecaterina II se gândea să refacă vechea Dacie, dar sub protectorat rusesc, cu amantul ei Gr. Potiomkin drept guvernator. Mai știm cu câtă grijă „*frățescă*” (fiind frați de religie, nu și de sânge, cum îndrugă falși istorici ca Boiko și compania) s-au gândit la viitorul stat român atunci când au rupt cea mai frumoasă parte a vechiului stat moldovenesc la 1812 și căreia nici până astăzi nu-i dau drumul din îmbrățișarea „*frățescă*”. Cunoaștem, de asemenea, cu câtă înverșunare se opunea imperiul rus (ca și cel austro-ungar) formării statului român la 1859 (unirea principatelor a fost posibilă în mare parte grație sprijinului multilateral acordat de Franța). Știm cu câtă înverșunare se opunea Rusia recunoașterii Statului Român la Conferința de Pace de la Berlin din 1878, diplomații tânărului stat român

Kogălniceanu și I.C. Brătianu înfruntându-i stoic pe rechinii politicii rusești.

Însă cel mai mare pericol îl prezintă așa-numiții komsomoliști, despre care odinioară Voronin spunea că sunt zeci de mii. Iată că mânați la pichetarea Ministerului Afacerilor Interne s-au adunat doar vreo douăzeci (probabil, aceasta este armata adevărată a lui Voronin – câteva sute de pensionari și câteva zeci de tineri cu caș la gură, molipsiți de morbul comunismului sau bine plătiți), în mare parte alolingvi (cu toate că printre ei sunt și cozi de topor, cum ar fi acest mare activist komsomolist din Parlament, haiducul Grigorii Petrenco, băgat în toate scandalurile de către mentorii lui mai în vârstă). Motivul pichetării au fost, în primul rând, pașii întreprinși de noua conducere a MAI în frunte cu ministrul Victor Catană de reformare a Ministerului, de elucidare a adevărului în evenimentele din 7 aprilie. În loc să fie alături de semenii lor – tinerii, care au fost maltratați bestial (3 dintre care au fost uciși cu cruzime caracteristică doar unor elemente declasate, unor criminali) de către indivizi din armata de ordine publică a lui Papuc (care numai oameni de ordine nu pot fi numiți) la ordinele comandantului lor suprem, V. Voronin, acești tineri se postează în mari apărători ai călăilor. Ei au mers prea departe, realizând în practică ideologia luptei continue promovată de mentorii lor comuniști. Este cazul ieșit din comun, care a avut loc în seara de 14 octombrie, de Hramul Orașului – mă refer la explozia acelei grenade, care a condus la rănirea a cca 40 de tineri. Orice ar îndruga mentorii lor în frunte cu Voronin, cert este mâna lor, fie și indirect, prin altoirea șovinismului și revanșismului în sufletele tinere ale tinerilor alolingvi. Organele de resort trebuie să fie cât mai consecvente în depistarea acestui grup criminal fascisto-comunist și să-i pedepsească după merit.

Literatura și Arta nr. 43, 2009

REFLECȚII POSTELECTORALE 2009

S-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Cutia pandorei s-a deschis și vina totală o poartă regimul comunist, oricare ar fi explicațiile lor. Recentele alegeri parlamentare vor intra probabil în cartea recordurilor Guinness după numărul și formele fraudelor electorale comise de regimul comunist. De duminică-seară până luni spre amiază am fost martorii acestui circ al rezultatelor votării și al exit-pollului. Este sub orice logică faptul cum comuniștii și-au luat tocmai atâtea locuri în parlament de câte vor avea nevoie pentru a rezolva toate problemele de unii singuri, inclusiv alegerea președintelui Republicii. 61 de locuri în parlament au obținut conform aritmeticii lor – nici mai mult, nici mai puțin. Puteau să lase să nu le ajungă câteva voturi în parlament, pe care oricum le-ar fi cumpărat. Au mai făcut acest lucru. Luni toți cei care se îngrijorează pentru acest colț de țară ne simțeam ca și scuipați în obraz de această obrăznicie ieșită din comun. Fraudele electorale au fost de proporții inimaginabile. Fraude electorale directe și indirecte. Folosindu-se de situația că președintele republicii, cel al parlamentului, prim-ministrul nu au fost degrevați din funcții, fiind candidați în listele electorale ale comuniștilor, au folosit masiv puterea pentru coruperea electorilor în perioada preelectorală: prin plătirea pensiilor bătrânilor chiar în preajma alegerilor (ca să nu uite cine le-a plătit pensia până în duminica alegerilor); prin reparații de drumuri, acordare de cadouri (mașini - punctelor medicale sătești, televizoare – familiilor cu mulți copii, computere - în școli), acordarea de bani bisericilor ș.m.a., pe banii partidului, spun ei. Un simplu calcul demonstrează falsul acestor declarații: ce cotizații ar trebui să plătească cei cca 30000 de membri ai pcr (atâția sunt conform declarațiilor lor) ca să poată distribui atâtea cadouri? Au fost falsificări cu fișe de la buletine, cu persoane înscrise fals în apartamentele și în casele chișinăuenilor (sub acest aspect partidele liberale care au

câștigat alegerile ar trebui să colecteze toate aceste mărturii de fraude. În acest scop pot fi utilizate și spațiile ziarelor democratice, adresele electronice cu indicarea documentată a fraudelor). Pentru comuniști au votat și cei decedați, suflete moarte, probabil și copiii. Conform declarațiilor lor, din numărul total de 2536 de mii de alegători incluși în liste și 98 de mii de cetățeni cu drept de vot au votat în baza listelor suplimentare (adică în total cca 2 634 mii) au votat cca 60%, ceea ce constituie cca 1527 mii de cetățeni. La alegerile precedente în liste au fost incluse 2 270 668 de persoane, adică cu vreo 250 de mii mai puțin. Să facem un simplu calcul: știind că în ultimii 4 ani numărul celor care au părăsit Basarabia pentru a-și căuta surse de existență s-a mărit; natalitatea este în continuă descreștere; mortalitatea, dimpotrivă, este în creștere în acest rai comunist. Atunci de unde puteau să apară suplimentar cei cca 250 de mii de potențiali alegători în liste? Este clar că comuniștii au recurs la orice metode murdare spre a se menține pentru al treilea mandat consecutiv la putere. Falsificarea masivă a rezultatelor alegerilor, comportarea impardonabilă a guvernării comuniste în recente alegeri, dar și comportamentul velicorus al majorității veneticilor veniți peste capul nostru de aiurea și care au ocupat toate sferele - economică, politică s.a. au umplut cupa răbdării.

Se pare ca noi, basarabeni, încercăm să ne spălăm de rușinea pe care am pățit-o la 5 aprilie. Dezaprobând unele excese (sunt sigur că mare parte din ele au fost comise de persoane infiltrate - cel mai elocvent caz este incendierea din interior a clădirii parlamentului la o ora târzie când protestatarii erau adunați în Piața Marii Adunări Naționale, și lăsată să ardă. Așa a procedat și Hitler în a. 1933 când a incendiat reihstagul (clădirea parlamentului german) pentru a avea motiv de instaurare a dictaturii) tinerii studioși au fost cei care au ridicat capul. Sute de mii de tineri, cei care erau considerați, indiferenți, apolitici, au ieșit în stradă să protesteze.

„Lepădături ale societății, elemente declasate, vandali, huligani” - astfel au fost etichetați acești tineri de mentorii spirituali ai comuniștilor, de cei de la Kremlin. Au ieșit nu la îndemnul liderilor celor trei partide liberale, cum declară guvernarea comunistă, ci singuri, organizați prin intermediul sistemelor moderne electronice de legătură, scoși din auditorii indirect de guvernarea comunistă prin acest comportament impardonabil. Chiar și după aceste tragice evenimente, care s-au soldat, cu regret, cu mari pagube materiale și mulți răniți, comportamentul conducerii comuniste este sub orice nivel. În loc să vină cu anumite apeluri pentru a tempera spiritele, ei, prin declarațiile lor, toarnă gaz în foc. Acest elegant și bine educat (la prima vedere) și pe bani românești și-a permis în seara de ieri niște declarații absolut șocante: vedeți dvs., cum și-au permis acești huligani să arboreze pe acoperișul palatului său steagurile altor state (în primul rând, l-a avut în vedere pe cel al României, cea care l-a școlit într-un fel (ce recunoștință are), dar a fost arborat și steagul UE, spre care, declarativ parcă, aspiră ei, comuniștii, Este foarte important și sper că cele trei partide liberale care au trecut pragul electoral și au fost văduvite de o bună parte din voturi (PL, PLDM și AMN) să preia inițiativa acestor minunați tineri și să-i canalizeze pe un făgaș legal până la victoria finală - plecarea comuniștilor de la conducere. Cerințele protestatarilor sunt foarte clare: anularea rezultatelor alegerilor care au fost fraudate în masă; formarea unei conduceri provizorii către cele trei partide liberale câștigătoare (celelalte partide așa-numite din opoziție – PSD, PD și UCM, care indirect sunt copărtași ai comuniștilor, n-au nici un drept moral să pretindă la ceva în viitoarea guvernare) și pregătirea unor noi alegeri libere peste 3 luni. Sperăm la o victorie finală și la reorientarea Basarabiei spre firească pentru ea mare familie europeană. Dumnezeu să ne ajute!

Literatura și Arta nr. 14, 2009

CAPITOLUL II

Lichelism basarabean

*„Ești fără scrupul și măsură /
Când vrei să scapi de-un concurent,
Îți fierbe sufletul de ură, / Dar n-ai talent”
(G. Topârceanu)*

POCĂINȚA LUI IUDA

*„Ești fără scrupul și măsură /
Când vrei să scapi de-un concurent, /
Îți fierbe sufletul de ură, / Dar n-ai talent”*
(G. Topârceanu)

„...Ceea ce mi se pare extrem de important este renunțarea la violențele de limbaj. Eu singur poate am fost campionul expresiilor dure, pe care le regret”. Ale cui sunt aceste fraze? N-o să credeți – ale lui Iurie Roșca. „I. Roșca a înțeles că a dat greș și chiar a încercat să se pocăiască” – scrie maestrul Constantin Tănase în editorialul său din 27 octombrie. Cu toată stima față de maestru, însă eu unul nu cred în pocăința lui I. Roșca. Acest sinistru personaj al ultimilor 15 ani nu știe ce-i aceea căință (cu toate că se consideră creștin-democrat). El recunoaște că a „fost campionul expresiilor dure” (are în vedere ultimele două runde de alegeri, când avea acces liber la posturile de televiziune – al său EuTV, Moldova 1 și NIT), dar așa dur în expresii a fost toată această perioadă de peste 15 ani de politicianism specific roșchist (bate cât mai dur în cei care au pus bazele Mișcării de Eliberare Națională). Să ne aducem aminte de broșurelele scoase în tiraj mare chiar de la începuturile experienței sale politice. La început destul de timid, cum ar fi în primele sale „opere” de distrugere a Mișcării de Eliberare Națională „Act de identitate” și „Ieșirea din întuneric”, destul de dur în „Falșii amici ai PPCD-ului” și întrecând orice măsură și tact jurnalistic în „Cartea neagră a trădării”), I. Roșca a fost întotdeauna „campionul expresiilor dure”. Pur și simplu, căpătuindu-se după târgul cu Voronin cu postul de televiziune Eu TV, care are acoperire pe întreg teritoriul Republicii, aceste expresii dure au devenit mai auzite, mai răspândite. Nu este el atât de prost să nu fi înțeles în ultima perioadă că-i fuge pământul de sub picioare, de aceea era gata să se lupte pe viață și pe moarte contra a tot ce e național, a tot

ce e anticomunist, pentru victoria comuniștilor în alegeri – unica lui șansă de supraviețuire și de păstrare a milioanelor „agonisite”. În acest joc murdar de iudă a implicat și Mitropolia Basarabiei, pe care o considera drept anexă a ppcd. Dacă vă mai amintiți cum în una din desele sale apariții la postul său de televiziune EuTV încrezutul în sine I. Roșca declara: *”Vă fac o predicție. În 2001 au fost patru partide și blocuri, în 2005 – trei, iar în viitorul parlament vor fi maxim 3 partide politice – pcrm, ppcd. Să vedem cine va fi al treilea partid, dacă va fi”* (conform logicii lui Roșca și dacă s-ar fi realizat în viață predicția sa, în 2013 la putere ar fi fost un singur partid – pcrm, ca pe timpurile sovietice uitate deja). Iată că „extrasenzitivul” I. Roșca a dat-o în bară. În parlamentul actual sunt tocmai 5 partide și nici pe departe partidul său, care a luat tocmai cca 2% de voturi în ultimele runde de alegeri. Repet încă o dată că I. Roșca nu este atât de prost să nu fi văzut șansele partidului său, dar a mers în alegeri cu un singur scop – de a le ajuta comuniștilor să acceadă în parlament, rupând voturi atât de necesare pentru reinstalarea democrației în acest colț de țară aflat în calea tuturor relelor. Vă mai amintiți cum apărea seară de seară în ultima perioadă preelectorală, încrezut, atotputernic, bărbos (crezând, probabil, că barba îl face mai filozof) la cele trei posturi de televiziune, ținându-și monologurile sale televizate pline de venin la adresa liberal-democraților. Investit de Voronin în cel mai de forță post din guvern – viceprim-ministru responsabil de ministerele de forță, sarcina sa era de a asigura Victoria comuniștilor în alegeri (prin orice mijloace). Până la urmă, nu s-a isprăvit pe deplin cu misiunea. Nu că nu ar fi dorit, nu a putut, fiind părăsit tot mai mult de cei care urmau să meargă cu el până la capăt.

Împingându-i forțat pe „tinerii săi magnifici” în focul ultimei campanii electorale, acest lucru nu l-a salvat pe el și partidul său. Ar trebui să revină la realitate și să înțeleagă că era sa de iudă a trecut, că și-a ocupat deja locul la gunoiștea

istoriei. Dar n-a fost să fie așa. „*Obişnuit cu ideea că a intrat deja în istorie, e posibil ca lui I. Roşca să i se fi blocat uşa în timpul exerciţiilor de dute-vino şi d-aia se întoarce aşa de greu la realitate*” (Parafrizare după „*Machiavelisme*”, Fl. Dudiţă). Prin diverse matrapazlăcuri, inclusiv prin pocăinţă de ochii lumii, având obrazul gros, I. Roşca încearcă să se menţină în politică. „*În zadar l-am săgetat, / Căci o epidermă / Fermă / Este greu de perforat*” – ar spune maestrul G. Topârceanu. Cel mai bun lucru pentru I. Roşca ar fi să se ducă la una din vtile sale să crească varză, cum a făcut împăratul roman Nero, desigur, dacă nu i se va cere socoteală pentru tot ce a făcut împotriva naţiunii, pentru milioanele cu care s-a căpăţuit nelegitim ş.a. Dispărut un timp din vizorul jurnaliştilor şi din Republică după marele său eşec din 29 iulie, se vorbeşte că s-a odihnit omul prin SUA, Rusia, Bulgaria. Dacă omul are bani, de ce să n-o facă? Cum i-a obţinut, e altă vorbă, chiar dacă şi-a încălcat (de altfel, ca şi mentorul său principal, V. Voronin, care a încălcat principiile de bază ale comunistului adevărat) principiile de bază declarate încă în 1992: „*Pentru mine primează subordonarea interesului personal, a hachişelor personale, a propriei sete de mărire interesului colectiv. Acestea ar fi principiile pe care le-aş pune în capul activităţii mele în postul de preşedinte al FPCD, dacă voi fi ales.*” După câte vedem astăzi, I. Roşca nu a fost în stare să-şi subordoneze „*interesul personal, hachişele personale, propria sete de mărire interesului colectiv*”. Luptându-se permanent timp de 17 ani cu Eu-l său idealist de la începuturi (dacă l-a avut), până la urmă a câştigat „*pragmaticul milionar şi şmecherul*” I. Roşca. Şi-a lăsat slugile de la televiziunea sa fără salarii timp de 2-3 luni (precum făceau pe timpuri boierii răi). Deşarte şi prea târzii sunt declaraţiile sinistrei „*troici*” Praporşcic – Burciu – Năstase că ei au făcut ceea ce le-a spus „*şeful*”. Sunt vorbe pentru creduli. Este un comportament de lichea, dând toată vina pe „*şef*”. Dacă măcar încercau să tempereze

„elanul” combativ „pentru cauza dreaptă” a „șefului” în ultimele două campanii electorale foarte murdare, când pentru toți cei cu mintea trează era clar că „șeful” o luase razna, poate rămâneau fără posturi, în schimb cu demnitate umană. Acum ei trebuie să suporte consecințele acestui lichelism.

Reapărut recent după acest refugiu, I. Roșca, complăcându-se în rolul său de mare cunoscător în ale politicii, a apărut într-o seară la Moldova 1, dând sfaturi „prețioase” ce trebuie să facă Alianța pentru Integrare Europeană pentru a ieși din criza politică legată de alegerea președintelui Republicii: „*Alianța trebuie să retragă candidatura la postul de președinte al Republicii – M. Lupu –, pe care nu-l vor vota comuniștii, și să propună o candidatură din afara politicii*”. Dacă nu am ști cine este I. Roșca și ce scopuri adevărate urmărește, ni s-ar părea o idee judicioasă, trează. Având experiență bogată de spargere a coalițiilor (să ne amintim cum ppcd, în frunte cu dl-tov. I. Roșca, membru al alianței ADR în 1998, împreună cu cei 40 de comisari comuniști din parlament, a răsturnat guvernul lui I. Sturza), urmărește același scop, care coincide totalmente cu dorința comuniștilor. Este clar că o alianță poate exista în baza unor înțelegeri care trebuie strict respectate. Place sau nu place acest lucru, însă în scopul păstrării Alianței, care este singura șansă reală (în acest moment) de a scăpa de comuniști la guvernare, postul de președinte al Republicii trebuie să fie al lui M. Lupu. În caz contrar, destrămarea Alianței este inevitabilă, lucru foarte dorit de Voronin, dar și de Roșca, ca condiție de revenire a sa în marea politică basarabeană. Pe I. Roșca nu-l doare faptul că perpetuarea crizei politice se va răsfrânge negativ asupra Republicii sub toate aspectele. Și atunci face să dăm crezare pocăinței lui prea târziu? De asemenea, deunăzi „*magnificii săi*” cu caș la gură, împinși din umbră de „șeful” I. Roșca, criticau de toate relele noua guvernare, care practic încă nu preluase puterea în mâini (preluase doar bugetul extrem de găurit). În același stil

procedează și haiducul Grigori Petrenko, împins din umbră de „șeful” Voronin. „AIE a stopat procesul de integrare europeană (atunci când această Alianță în doar cca o lună de zile de guvernare a deblocat procesul de parteneriat al Republicii Moldova cu UE, ceea ce nu a dorit să facă conducerea comunistă în cei opt ani de guvernare)... AIE nu este în stare să stopeze gripa porcină (care bântuie prin toată lumea)... AIE nu poate elabora un plan strategic de luptă contra crizei economice (care, în opinia comuniștilor, a apărut în Republica Moldova odată cu venirea liberalilor la putere. În adevăr, ea există, ca și în toată lumea, mai mult de un an de zile, dar guvernul comunist, antrenat până peste cap în campanii electorale, nu avea când să elaboreze planuri anticriză, care ar fi minimizat efectul ei)”. Și multe alte tâmpenii. E la mintea cocoșului (recunosc și ei acest lucru) că unui guvern nou trebuie să-i dai un răgaz de cel puțin 100 de zile (așa se face în lumea civilizată) și mai apoi să-l critici, dacă nu face treabă. Când te gândești că ar fi fost posibilă victoria comuniștilor în ultimele alegeri, că I. Roșca călare pe cal alb ar fi continuat în același limbaj dur (cum a făcut-o întotdeauna) atacurile asupra a tot ce a mai rămas românesc, te apucă fiorii. Încă patru ani de guvernare comunistă ar fi fost fatali pentru Basarabia. Regimul Voronin a fost prea anacronic ca să mai perpetueze în timp. Cu atât mai mare este păcatul iudelor care au trădat această frântură de popor într-un moment atât de crucial. Unele dintre lichelele de ieri vor deveni loiale actualei guvernări sau, ce e mai grav, vor deveni aprigi susținători ai noii orânduiei, dând dovadă de un cameleonism de invidiat. Dar zicala noastră românească spune că „lupul părul își schimbă, dar năravul ba”. Să nu uităm nici pe o clipă acest adevăr incontestabil. Cel care a trădat o dată neapărat va mai trăda. Există, desigur, excepții, însă sunt rare. Nu cred în pocăința iudelor.

Literatura și Arta nr. 45, 2009

SURCICA NU SARE DEPARTE DE TRUNCHI?

*“Iară noi? noi, epigonii?... Simțiri reci, harfe zdrobite, /
Mici de zile, mari de patimi, inimi bătrâne, urâte, /
Măști răsând, puse bine pe-un caracter inimic; /
Dumnezeul nostru: umbra, patria noastră: o frază; /
În noi totul e spoială, totu-i lustru fără bază.”*
(M. Eminescu, Epigonii)

Mare este speranța că alegerile din 29 iulie vor reprezenta începutul sfârșitului acestei sumbre ere comuniste în Republica Moldova. Chiar dacă anumite fosile mai încearcă să întoarcă apa râului înapoi (cum ar fi, de ex., eforturile „*magnificilor*” lui Roșca, care nu știu cât de magnifici se consideră, însă faptul că se lasă folosiți atât de bădărănește de șeful lor demonstrează contrariul), de a impune renumărarea voturilor (cu numai 1,26% de voturi câștigate în alegeri mai au tupeul să dicteze) sau declarația șovină a ambasadorului Rusiei, V. Kuzmin, la Chișinău: „*Încă nu se știe cine va fi la putere și cine în opoziție!*” (pasărea mălai visează. Odată cu plecarea lui Voronin, sperăm că a luat sfârșit dominația rusească asupra acestui colț de țară), mersul istoriei nu poate fi returnat. Chiar dacă nașterea acestui copil dorit și mult așteptat – *Alianța pentru Integrare Europeană* – a fost grea, apariția lui este ca o rază de lumină la capătul tunelului comunist lung și întunecos. Fiind poligon de încercare a ideilor celor de la Kremlin în perioada sovietică, iată că s-a mai încercat timp de opt ani de zile să se planteze un soi de neocomunism cu specific pur moldovenesc. Este clar că, potrivit unei teze filozofice, nimic nu dispare, totul se transformă dintr-o formă în alta. Și comuniștii (dacă au fost dintre aceștia în rândurile p.c.r.m., fiindcă majoritatea lor, în frunte cu președintele Voronin, nu au promovat ideologia marxist-leninistă sub aspectul egalizării tuturor păturilor sociale, ci au fost promotorii celui mai

deșănțat capitalism sălbatic) nu vor dispărea fizic. Ei se vor transforma în socialiști, social-democrați, democrați etc. Ei își vor schimba culoarea, aidoma cameleonului, în funcție de situație și interese. Va fi și aceasta o problemă pentru tânăra democrație basarabeană, însă cert e că dispariția partidului comuniștilor de pe arena politică, ca ultim partid de extremă stânga de pe continentul european, este foarte binevenită și mult așteptată. Anacronică a fost perpetuarea lui la putere timp de tocmai opt ani. Partide de stânga există, practic, în toate țările europene.

O altă problemă majoră este faptul că cei aproape 9 ani de guvernare comunistă au generat un soi specific de cozi de topor, de mancurți, de ivani fără simț și dragoste de neam. Ce facem mai departe cu această armată de slugoi ai regimului, care, uneori, cu prea mare râvnă au slujit regimul? Presa liberă neaservită puterii are misiunea morală de a curăța societatea de această pleavă a societății, lucru strict necesar pentru a le îngrădi calea în diferite structuri ale puterilor în stat, de a nu fi admiși în continuare la sursele de informare în masă, ca să-și verse veninul asupra a tot ce este românesc, național. Evident că nu-i poți judeca pe toți cei care au lucrat împotriva Neamului, însă cel puțin unei judecăți morale trebuie supuși, până ce îi va chema Cel de Sus la judecata de apoi. Toți acești trădători de neam urmează a fi țintuiți la stâlpul infamiei. I. Berlinski și M. Conțiu, împreună cu V. Năstase, I. Burciu și S. Praporșcic și mentorii lor, I. Roșca și V. Cubreacov, pentru asasinarea morală a marelui poet Gr. Vieru, pentru promovarea celei mai murdare politici antiromânești. Iar acest pripășit, M. Conțiu (mare trubadur al regimului comunist), trebuie considerat *persona non grata*, iar Guvernul României ar trebui să-i retragă cetățenia română pentru toate acțiunile sale antiromânești. K. Starâș – pentru creatura sa „*Atacul asupra Moldovei*”, cu care a compromis serios democrația în Republica Moldova în fața populației pauperizate și

dezinformate. A. Dubrovski – pentru emisiunile sale televizate scandaloase de la Moldova 1 în domeniul istoriei. Victor Borșevici, fiul cunoscutului în anii '90 Ion Borșevici – pentru seria de articole antiromânești până-n măduva oaselor.

Mă voi opri mai mult asupra acestui personaj tot atât de sinistru ca și ceilalți aflați mai mult timp la treuca comuniștilor. Un vechi proverb românesc spune „*Surcica nu sare departe de trunchi*”. De regulă, așa e. Mai există însă și unele abateri. Ion Borșevici este cunoscut prin faptul că s-a aflat la începuturile renașterii naționale, în faza adoptării limbii de stat și a grafiei latine. Despre rolul lui în această perioadă au scris multe personalități basarabene. „...*I. Borșevici este unul care a luptat cu tot curajul pentru limba maternă*” (V. Beșleagă, 1991); „*Di Borșevici are cu ce se mândri. Discipolii săi activează în toate colțurile Republicii și peste hotare...* (dar oare cu fiul său tot se mândrește?). *A fost și rămâne cu neamul, un patriot...*” (M. Snegur, 1996); „*Ion Borșevici, mare bărbat al Neamului Românesc, simbol al Românismlui în Basarabia și Bucovina...*” (A. Suceveanu, 1998) și multe altele. Cum se explică însă faptul că în familia proromânului Ion Borșevici a crescut acest antiromân, dușman inveterat a tot ce ține de Neam - Victor Borșevici? Ei bine, să încercăm să analizăm persoana lui Victor Borșevici prin prisma celor ce scrie, ce și cum spune, prin acțiunile și atitudinile sale vizavi de astfel de probleme fundamentale cum ar fi originea noastră, limba pe care o vorbim, transformările democratice etc. În mai multe rânduri V. Borșevici a apărut în presă cu niște articole în care și-a expus părerea în problemele nominalizate mai sus. Însă ultimul articol, plasat pe site-ul www.ava.md, este cu totul ieșit din comun prin modul tendențios în care tratează cele mai dureroase probleme cu care ne confruntăm: problema identității noastre, a limbii pe care o vorbim, atașamentul la valorile democratice. V. Borșevici scrie: „*Marea ironie a sorții constă în faptul că anume așa-numiții „ocupanți ruși” de fapt au făcut*

tot posibilul ca să păstreze identitatea etnică multiseclară și simțul statalității moldovenilor". Parcă-i căzut din lună acest savant în tehnică. Atâtea nevoi au căzut pe capul moldovenilor din momentul apariției rușilor la gurile Dunării! Ocuparea de către ruși doar a unei părți a vechiului stat moldovenesc, numită Basarabia, Borșevici o numește păstrare a identității etnice a moldovenilor. El se mai laudă că bogata experiență acumulată ca ambasador în China îl ajută „să înțeleagă că nici o analiză serioasă a problemelor regionale sau geopolitice nu poate fi rezolvată fără înțelegerea tradițiilor cultural-istorice, așteptărilor și năzuințelor istorice ale națiunilor și etniilor”. Dacă toți ambasadorii Republicii Moldova gândesc la fel, atunci vai de capul nostru. „Evenimentele dramatice din Republica Moldova cu Parlamentul arzând și gloate de tineri vandali și jefuitori (să înțelegem că fiul și fiica sa nu erau printre acești vandali. Ei sunt bine educați, în alt spirit, nu ca plebea aceasta de tineri vandali), care au trecut ca un uragan pe ecranele televizate și portalurile internet, necesită o iluminare specifică, și anume – etnogenetică și etnopolitică (aiureli – n.n.). Și atunci turbarea fără sens la prima vedere a copiilor „chercheliți” chișinăueni se va întoarce drept semn al problemelor nu numai moldovenești și din Balcani, dar și general europene... Doctrinile politice și brandurile sunt numai mijloace, cu ajutorul cărora deștepții politicieni din partea opoziției și cei care stau în spatele lor folosesc materialul exploziv al bandelor de tineri în manipulările lor”. Ce să mai comentezi aici. Până și moș Ion, peste două luni de isterie și minciună comunistă, a mai înțeles câte ceva, pe când acest savant al poporului moldovenesc, V. Borșevici, se hrănește doar cu balivernele comuniste, fără să mai pună mintea în mișcare, să facă o elementară analiză comparativă. Cea mai mare problemă, consideră savantul diplomat, este „...criza identității etnice în Moldova, unde pe parcursul a peste 10 ani tineretului moldovean i-au băgat în cap prin școli,

colegii, universități (deci și tatăl lui – n.n.) că moldovenii sunt români, că România și Moldova sunt două state românești, că tații și bunicii lor sunt tâmpiți și needucați (Iată ce tâmpenii îndrugă acest fiu de român, așa s-a identificat profesorul Ion Borșevici în CV-ul său). Să nu știe acest rătăcit că Republica Moldova este o creatură stalinistă, că moldovenii sunt o națiune-fantomă, și alte blesteme, care distrug conștiința națională și bazele statalității? Cum mai poți comenta aceste nerozii ale „savantului”? Păi tocmai taică-său, Ion Borșevici, a fost unul dintre primii care au contribuit la „...distrugerea identității tinerilor moldoveni”. Pe ce lume trăiește acest Pavlik Morozov, dacă tocmai ceea ce tatăl său a făcut bine fiul spune că a distrus „identitatea moldovenească”? „Ironia sorții etnice a moldovenilor constă în faptul că vechiul popor al vlahilor, din care cu mai bine de 650 de ani în urmă s-a desprins etnosul moldovenesc (înseamnă că recunoști, dle-tov. V. Borșevici, că este vorba despre același neam), a fost rebotezat de cărturarii transilvăneni ai epocii renașterii în români, adică romani. Atunci când în realitate triburile străvechi ale vlahilor, care au împânzit Balcanii și Carpații, sunt rezultatul unei sinteze etnogenetice complexe (cu ce termeni științifici jonglează savantul), la care au participat nu numai urmașii coloniștilor romani, dar și strămoșii albanezilor contemporani, ai slavilor și chiar ai pecenegilor „veniți din stepele euroasiatice”. Ei cum vă simțiți, domnilor (cei cu inima română), în această nouă stare etnogenetică, descoperită de savantul V.Borșevici, un amestec de sânge roman, slav, albanez, tătăresc ș.a.? Dar unde ați pierdut sângele geto-dac al lui Burebista și Decebal, dle-tov. V. Borșevici? Cum poți să te compari cu puritatea națiunii slave, în fața căreia se închină acest „savant”? Voi încerca să-i aduc câteva argumente (cunoscute și de tinerii „stricați”, cum spune „savantul”, în acești ultimi 10 ani) privind etnogeneza acestui vechi și mândru neam (orice ar îndruga savanți gen Borșevici), cu care

trebuie doar să ne mândrim. O lume întreagă știe că stră-strămoșii noștri au creat poate cea mai veche civilizație europeană – civilizația Cucuteni, care se întindea din Transilvania până lângă Kiev. Savantul V. Borșevici se face a nu ști. Tracii, desprinși din această veche civilizație, erau cei mai mulți și cei mai viteji (vorba lui Herodot). Geto-dacii, desprinși din marele neam al tracilor, în apogeul dezvoltării lor, și-au constituit puternicul stat dacic al lui Burebista, care se întindea până la Don, și al lui Decebal, căruia marele Imperiu Roman i-a plătit tribut o perioadă de timp. După unele date (prezentate de străini, nu de români), acest popor este strămoșul latinilor, limba latină fiind originară din Carpați (nu putea fi romanizat într-un timp atât de scurt – de 162 de ani, un popor care fusese ocupat de romani numai în proporție de o treime din teritoriu). Chiar și scrisul ar fi apărut în zona Carpaților în perioada târzie a culturii cucuteniene. Pe unde se aflau atunci iubiții „savantului” – slavii? Nu putea acest neam să dispară așa nitam-nisam. Chiar dacă au mai fost amestecuri de sânge (lucru inevitabil în perioada marilor migrațiuni ale popoarelor), atunci ele au fost ne semnificative. De ce atunci în pofida tuturor vicisitudinilor ne-am păstrat ca neam, ne-am păstrat limba, tradițiile populare? Nu noi am preluat de la slavi, unguri, bulgari, ci ei – din cultura noastră, din port, tradiții etc. Dacă se pune la îndoială acest fapt incontestabil, duceți-vă pe Volga (de unde sunt originari bulgarii), pe Kama (de unde sunt originari ungurii), în Marea Câmpie Rusă și încercați să găsiți multe din ceea ce au bulgarii, slavii de sud, ungurii de astăzi (elemente din portul popular, muzică, arta culinară etc.).

Cât privește aiurelile comuniste cu care v-au îmbuibat mintea despre marele eveniment de 650 de ani ai statului moldovenesc, mă miră că mult preapregătitul V. Borșevici nu înțelege niște lucruri pe care le cunoaște și un elev care studiază istoria medievală. Perioada fărâmițării feudale a fost cam aceeași, cel puțin în spațiul european. Tot așa s-a întâmplat

și cu draga inimii lui, Rusia. Apărute din populația slavă, cnezatele rusești separate, după ce au cunoscut robia tătaromongolă, s-au unit și au format statul centralizat rus. Statul vlahilor, reapărut în secolele 7-8 ca formațiune statală după destrămarea statului geto-dac, s-a divizat mai apoi într-o sumedenie de voievodate, țarate, din care, ulterior, s-au format statele Muntenia (la 1330) și Moldova (la 1359). Cel puțin acest fapt nu demonstrează oare aceeași identitate națională, dle-tov. V. Borșevici? Dacă nu ar fi căzut pe capul românilor urgia turcească, unificarea tuturor românilor s-ar fi realizat încă la începutul secolului 15, înaintea rușilor. N-a fost să fie așa. Unirea tuturor românilor a întârziat cu peste 400 de ani. Calea spre unirea de la 1859 a fost lungă și spinoasă (și atunci existau falși moldoveni gen Borșevici), dar totuși s-a realizat (spre stupefacția rușilor și a lui V.Borșevici) visul de secole al tuturor românilor (moldoveni, munteni, ardeleni, bănățeni ș.a.). De ce, dle-tov. V. Borșevici, rușii se numesc ruși și la Moscova, Novgorod, Vladimir (chiar și acolo unde nu sunt ruși - Leningrad, Vladivostok ș.m.a.), nemții se numesc nemți în toate cele 20 de landuri, italienii – italieni în toate fostele republici din Evul Mediu, iar basarabenii sau moldovenii nu se pot numi români, ca și frații lor munteni, ardeleni, bănățeni? De ce v-ați închis în acest clișeu al moldovenismului primitiv și nu doriți să aparțineți unui neam măreț?! Rușii se mândresc cu istoria lor de un mileniu, iar nouă, românilor, ne propuneți să ne mândrim cu o istorie de doar 650 de ani a Moldovei, atunci când istoria neamului, pornită de la cultura Cucuteni, are peste 4000 de ani. Considerându-mă moldovean, în același timp sunt mândru că aparțin poporului român, cu o istorie multimilenară. De unde atâta servilism, dle-tov. V.Borșevici? Ce educație ați primit în familie, încât ați ajuns să vă urăți într-atât neamul? Iată că se mai întâmplă că nu întotdeauna „*ce iese din pisică prinde șoareci*”. PISOIU Victor Borșevici nu a dorit să prindă șoareci. Lui mai bine i-a stat să se gudure la picioarele

stăpânului, căpătuindu-se cu câte ceva: un post de ambasador în China, alte favoruri. La deschiderea, la Muzeul de Istorie de la Chișinău, a minunatei expoziții românești de pe ambele maluri ale Prutului „*Cucuteni: magia ceramicii*”, dându-i-se cuvântul ca unui invitat de onoare (au mai rămas unii fermecați de titlurile sale, de posturile ocupate anterior, de rudenia cu I. Borșevici), acest mare cunoscător al civilizației chineze a spus literalmente următoarele: „*Popoarele vin și se duc: pământul rămâne* (având în vedere că vechea civilizație cucuteniană a fost și s-a trecut, de parcă noi nu am fi o așchie a acestei străvechi civilizații. Rușii, dacă ar avea această vechime, cum ar mai fi exploatat-o. Noi însă, prin indivizi gen V. Borșevici, care, cu părere de rău, au mai mult acces la mijloacele de informare în masă, facem totul pentru a-i subestima valoarea incontestabilă), „*pământul cu poporul moldovenesc a rămas*”. Cum pot conviețui în aceeași familie un fiu antiromân cu un tată român?

„*Apare un pericol foarte serios ca de pe harta politică a lumii să dispară nu numai un stat, ci o întreagă etnie – etnia moldovenilor*”. S-a rătăcit complet acest savant în ale tehnicii, cu aere de mare cunoscător al problemelor etnice. Această frântură de popor din vechiul stat moldovenesc fără românii moldoveni din sud și nord, aflați în componența Ucrainei, fără marea parte a moldovenilor români din Moldova de peste Prut, care, spre deosebire de „*moldovanul*” V. Borșevici, se consideră prin sânge români, V. Borșevici o consideră etnie. Iată că națiunea germană nu deplânge dispariția ca „națiuni” separate a bavarezilor sau prusacilor. V. Borșevici îi deplânge pe moldovenii de peste Prut că și-au pierdut identitatea de moldoveni (prin trădarea, probabil, a moldovenilor A.I.Cuza, N.Kogălniceanu, V. Alecsandri, care au făcut Unirea. „*Însă moldovenii din așa-numita Basarabie, care a trecut în 1812 de la Turcia la Rusia* (sic!!! Prin referendum probabil – câtă naivitate și lipsă de cunoștințe elementare. Ar trebui să știți,

tov. V. Borșevici, că prin acest rapt au fost încălcate înțelegerea domnitorilor moldoveni cu Poarta, tratatul de la Luțk încheiat între Petru I și D. Cantemir – n.n.) *nu au participat la acest act etnic sinucigaș. Țăranii moldoveni, în pofida șuierăturilor cărturarilor transilvăneni, continuă insistent să se considere moldoveni, care vorbesc limba moldovenească*”. Și când te gândești că acest ditamai savant în ale etniilor a dorit foarte mult să fie rector al Universității Tehnice a Moldovei. Ar fi fost vai de capul nostru, cum spune poetul, dacă se întâmpla acest lucru.

Literatura și Arta nr. 35, 2009

IAR PROROCUL ESTE FALS

„Dacă tăceai, filozof rămâneai”
(Vechi proverb românesc)

Priveam mai deunăzi o emisiune la Moldova-1 dedicată celui care a fost directorul Radioteleviziunii moldovenești, Ilie Teleșcu, decedat subit într-un stupid accident rutier. Mai mulți oameni de cultură i-au adus omagii regretatului Ilie Teleșcu, în mare parte fără tentă politică, cu excepția unui pronunțat moldovenism pe alocuri. În finalul emisiunii i s-a dat cuvântul maestrului Ion Druță, ca să-i aducă un omagiu lui Ilie Teleșcu, pe care l-a cunoscut personal destul de bine. Toate bune, însă o mare parte a discursului domniei sale a fost cu o evidentă tentă politică. Cu toată stima pentru opera inegalabilă a maestrului, care prin anii '70 ai secolului trecut a contribuit la redeșteptarea națională, nu pot să nu mă opresc puțin asupra părții politice a discursului dlui Druță. Mesajul domniei sale, în linii mari, nu s-a deosebit de alte declarații ale maestrului din ultimii opt ani de guvernare comunistă. Ca un „apostol” al regimului comunist, de fiecare dată sosește în Republica Moldova, în special, în momente cruciale pentru comuniști. A fost nelipsit mai la toate campaniile electorale din perioada guvernării comuniste, de fiecare dată îndemnând poporul să-i voteze pe comuniști. Pentru acest serviciu a fost recompensat cu vârf și îndesat de Voronin. Nu demult conducerea comunistă a finanțat destul de generos un proiect cam deșăntat al dlui Druță, care se dorește să reprezinte un „*templu spiritual al poporului moldovenesc*”. Anul trecut i-a fost acordat un premiu deosebit de consistent de un milion de lei sub forma unui Premiu de Stat (probabil, a fost primul și ultimul premiu de stat de o astfel de valoare. Se creează impresia că a fost instituit special pentru dl Druță). Referindu-se la evenimentele din 7 aprilie, dl Druță a luat-o pe departe, amintindu-și de cumplita foamete din 1946-'47: „Dacă n-ar fi fost un jurnalist

din Odesa, de altfel evreu, care, văzând dezastrul din Moldova, a scris o scrisoare lui I.V. Stalin, care l-a trimis pe Kosâghin în Moldova, eu nu v-aș mai fi vorbit de pe această scenă. Nici mulți dintre dumneavoastră n-ar fi fost prezenți în această sală”. Ei bine, dle Druță, dar cine oare a provocat acea cumplită foamete (nu seceta, fiindcă ea nu a putut să se oprească la Prut sau la Nistru)? Oare nu mentorii, bunicii și părinții comuniștilor de astăzi (cu excepția bunicilor și părinților tov. Greceanăi, care au fost deportați în Siberia, fiind turnați de lepădăturile satului – ajutorii regimului comunist de ocupație – și de alte lichele comuniste) au provocat această cumplită foamete, care s-a soldat cu sute de mii de morți, cu alte sute de mii de copii orfani sau semiorfani cu destine schilodite? Aici aș veni cu unele argumente cunoscute de mulți conaționali de-ai noștri, inclusiv de dl Ion Druță.

Este știut faptul că marile nevoi ale acestui colț de țară năpăstuit de cataclisme sociale au început din momentul ruperii sale de trupul vechiului stat al Moldovei lui Ștefan cel Mare – la 1812 de către „*eliberatorii*” ruși ai țarului Alexandru I, dându-i-se numele impropriu de Basarabia (care era denumirea doar a unei fâșii din sudul statului moldovenesc de pe atunci). În perioada țaristă, a avut loc un proces acerb de deznaționalizare, din care cauză mulți intelectuali basarabeni, nesuportând regimul țarist, au trecut Prutul în partea rămasă a Moldovei (printre altele, aflată sub suzeranitatea Imperiului Turc!!!). Instruirea în școli, slujbele în biserici se făceau în exclusivitate în limba rusă. Tot atunci au avut loc primele deportări „*benevole*” ale moldovenilor. Sate întregi de moldoveni luau calea pribegiei spre Caucaz, spre zona centrală a Rusiei și Siberia, în căutare de pământ. Sudul Basarabiei, depopulat de incursiunile frecvente tătărești, odată cu venirea rușilor era intenționat populat doar cu străini (ruși, nemți, bulgari, găgăuzi etc.), cărora li se dădeau până la 60 de desetine de pământ pentru o gospodărie (moldovenilor li se dădeau cu

mare greu până la 5 desetine de pământ de gospodărie). Pe unii dintre urmașii acestora, completamente deznaționalizați, i-a găsit în timpul călătoriilor sale neobositul explorator Vasile Șoimaru. Dar cea mai mare năpastă venită pe capul basarabenilor a fost regimul comunisto-bolșevic – o variantă altoită a imperialismului țarist. 28 iunie este ziua neagră pentru sute de mii de intelectuali și gospodari ai Basarabiei. Zilele trecute s-au împlinit 68 de ani de la prima mare deportare a românilor basarabeni, când zeci de mii de familii cu tot cu bătrâni și copii, inclusiv încă nenăscuți (a se vedea amintirile zguduitoare ale unui martor ocular – E. Kersnovski), au fost încărcăți în vagoane pentru vite și duși departe de meleagurile natale, de pământul drag, tocmai în Siberia rece și ostilă (cum pot fi uitate astfel de tragedii, dnă-tov. Greceanî?). Mai apoi, pentru a-i îmblânzi pe bunii noștri bunici și părinți, zbirii sovietici, buncii, părinții și mentorii actualilor neocomuniști, pe care îi susțineți atât de fidel, dle Druță, au organizat acea cumplită foamete, când s-a ajuns la acte de canibalism, lucruri nemaintălnite pe aceste meleaguri. Cei care au supraviețuit acestui coșmar, frânți și distruși moralicește, au fost împinși „*de bună voie*” în colhoz (dvs., dle Druță, știți bine acest lucru). Cei care și după aceasta au rămas cu verticalitate și demnitate au fost deportați prin cel de-al doilea val de deportări de la 6 iulie 1949 (peste 3 săptămâni se vor împlini 60 de ani de la acea tristă zi pentru alte zeci de mii de familii basarabene). După aceasta în Basarabia nu mai putea fi vorba (cu mici excepții) despre o oarecare rezistență antisovietică sau anticolhoznică. Cui îi datorăm toate aceste coșmaruri aduse pe capul bietului basarabean, dle Druță? Oare nu sunt ale mentorilor, bunicilor și părinților actualilor neocomuniști, susținuți atât de mult de dvs., dle Druță?

Cât privește cazul jurnalistului evreu, privit de dvs. drept salvator al basarabenilor, acesta este prea simplist și naiv. Ceea ce s-a întâmplat în Basarabia (foametea și deportările) s-a făcut

cu buna știință a Moscovei, conform unui plan diabolic de exterminare a unei părți a populației băștinașe și îngenunchere a restului populației Basarabiei. Cât privește intelectualii și jurnaliștii români din Basarabia, care ar fi putut scrie în toate părțile lumii despre ororile regimului sovietic de ocupație, ei se aflau în Siberia, în gropi comune sau erau refugiați în România, mai departe de urgia sovietică.

Acesta fiind un preambul (de altfel, nu prea reușit pentru el) al părții politice a discursului său, în continuare dl Druță a spus vorbe și mai deocheate. Vedeți d-voastră, după cele întâmplate la 7 aprilie, domniei sale îi e rușine că este din Moldova, „*despre care în fosta u.r.s.s. se vorbea numai de bine*”. Dar dle Druță, se pare că ați cam pierdut acea legătură spirituală care vă lega de această frântură de popor. Scriind acele minunate opere nemuritoare despre spiritul românesc (chiar dacă v-a fost rușine să recunoașteți că „*moldovenesc*” și „*românesc*” este același lucru, ca și cum ai spune „*rusesc*” și „*moscovit sau novgorodean*”), cum s-a întâmplat să alunecați ireversibil pe această pantă a mancurtismului? În continuare dl Druță a evocat niște enormități care nu-i fac onoare și despre care peste un timp (să sperăm, destul de scurt) s-ar putea să-i pară rău că le-a rostit. „*Nu ne face onoare ca națiune gloata de tineri care au aruncat cu pietre în geamurile Președinției și Parlamentului. Președinția nu este a lui Vladimir Nikolaevici Voronin*”. Dle Druță, de ce nu i-ați spune Vladimir Oglî Voronin, cum s-a exprimat deosebit de inspirat într-un caz similar maestrul Ion Ungureanu, dacă nu vă place forma de adresare românească? Poate nu simțiți, însă sunteți robul slavismului. Lunga dvs. ședere la Moscova se resimte. Un înțelept proverb românesc spune: „*Dacă tăceai, filozof rămâneai*”. Nu ați dorit să rămâneți filozof, dar, probabil, nici nu ați putut, misiunea dvs. fiind una bine determinată: să-l prezentați în fața poporului pe cel care a organizat deturnarea manifestației pașnice a tinerilor în una de vandalism drept

victimă a unor copii. Aflându-vă de mult timp la Moscova, bârlogul unde au fost urzite aceste planuri, nefiind prezent la acea manifestație sau cel puțin în Republică, cu ce drept învinuiți această minunată tânără generație de ceea ce nu a săvârșit, bazându-vă doar pe informațiile furnizate de propaganda comunistă de spălare a creierilor? Nu vă face onoare. Poate ar fi fost cazul (dacă nu a fost un pas bine gândit, îndeplinindu-vă anumite angajamente luate față de Voronin) să vă informați și din alte surse asupra adevăraților vinovați de vandalizările celor două edificii ale statului. Sunt sigur că timpul va scoate adevărul la suprafață. Și atunci, nu vă va fi rușine pentru aceste învinuiri nefondate aduse viitorului acestei frânturi de popor?

Literatura și Arta nr. 24, 2009

VA APĂREA OARE UN NOU IUDA?

*„...Dar Golia ticălosul alt gând avea cu soții,
Și-n sulii ridicându-și căciulele cu toții
Lăsând câmpia noastră trecură la dușmani.
O clipă stete Vodă cu inima trăsniță.
Întors apoi, strigat-a spre oastea-nmărmurită,
Pe Golia arătându-l cu pumnii, cu-amândoi:
Oșteni ai țării mele! priviți-l cum se duce,
El vinde sfânta țară și vinde sfânta cruce,
Mă vinde, ticălosul, pe mine și pe voi!”
(G. Coșbuc., Golia ticălosul)*

Conform DEX-ului, IUDA înseamnă „*Om trădător; om fățarnic, prefăcut*”. Termenul provine de la Iuda – numele celui care pentru 30 de arginți l-a trădat pe Iisus Hristos. Însă acest fenomen al trădării are o istorie mult mai lungă. A apărut probabil odată cu apariția omului, ca și devotamentul (cealaltă fațetă umană) – pentru echilibru. Acest fenomen persistă la toate popoarele. Nu este o excepție nici neamul nostru românesc. Mai dureros este faptul că din cauza circumstanțelor în care s-a aflat mai tot timpul neamul românesc, fiind înconjurat de vecini hrăpăreți, urmările acestor trădări au fost mult mai drastice pentru neamul nostru. Dârji, viteji, fără teamă de moarte, cu credință curată în zeul lor, Zamolxe, având norocul de fi conduși de cei mai vrednici dintre ei – Burebista, Decebal, Deceneu ș.a. –, se pare că strămoșii noștri, dacii au fost mai puțin afectați de această molimă, cu toate că erau înconjurați de triburi care jinduiau să-i cucerească și să-i înrobească. Dacă ar fi fost lăsați în pace după moda fărâmițărilor statale din perioada feudalismului, s-ar fi realizat în mod natural unirea tuturor românilor într-un singur stat. Nu a fost să fie așa. Plasați în calea tuturor relelor (vorba poetului) – la gurile Dunării și Marea Neagră –, românii au fost o țintă permanentă a popoarelor barbare, o pradă mult jinduită. Avarii,

goții, pecenegii, slavii, hunii, tătarii ș.m.a. triburi nomade au trecut val-vârtej peste noi. Viclenia, trădarea, duplicitatea – aceste apucături asiatice – au început a prinde rădăcini și pe acest plai. Odată cu apariția turcilor în zona balcanilor, acest fenomen a luat amploare. Separatismul celor două țări românești era stimulat de turci prin toate căile posibile (cunoscutul dicton divide et impera), inclusiv prin diverse forme de trădare. Câți boieri și domnitori trădători a văzut Țarigradul, care plăteau ceva mai mult de 30 de arginți pentru a obține mult jinduia domnie (cu mici excepții numai în scopuri de îmbogățire, de altfel, ca și astăzi), jupuind șapte rânduri de piele de pe spinarea bietului și mult pătimitului popor). Puținii domnitori care s-au pus în slujba țării până la urmă erau trădați de diverși Iuda. Ioan-Vodă cel Cumplit, mare luptător pentru independența statului moldav, și-a pierdut capul pe câmpiile Cahulului, dar nu pe câmpul de luptă, ci fiind trădat de un ticălos, Golia. Marele voevod Mihai Viteazul, cel care primul a realizat unirea țărilor românești, și-a pierdut și el capul, fiind trădat de aliatul său generalul Basta. Acest fenomen a luat amploare, în special, în perioada domniilor fanariote. Străini de acest neam, legați de el doar prin credință comună (credința ortodoxă, dar oare nu aceeași credință am avut și cu rușii, dar nici până astăzi nu putem scăpa de această râie?), domnitorii greci au stimulat și mai mult acest viciu rușinos. Însă, cu toate acestea, dominația turcească de cca 300 de ani nu a condus la rapturi teritoriale, nu ne-a fost impus islamul, nu ni s-au distrus și închis bisericile, nu ne-au fost pocite graiul și formele de adresare tradiționale (vorba maestrului Ion Ungureanu, nu am devenit, de ex., niște Vasile Oglî Moraru, după cum ne-au transformat rușii în Vasili Ivanovici Melnic).

Spre sfârșitul secolului 18, fenomenul trădărilor a intrat într-o nouă fază, cu urmări mult mai drastice pentru poporul nostru. La 1775, în urma trădării celui care a fost împotriva raptului –domnitorul Ghica-Vodă –, Moldova a fost deposedată

de nordul Moldovei, o perlă numită ulterior de austrieci Bucovina. Apariția rușilor la gurile Dunării a fost pentru români poate cea mai mare năpastă căzută pe capul lor (acest lucru îl mai simțim și astăzi, în special, noi, românii din Basarabia). Nici turcii, dar cu atât mai mult nici austriecii, care au adus în pământurile ocupate temporar un grad înalt de civilizație, nu au avut un atât de negativ impact asupra poporului român. „Legitimarea”, la 1812, a rușiei din trupul vechii Moldove a Basarabiei – o altă perlă din estul spațiului românesc – este, de asemenea, rezultatul trădării, trădătorul fiind Moruzi, plătit de țarul Rusiei. Trădat a fost și marele luptător pentru eliberarea națională de sub jugul turcilor, Tudor Vladimirescu. Dar oare primul domnitor al statului român contemporan, cel care a realizat visul de veacuri al românilor (ca și visul nemților realizat de Bismarck, visul italienilor realizat de Garibaldi ș.a.) de a trăi într-un stat unificat, Alexandru Ioan Cuza, nu este și el victima trădărilor?

Mă voi opri puțin mai mult asupra uneia dintre cele mai mari trădări morale – trădarea celui mai mare poet al tuturor românilor, dar și a celui mai mare român, Mihai Eminescu, făcând unele extrase dintr-o lucrare puțin cunoscută „*Mihai Eminescu, așa cum nu știam*”. Puțini știu că Eminescu a fost, în propria lui țară, victima unei mari trădări, a uneia dintre cele mai josnice manevre de defăimare publică, dezinformare și intoxicare. „*În mod brutal, în iunie 1883, munca sa este întreruptă și este internat cu forța într-un ospiciu. Poliția, sub apăsarea Puterii regale, îl transformă astfel pe Eminescu, la comanda Austro-Ungariei, într-unul dintre primii deținuți politici ai statului modern român*” (ibidem). Eminescu însuflețea dezbaterile publice și totodată izbea necruțător „*iresponsabilitățile factorilor politici, afacerismele, demagogia și logoreea păturii superpuse*”. Pe scurt, un ziarist de marcă, o voce puternică, un spirit radical și incomod. Mihai Eminescu avea o funcție publică foarte importantă ca redactor-șef al

ziarului „*Timpul*”, care era organ oficial al Partidului Conservator. „*El ducea campanii de presă dedicate chestiunii Basarabiei, critica aspru Parlamentul pentru înstrăinarea Basarabiei, era intransigent atât față de politica de opresiune țaristă („o adâncă barbarie”), cât și față de cea a Imperiului Austro-Ungar și, totodată, își acuză colegii, fruntașii conservatori, că participă la înființarea de instituții bancare în scop de speculă*” (ibidem). Scârbit, dezamăgit de unii politicieni Eminescu ridică glasul împotriva unora avizi de putere care voiau să fie bine văzuți și laudați în țară, în timp ce executau pe ascuns, ca niște slugoi, trădători ordinele societăților secrete în care se înregimentaseră, sperând să promoveze mai repede. Ca urmare a unor astfel de atitudini deschise, în noiembrie 1881, Eminescu este destituit de la conducerea *Timpului*, este retrogradat, iar noului redactor-șef i se poruncește să-l atace pe Eminescu chiar în ziarul pe care acesta îl ridicase și îl condusese. În 1883, Eminescu realizează un tablou al maghiarizării numelor românești în Transilvania, condamnă guvernul liberal pentru politica externă și internă, denunță căldășia conservatorilor cu liberalii și devine incomod pentru toată lumea. Eminescu este informat și simte că i se pregătește ceva. În 28 iunie (iarăși apare acest 28 iunie – o dată fatală de mai multe ori pentru poporul român) 1883, se strânge lațul. Este luat pe sus de poliție și internat cu forța la ospiciu. Sunt încălcate toate normele legale și i se înscenează unul dintre cele mai murdare procese de defăimare și asasinare civilă, la care au participat prin diferite mijloace, inclusiv „*apropiați*” interesați. „*Directiva de sus*” s-a aplicat la diferite niveluri. Declararea nebuniei lui Mihai Eminescu este unul dintre ele. Trădarea l-a nimicit pe tânărul redactor - potențială mare figură politică a României Mari, tocmai în anul când împlinea 33 de ani, deloc întâmplător vârsta jertfei lui Ioan Botezătorul și a lui Iisus Hristos. Punând cap la cap toate dovezile strânse ani de zile, Ovidiu Vuia scrie: „*Concluziile*

mele, ca medic neuropsihiatru, cercetător științific, autor a peste 100 de lucrări în domeniul patologiei creierului, sunt cât se poate de clare. Eminescu nu a suferit de lues și nu a avut o demență paralytică”. Un geniu al literaturii clasice românești, un mare român, ferm luptător pentru românii asupriți din afara României (Ardeal ocupat de Imperiul Austro-Ungar și Basarabia ocupată de un alt imperiu mai hrăpăreț – Rusia), trădat de prieteni și de mai-marii zilei de atunci, care se temeau ca declarațiile lui Eminescu să nu-i supere ruși și austro-unguri. Paralizie generală a sufletului aveau conspiratorii care l-au transformat într-un chinuit, într-un sacrificat, într-un deținut politic timp de 6 ani la rând, până la plecarea în veșnicie la 15 iunie 1889. Trădătorii s-au pierdut în istorie, numele însă al marelui poet rămâne veșnic. Șirul marilor trădări poate fi continuat cu trădarea Basarabiei la 28 iunie 1940, care a fost cedată fără nici o împușcătură ursului siberian (acesta, de fapt, fiind începutul războiului Rusiei sovietice împotriva României). Cel care a încercat să șteargă pata rușinoasă de pe obrazul României, mareșalul Ion Antonescu, prin transformarea acestui război într-un război sfânt pentru recuperarea Basarabiei (faptul că Antonescu a trecut Nistrul are și el o explicație – sunt legi nescrise ale unor aliați într-un război comun), oare nu a fost și el trădat în 1944 din „*interese de stat*”.

Se poate afirma cu toată tăria că nivelul cel mai avansat al trădării este atestat în perioada sovietică, când, în numele falsului ideal al comunismului, copiii erau stimulați să-și trădeze părinții, surorile – frații și invers. Te cutremuri de groază când citești acele mii de „denunțuri” din perioada postbelică a Basarabiei, prezentate în inestimabila carte documentară a istoriei sovietizării acestui colț năpăstuit de nevoi, încropită de dl Valeriu Pasat. Cum au fost întocmite acele groaznice liste ale deportărilor în masă din 1940, 1941, 1949, 1953, dacă nu prin trădările din partea unor cozi de topor

(hoți, lenoși), care se considerau comuniști (dar parcă cei de astăzi sunt alții?)?

Însă cea mai dureroasă este marea trădare a idealurilor naționale făcută de acest Iuda al contemporaneității – Iurie Roșca (mai este numit și Iuri Cistoruki, cu mâinile atât de curate, încât te miri cum a reușit să se căpătuiască cu atâtea bogății), după modelul kneazului rus Iuri Dolgoruki). Toate relele de la '90 încoace sunt legate de numele lui. Doamne, cât rău a adus acest om acestei năpăstuite așchii de popor. Blestemat va fi în veci precum Iuda. Veni-va oare acea vreme când acest Iuda basarabean va plăti pentru toate câte a făcut împotriva neamului său (dacă încă îl consideră al său)? După ce prin postul său, Eu TV, a bătut cât a putut în partidele liberale de opoziție în perioada preelectorală, le-a murdărit prin dezinformare după modelul kaghebig (probabil a înșușit foarte bine această școală) atât de tare, încât va trebui mai mult timp să se spele, mai ales în lipsa tribunelor ocupate de regimul voroșchist (eventualele alegeri repetate ar fi fost pierdute, fiindcă acum „mulțimea” îndobitocită la chemarea lui Voronin, acest Pilat al contemporaneității, ar fi cerut răstignirea celor trei lideri de partide, ca și răstignirea lui Hristos, pentru păcatele pe care nu le-au comis, de altfel, ca și Iisus Hristos), iată că postul său a murit. Nu mai are ce pune pe post. Nu este o așchie de popor care mai trebuie luminată. Nu sunt copii care trebuie educați prin programe televizate inteligente. A pierdut interesul, pe care, probabil, nici nu l-a avut (doar cel de distrugător, revoluționar de profesie).

Prin provocarea evenimentelor din 7 aprilie, de care este vinovată tandemul „Voronin-Roșca”, conducerea comunistă a rezolvat două probleme: compromiterea opoziției în fața bunilor, dar prea credulilor noștri părinți, frați și surori de la țară, și efectuarea reparațiilor capitale și mobilarea cabinetelor „slugilor poporului” (se vorbește că încă cu vreo 2 luni înainte de evenimentele din 7 aprilie la întreprinderi de mobilă din

Chișinău – probabil tot cele controlate de Oleg Voronin – au fost plasate mari comenzi de fabricare a mobilei de birou). Voronin a declarat că volumul reparațiilor va costa 300 mln lei (așa spun ei, dar cheltuielile adevărate sunt cu mult mai mici – este o ordinară spălare de bani și, culmea, făcută pe spinarea cadrelor didactice, cărora li s-a redus deja finanțarea cu 20% și se așteaptă și alte reduceri, nu din miliardele lui Oleg Voronin). Oare în situația aceasta de criză economică este atât de necesară reparația grabnică a acestor clădiri și cu asemenea cheltuieli (de pe fațada clădirii Parlamentului se scoate totul până la beton), luând din pâinea cea de toate zilele din gura profesorilor universitari și de școală, a studenților și elevilor?

Ei bine, să încercăm să analizăm puțin situația noastră de astăzi și posibilitățile (iluzorii de altfel) de evitare a trădărilor de mai departe. Cu ce ne-am câpățuit după aceste mult discutate alegeri? Cu niște rezultate fraudate masiv și declarate valabile în regim de urgență de Curtea Constituțională (probabil la porunca șefului), fără a aștepta rezultatele verificării listelor de către partidele de opoziție (un proces mult mai anevoios decât simpla renumărare a voturilor și care ascunde toate mecanismele de fraudare a alegerilor). Cu o majoritate în Parlament de 60 de mandate ale comuniștilor, neajungându-le un singur mandat (numit mandatul de aur; este de fapt o problemă să falsifici astfel rezultatele ca să obții tocmai ceea ce dorești – nici mai mult, nici mai puțin) pentru a putea rezolva totul fără opoziție, așa cum a declarat V. Voronin. Acest „mandat de aur” comuniștii sunt convinși că îl vor obține (de fapt, convingerea lor este într-un fel justificată, fiindcă într-o situație similară, în 2005, în loc de 5 mandate, de care au avut nevoie, au obținut vreo 17 mandate de la trădătorii de neam Roșca, Diacov și Serebrian) nu prin dialogul cu liderii celor trei partide, ci direct cu parlamentarii. Am auzit acest lucru din gura lui V. Voronin, din gura unui reprezentant al comuniștilor (un tânăr convins că totul în această lume

imperfectă se vinde și se cumpără – așa l-au educat mentorii săi). Aceasta, de fapt, se numește corupere la nivel de stat și, culmea, este promovată de cel care trebuie să lupte cu ea. Acest dialog înseamnă, de fapt, cumpărarea la modul cel mai direct a acestui mult jinduit vot la alegerea „președintelui țării”, se vorbește, cu sume foarte mari. Eu înțeleg sărăcia în care ne bălăcim mulți dintre noi, inclusiv unii deputați aleși pe listele celor trei partide liberale. Eu înțeleg ispita cea mare, dar există totuși și alte valori în această lume decât valoarea banilor: cinstea, cumsecădenia, onoarea nepătată, stima colegilor, prietenilor, lucruri care sunt mai de preț decât acei bani murdari. Este un test serios pentru proaspeții noștri parlamentari liberali: să demonstreze că nu totul se cumpără cu 30 de arginți. Însă cel care va îndrăzni să facă acest pas, el, familia, rudele sale vor fi blestemate în veci pentru trădare. Pentru această eventuală trădare va trebui să răspundă și liderul partidului din sânul căruia va ieși acest iuda. Numai astfel mai există o șansă iluzorie de a crea o criză parlamentară și a anunța alegeri anticipate. Toate partidele, inclusiv cel comunist (după mine, el ar trebui scos în afara legii, însă acest lucru practic nu este posibil astăzi), să intre într-o competiție reală în condiții egale, cu acces egal la sursele de informație sub un control riguros al occidentalilor (OSCE și Rusia nu ar trebui să fie admise nici ca observatori, fiindcă s-au compromis în recente alegeri). Toți participanții la acest scrutin să fie degrevați din funcție (dacă le dețin), iar conducerea Republicii să fie exercitată de un guvern provizoriu, format din tehnicieni, neafiliați nici unui partid. Numai așa se va putea aduce la normalitate această așchie de pământ pre nume Basarabia. Să-i lumineze bunul Dumnezeu în Paștele Blajinilor, în primul rând, pe proaspeții parlamentari liberali, de al căror pas depinde revenirea Basarabiei în marea familie europeană.

Literatura și Arta nr. 17, 2009

LICHELELE (1)

*„Partidul care și-a adăugat în coadă sintagma
„creștin – democrat” ar trebui să-și schimbe
ori comportarea, ori denumirea”.*
(Florea Dudiță, Machiavelisme)

Conform DEX-ului, lichea înseamnă „*om fără caracter, lipsit de demnitate, netrebnic, secătură*”. Lichelismul a fost în vogă în acest colț al Europei pe parcursul cel puțin a mileniului trecut. Domnitorii vrednici erau pârați de lichele la Istanbul. Grecii fanarioți se bazau pe serviciul lichelelor pentru a se menține la putere în principatele române și a jupui două rânduri de piele de pe spinarea bieților țărani pentru a satisface poftele pentru aur mereu crescânde ale sultanilor, dar și ale lor proprii. Lichelele au contribuit la cedarea unei părți a vechiului stat moldovenesc Rusiei, numit de ea cu numele impropriu de Basarabia. Lichelele au participat la asuprirea și deznăționalizarea cruntă a băștinașilor români din acest colț de pământ românesc transformat într-o gubernie rusească de regimul țarist. Lichelele au încercat deturnarea mersului istoric de unire a Basarabiei cu Patria-mamă la 1918. Lichelele iau întâlnit cu flori pe ocupanții sovietici în iunie 1940. Lichelele, în mare parte, au participat la formarea listelor și la deportarea în masă a florii națiunii – celor mai buni gospodari, intelectuali în cele trei valuri de deportări – 1941, 1949, 1953. Lichelele au participat la genocidul prin înfometare în cumpliții ani 1946-1947. Lichelele în mare parte au fost primii care au intrat în pcus și mai apoi în numele lui au promovat acea cruntă deznăționalizare în anii '60-'70 ai secolului trecut. Unii dintre feciorii acelor lichele (care tot lichele sunt: surcica nu sare departe de trunchi) s-au strecurat în rândurile Mișcării de Eliberare Națională în anii 1988-1989, compromițând serios această mișcare. Într-un mod clar lichelele s-au evidențiat în acești opt ani de guvernare comunistă. Cât de dezgustător se priveau lichelele de la postul de televiziune NIT în

scandaloasele emisiuni de denigrare a tot ce este național, în emisiunile cu „stăpânul” V. Voronin. Iar postul Moldova 1 în genere a devenit pe parcursul guvernării comuniste cel mai prost post de televiziune, lipsind cu desăvârșire din grila de emisiuni programele analitice, discursurile politicianilor din diferite partide (fiind recent într-o delegație de serviciu în România priveam cu mult interes, dar și cu părere de rău că la noi nu poți privi astfel de emisiuni, minunatele programe analitice de la TVR1, Realitatea TV și alte posturi). Totul era făcut „sub Voronin”, cum s-a exprimat ceva mai înainte un alt lider comunist.

Chiar și acum, când „stăpânul” nu mai este la putere, acești lachei de la Moldova 1 continuă în același spirit să întunece mințile telespectatorilor. Mă miră faptul cum mai pot unii analiști politici să declare că Voronin a fost un lider, o personalitate de vază a Republicii Moldova. Îi ascultam cu dezgust în ziua tristeții generale a pcrn din 11 septembrie, când pe toate canalele de televiziune - Moldova 1, NIT, N4 – puteai privi doar mesajul plângăreț al „ex-președintelui” Voronin către „iubitul popor”, spunând că lasă „cu strângere de inimă ceea ce a creat el în 8 ani de zile pe mâini nesigure”, chemările către patrioții (probabil, mai corect ar fi patrihoții) moldoveni de a apăra patria (a cui, a lui Vladimir și Oleg Voronin, Mișin, Stepaniuc ș.a.?) de „hrăpăreții și avizii de putere” liberali, doar așa-numitele sondaje stradale, în care 9 din 10 din cei intervievați vorbeau rusește (nici atâtă elementar simț nu le-a ajuns celor de la MU 1 să găsească vreo 7-8 moldoveni rătăciți, care ar fi deplâns plecarea lui Voronin în românește într-o „țară” în care locuiesc peste 80% de români). L-am auzit pe analistul politic Viorel Cibotaru, care-l numea pe Voronin „cea mai mare personalitate în perioada de independență a Republicii Moldova”. Parcă-i căzut din cer acest analist politic. Un deserviciu mai mare adus bietului popor nici că ai putea găsi. Dacă a fost o personalitate atât de mare cum o consideră analistul de ce atunci noi am ajuns la coada Europei

după nivelul de sărăcie? De ce și cum feciorașul său a ajuns cel mai bogat om în Republica Moldova? De ce cei peste un milion de oameni în floarea vârstei au ajuns slugi în întreaga Europă și pe întinsurile Rusiei? De ce sub conducerea acestei „*mari personalități*” Republica Moldova s-a îndepărtat într-atât de Europa, a înrăutățit într-atât relațiile cu vecinii, în special cu România? Întrebări fără răspuns din partea lacheilor.

Priveam cu dezgust deunăzi la același post Moldova 1 *Mesagerul*, comentariile și filmările unor mici lucrări de reparații din curtea unde se află apartamentul lui Mihai Ghimpu care, după alegerea sa în funcția de președinte al Parlamentului și președinte interimar al Republicii, conform Constituției, devenise o persoană publică. Comentariile privind cheltuielile de câteva mii de lei făcute din buzunarul nostru erau cu totul ieșite din comun. Halal de așa jurnaliști. Atunci când Voronin pe parcursul guvernării de peste 8 ani numai pentru vila sa de la Condrița a cheltuit peste 30 de mln de lei (v. *Timpul*, nr. 143), când doar pentru renovarea bibliotecii sale din Palatul Președinției (a citit el oare vreo carte din ea pe parcursul celor aproape 9 ani de domnie?) a cheltuit alte 30 mln lei, când pentru clădirile devastate la comanda lui (dorea omul în noul său post de președinte al Parlamentului, pe care credea că îl are deja în buzunar, să se simtă bine într-un cabinet, într-o clădire nu puțin renovată, ci reconstruită de-a binelea) astăzi se cheltuiesc sute de milioane de lei, din al cui buzunar sunt? Dar miliardele lui Oleg Voronin oare nu tot din buzunarul nostru sunt, știind că geografia businessului său s-a limitat în mare parte la globul „*Republica Moldova*” (cum s-a exprimat ceva mai înainte un alt părtaș de-al ideilor lor trăs-nite), sub umbrela protectoare a „*tătucului grijuliu*” (papa, cum îi spune el). De ce acest post public de televiziune (nu mai vorbesc de celelalte posturi cu alți lachei aserviți stăpânului), adică plătit într-adevăr din buzunarul nostru, tace mâlc în cazul tuturor acestor cheltuieli nejustificate chiar din punctul de vedere al aceleiași morale comuniste, drept părtaș al căreia se

consideră Voronin.

În același cor de plângăreți pentru plecarea lui Voronin de la putere (care într-un stat democratic este un fenomen normal) am văzut-o pe cea mai mare lichea, cea mai mare coadă de topor care a cunoscut acest colț de țară cu prea multe lichele pe cap de locuitor - I. Roșca. „*Voronin este o personalitate. Totdeauna o spune direct. Nu îmblă cu fofârlica*”, ne luminează „*prea iubitul fiu al națiunii moldave*”- I. Roșca. Da, Voronin o spunea direct, deseori chiar prea direct (cum a fost și în ultimul caz de insultare a dlui Filat în fața misiunilor diplomatice străine). Nici nu știi unde să-ți ascunzi ochii de rușine că ești condus de o astfel de persoană. Dar dumneata, dle-tov. Roșca: de ce ai umblat cu fofârlica mai bine de 15 ani? De ce nu ne-ai spus direct încă prin 1994 ce gândești în adevăr, dar ai manipulat cu „*idealul național*”, „*românismul*”, „*lupta cu corupția*” ș.a., ca, în final, să le terfelești într-atât, încât mai că nu au devenit de ocară. Viteaz cum ești și cu mâinile curate, te-ai luptat pe viață și pe moarte cu guvernul Sturza până l-ai doborât, ai trecut mai toate personalitățile, pe cei care cât de cât ar fi putut schimba ceva în acest colț de țară, prin diabolica ta mașină de murdărire și dezinformare, ai apărat pe viață și pe moarte clanul Voronin și miliardele lui Oleg Voronin de atacurile „*neprietenilor*”, afacerile lui Mișin, Iov ș.a., neuitând și de ale tale, plasându-te printre cele mai devotate lichele ale Familiei.

Și atunci, cine este Iurie Roșca? Ce este acest așa-numit partid ppcd – un SRL al lui Roșca sau se dorește, într-adevăr, a fi un partid creștin-democrat? Cât de bine se lipește motto-ul de mai sus de actualul ppcd. Conduc în continuare de „*magnifica*” troică „*Roșca-Secăreanu-Kubreakov*”, partidul nu are nici o șansă de a-și schimba comportamentul. Chiar dacă această „*magnifică*” troică ar fi înlocuită cu cei șapte „*magnifici*” din capul ultimei liste electorale a ppcd-ului (să sperăm că va fi chiar ultima în istoria acestui partid în varianta actuală) lucrurile nu se vor schimba în bine. Comportamentul acestor

tineri (de altfel, bine pregătiți, dar rămânând marionete docile în mâinile lui Roșca) în ultimele alegeri nu lasă nici un dubiu în această privință. Show-urile stradale, circul cu fraudarea alegerilor (de ce i-ar fi interesat pe acești tineri atât de mult acest lucru, ei luând mult sub limita de trecere. Desigur, acționau la comanda șefului Roșca, iar Roșca – la comanda șefului Voronin, iar Voronin – la comanda șefilor din Kremlin), atacurile asupra liberalilor confirmă acest trist adevăr. Deci, în varianta actuală partidul ar trebui să-și schimbe denumirea, de ex. PLC (partidul lichelelor comuniste) ori să dispară de pe arena politică. Iar Roșca va trebui să plătească pentru toate cele săvârșite împotriva Neamului. Pentru cameleonismul lui. Lacrimi de crocodil vărsa la auzul cuvântului „român” odinioară. „*Jos comuniștii!*” era lozincă lui preferată, susținută sincer de mulțime. Îmi închipui cum râdea pe sub mustăți de „*prostimea*” care scanda în timpul manifestațiilor organizate de el, în timpul manifestațiilor de durată din așa-numitul „*orășel al libertății*”. Curios lucru, însă mai mulți „*patrioți*”, „*ultranaționaliști*” din epoca aceluia „*orășel al libertății*” s-au dovedit ulterior a fi adevărate lichele. Unul dintre ei este și „*tribunul*” de atunci Tudor Tătaru. Ulterior am văzut cum i-a dat Roșca jos pe comuniști. Într-un stil pur roșchist i-a înșurubat pe comuniști pe o perioadă de tocmai peste 8 ani. Doborând guvernul Sturza el le-a deschis drumul comuniștilor spre putere. La 4 aprilie 2005 Roșca și-a aruncat cagula, acționând deschis în sprijinul comuniștilor. În acești ultimi 4 ani de guvernare voroșchistă a fost compromis totalmente ppcd-ul ca partid de dreapta (păcat că chiar în această ultimă perioadă de timp au rămas unii care sincer au crezut în idealurile creștin-democratice). A fost compromisă în general creștin-democrația în acest colț de țară, în fața creștin-democrației europene, în fața democrației din România, care l-a susținut timp îndelungat, finanțându-i de fapt și acțiunile antiromânești din ultimul timp, întregul holding mediatic, care împreună cu cel al comuniștilor au luptat cu înverșunare

împotriva democrației liberale din Basarabia. Au luptat chiar mai înverșunat (ca adevărate lichele) decât comuniștii împotriva liberalilor. Aduceți-vă aminte de ieșirile seară de seară ale celor trei lichele la televiziunea lui Roșca EuTV. Servindu-l atât de interesat pe Roșca, acești mercenari de breaslă – V. Năstase, I. Burciu și S. Praporșcic – băteau în tot și în toate care cât de cât prezentau suflul românesc din Basarabia (ei împreună cu stăpânul lor Roșca sunt killerii morali ai marelui poet național Grigore Vieru).

Roșca a trădat totul în acest colț de țară cu oameni harnici și ascultători (uneori prea ascultători), dar conduși în permanență prost (poate doar cu excepția domniei lui Ștefan cel Mare). În primul rând i-a trădat pe cei creduli care au crezut sincer până în ultimul moment în sinceritatea declarațiilor pompoase ale lui Roșca spuse de la înălțimea tribunelor sau copacilor. A trădat tânăra generație care a crezut că el poate schimba lucrurile spre bine. Lozinca „*Tânăra generație, salvatoarea Nației*” a rămas doar o lozincă, nimic mai mult. Pe cei mai fideli tineri i-a adus până la aceea că au participat în calitate de provocatori alături de reprezentanți ai SIS-ului, internelor și alți părtași ai comuniștilor, împotriva semenilor lor în manifestațiile din 7 aprilie. I-a trădat pe enoriașii care aparțin de Mitropolia Basarabiei, care urma cu timpul să limiteze autoritatea Mitropoliei Moldovei în Basarabia. Până la urmă, Roșca și Voronin și-au coordonat atât de bine acțiunile, încât Mitropolia Basarabiei (mă refer la conducerea ei) a devenit o anexă a ppcd, iar Mitropolia Moldovei - a pcrm. Acum cred că e timpul ca Mitropolia Basarabiei să revină la normal cu atât mai mult că o bună parte a parohiilor doresc acest lucru.

Răul adus de această sinistă tricornă – Roșca, Kubreakov și Secăreanu și lacheii lor – Mișcării de Eliberare Națională din Basarabia este de neimaginat. De aceea, ei vor trebui să fie supuși cel puțin unei judecăți morale. Lichelismul nu trebuie iertat.

Literatura și Arta nr. 37, 2009

LICHELELE (2)

În linii mari, lichelismul este prezent la toate popoarele, însă fenomenul lichelismului în Basarabia este, cu părere de rău, unul foarte frecvent. Parafrazând titlul cunoscutei poezii „*Carul cu proști*”, putem spune că carul cu lichele s-a răsturnat în Basarabia. Prea multe lichele la mia de locuitori. O fi de vină prea dese invazii devastatoare prin acest colț de țară, „*aflat în calea tuturor relelor*”, vorba poetului: robia turcească (până la 1812), și mai crunta robie rusească țaristă (până la 1918), și cu totul ieșită din comun, ca în perioada închiziției medievale, robia rusească sau sovietică de la 1940 încoace (cu o mică întrerupere în perioada 1941-1944), cu sistemul său enkavedist de urmărire și reprimare a oricărei gândiri libere, cu sistemul de gulaguri și închisori, cu sistemul de educare prin zombificarea maselor (educarea pavlicilor morozovi, care ulterior au condus acest imens imperiu). De asemenea, prea dese schimbări de puteri și tot felul de „*eliberări*” (timp de cca 150 de ani de 5 ori a trecut din mână în mână ca o monedă de schimb) au avut și ele efectul lor. Toate acestea au fost devastatoare atât în planul materialului, cât și în cel al imaterialului (moralului), ceea ce e și mai grav.

Oricare ar fi rădăcinile acestei decăderi morale a unora de lângă noi, fenomenul există și trebuie combătut. Problema este că unele regimuri de guvernare stimulează din plin acest viciu uman, promovându-și lacheii în posturi, decorându-i cu distincții înalte de stat. În acest sens ultima guvernare comunistă a întrecut orice norme morale. Doamne, câte persoane au fost decorate de către Voronin în special în ultimii ani. A făcut acest lucru chiar și atunci când nu mai avea dreptul (nu mai era președinte al Republicii), dând distincții cu găleata, de fapt, devalorizându-le. Dar, cum spunea poetul: „*Cel mai mare păcat este ridicarea demeritului...*”. Voronin a exploatat prea mult acest viciu uman. Este necreștinesc acest lucru. Firea

umană este slabă și este un păcat mare să-i stimulezi viciile. Prin constrângere i-a făcut pe mulți să-l slujească. Aceștia însă mai pot fi recuperați. Marea problemă constă în cei care l-au slujit benevol, încălcând orice norme morale, de bun-simț, trădându-și neamul, limba și țara. Ei bine, nu ne ajung lichelele noastre, iată că ne mai vin și din afară. Că ne-au tot venit pe tot parcursul robiei sovietice din toate colțurile fostei u.r.s.s., parcă ne-am mai obișnuit. Dar să ne vină și din patria mamă, să pună umărul la răstignirea Basarabiei de către un regim totalitar vădit antiromânesc, cum a fost cel comunist din ultimii 8 ani de guvernare, este un caz ieșit din comun. Este cazul acestui mercenar de meserie, trădător de neam, lichea românească venită chiar din inima Țării, Mihai Conțiu. Ce l-a făcut să părăsească țara sa, care, de bine, de rău, merge înainte pe calea dreaptă (spre deosebire de noi) și să intre în slujba necuratului, în slujba celui mai inveterat dușman al neamului? Cum poate fi numită persoana care-și trădează patria, neamul (aduceți-vă aminte cum se înrola și el cu cea mai mare plăcere în corul vocilor antiromânești din ultimii ani, dirijat de cel mai mare antiromân, V. Voronin). Cât rău a adus acestei frânturi de neam românesc acest pripășit de pe malul Dâmboviței pe malul Bâcului în ultimii 5 ani. Cel mai trist este faptul că, parcă fiind de același neam (român ca și noi prin naștere, nu însă și prin simțire), a luptat atât de înverșunat împotriva României, împotriva românilor basarabeni, împotriva celor mai ilustre personalități ale culturii basarabene din ultima perioadă: Gr. Vieru, N. Dabija, I. Ungureanu, A. Vartic, C. Tănase ș.m.a., împotriva liderilor politici aflați pe poziții naționale. Cele mai odioase au fost atacurile acestui pripășit asupra umilei persoane a marelui poet basarabean Grigore Vieru. Ce inimă avea acest Conțiu când ataca atât de mârșav o fire atât de firavă, atât de plăpândă și vulnerabilă cum era Grigore Vieru, în special, după cele două infarcte suportate, provocate tot de ei? Cum putea să-l lovească atât de crunt cunoscându-i starea sănătății?!

Consider acest comportament amoral, necreștinesc, un comportament de lichea (netrebnic, secătură, conform DEX-ului). Mai are tupeul acest mercenar să se considere lezat în drepturi, că-i este lezată demnitatea (dar are el oare demnitate?). Un caz ieșit din comun: să vină un român din România și să lovească atât de crunt în basarabenii cu inima română, de parcă n-ar fi fost de ajuns atacurile regimului comunist, în special, în ultimii patru ani. La fiecare atac al lichelelor comuniste asupra românilor basarabeni, asupra a tot ce-i românesc în acest colț de țară, asupra României această lichea românească era în primele rânduri, vărsându-și veninul mai periculos decât al altora, fiindcă era vărsat de un român din Țara Românească asupra semenilor săi – românii din Basarabia. Voronin a știut să aprecieze lichelismul acestui mercenar de profesie.

Fiind un antiromân până în măduva oaselor, iată că acest Iuda i-a venit pe plac. Aciuată la cel mai scandalos ziar (*Moldova suverană*) timp de mai mulți ani, această „secătură” venită de pe aiurea ne-a tot călcat în picioare demnitatea de români. De ce oare toată strânsura – și dintr-o parte, și din alta – se scurge neconținut în acest colț de țară? După tot ce a făcut acest trădător de neam și de țară împotriva noastră, ce atitudine din partea noastră ar merita? De ce ar mai face-o pe supăratul? Sub securea ucigașă a acestui „mare luptător pentru democrație și dreptate” a nimerit și umila mea persoană după ce în unul din articole am îndrăznit să-i spun pe nume. Voi încerca să culeg câteva perle veninoase conștite selectate din gazeta sa neparșivă *Moldova socialistă* (nu am greșit, corespunde întocmai conținutului): „*Grafoman de la o gazetă parșivă* (adică L.A. – n.n.), *individ și slujbaş ideologic al celor patru, minte demențială, întunecată, care colcăie de ură primitivă...*”. Mă opresc aici, ca să nu mă molipsesc cumva de stilul birjăresc al acestui gazetar de breaslă certat rău cu etica gazetărească și bunul-simț. „*S-a păstrat până acum, în*

construcțiile sale publicistice într-o relativă cumințenie, i-am spus chiar și timidă. Acum încurajat de aerele de curcani ale celor care chiar cred că au preluat Puterea, încearcă s-o facă pe justițiarul...” scrie în continuare tov. Conțiu. I-aș sugera să răsfoiască mai multe din ceea ce am scris până acum și să observe că nu am fost atât de timid cu alții până la el și nu am fost încurajat de cei care au venit acum la putere. Aș putea spune că unii din ei au mai fost criticați pentru anumite fapte la moment. Țin să vă informez, tov. Conțiu, că nu mă consider gazetar de talia Dumitale (alta mi-e profesia), dar ceea ce scriu o fac încurajat nu de cineva (cum o faci dumneata), ci de propria convingere. Luându-i apărarea „*europenului autentic, cu literă mare Victor Borșevici*”, pretinsul luptător pentru libertatea presei chiar a dat-o în bară.

Am analizat mai multe scriituri din scandalosul său ziar (în unele numere are publicate câte 2 articole, iar dacă luăm în considerație că marea majoritate a articolelor publicate sunt semnate cu pseudonim, ar putea fi chiar și mai mult de două). Într-un stil țigănesc, de piață a turnat (și continuă să toarne) zoi în capul tuturor basarabenilor care gândesc românește. Actualmente sub lovitura acestui mare „*analist și apărător al moldovenilor*” este noua guvernare realizată de „*Alianța pentru Integrare Europeană*”. Voi prezenta doar unele perle conțiste: nou-alesul președinte al Parlamentului și președinte interimar al Republicii Moldova, M. Ghimpu, este numit „*eroare umană a subculturii*”, „*huidumă catastrofală*”, „*agramat în fond*” (oare mai agramat decât patronul său Voronin, care este în stare să te trimită la origini în orice moment, decât cunoscuta spicheriță Ostapciuc, decât mulți alți demnitari comuniști?), „*la Roșca românismul și unionismul au fost autentice*”. Scrie cu batjocură acest scrib, deplângând perioada guvernării lui Voronin, că Ghimpu nu va fi „*un președinte de țară legal și dorit de popor, așa cum a fost președintele Vladimir Voronin*”.

Într-o scrisoare către președintele interimar al Republicii și al Parlamentului cere într-o formă de batjocură „...asigurarea protecției mele fizice cu lucrători din cadrul Pazei de Stat...Am merite deosebite față de această țară, că am depus toate eforturile pentru consolidarea statalității Republica Moldova”, prezentându-se drept om „prigonit de soartă și semeni nemiloși”. Iată ce scria cu câțva timp în urmă despre un alt lider al guvernării liberale, Vlad Filat: „Toate aceste lucruri, dar și multe alte inginerii politico- financiare la nivel global, nu pot fi înțelese de către mărunții trubaduri ai politicii moldovenești care se scarpină pe burtă în Opoziție. Unul dintre aceștia este și hăbăucul politruc de Vladimir Filat. Băiețașul ăsta, care nu-i nimic altceva decât un pezevenghi de copchil gălăgios și obraznic nebătut la timp, râgâie cu impertinență cele mai nenorocite discursuri în chiar Parlamentul țării. Confundă această instituție fundamentală a statului cu piața agricolă din Iași, România... la nesfârșit toate bazaconiile pe care Filat le grohăie în Parlament” (v. M.S., 15.12.08). Ce comentarii mai poți face?!

Îmi impută mie acest pezevenghi (mă folosesc de limbajul lui) că îl consider pe nedrept autor moral al morții lui Gr. Vieru. Iată doar una dintre săgețile îndreptate împotriva marelui poet: „...ofițeri de la linie (în mintea bolnavă a tov. Conțiu - agenți ai SIS-ului românesc), publicând câteva nume de jurnaliști, scriitori sau alte personalități cu grade: Lorena Bogza, Victor Nichituș, Cristian Pohrib, Dan Dungaciu, Nicolae Negru, Constantin Tănase, Nicolae Dabija, Grigore Vieru, Alexandru și Ana Bantoș și alți 35 de subiecți) (M.S. 12.01.2009). Fiți atenți la data publicării – cu o săptămână până la decesul tragic al Poetului. Dar și după moartea sa Poetul nu a fost „uitat” de acest luptător pentru „statalitatea moldovenească”. “Nu, turturliilor, nu sunt violent, porcos, ci mă exprim, pur și simplu, pe înțelesul și moralitatea voastră”. Da, desigur, noi, basarabienii, suntem cam tari de cap și cu

moralitatea la nivelul spuselor acestui scrib foarte des porcos și violent. Cum vă place, domnilor? Acest stalinist inveterat ne mai luminează pe noi, proștii, că „*Iosif Stalin nu a dus Rusia la prăbușire, ci a consolidat-o ca pe una dintre cele mai mari superputeri mondiale* (chiar dacă a făcut-o cu masacrarea a peste 60 de milioane de oameni prin mașina diabolică stalinistă de gulaguri și închisori). În unul dintre articole el folosește drept motou spusele unui jurnalist român cu un comportament ambiguu, Ion Cristoiu (M.S. 10.12.2008): „*Sper să prind și prăbușirea capitalismului, și revenirea comunismului*” . Și acest individ se dă drept adept al democrației. În final cred că acest pripășit va trebui să răspundă pentru toate cele comise împotriva democrației, împotriva românismului în Basarabia. Va trebui să culeagă ce a semănat. Ura față de noi, românii basarabeni, a generat aceeași ură față de dumneata, tov. Conțiu. Cred că a venit timpul să-ți iei tălpășița și să te duci unde a dus mutul iapa. După faptă și răsplată. „*Prea v-ați arătat arama, sfâșiind această țară,/ Prea făcurăți neamul nostru de rușine și ocară, Prea v-ați bătut joc de limbă, de străbuni, de obicei, Ca să ni s-arate odată ce sunteți – niște mișei*”! (Mihai Eminescu).

Literatura și Arta nr. 40, 2009

ÎNCURCATE – LABIRINTURILE POLITICII BASARABENE

“În cadrul activităților de educație civică a cetățenilor cu ocazia alegerilor parlamentare anticipate din 29 iulie 2009 se planifică diseminarea și afișarea în instituțiile de învățământ a materialelor informative privind modalitatea participării studenților și elevilor la votare”. Toate bune, însă scrisoarea CEC-ului nr. CEC 8/820 este înregistrată cu data de 24 iunie 2009, iar data-limită când studenții care sunt în sesiune trebuie să depună o declarație la primăria din localitatea unde doresc să voteze este 26 iunie. Doar două zile sunt la dispoziția studentului pentru așa ceva, care trebuie să mai revină la sesiune. Adevărată politică basarabeană de educație a tineretului. Pe parcursul acestei scurte perioade istorice de redeşptare națională am avut „*norocul*” de o „*pleiadă*” întreagă de politicieni, cărora li s-au cam întunecat mințile din cauza atâtor piruete politice, atâtor schimbări radicale de poziție (de la o extremă la alta): (Roșca, Diacov, Serebrian, Mocanu, acum Lupu ș.a. Pe Tarlev nu-l consider politician. A nimerit în marea politică întâmplător, fiind tras de urechi de Voronin). Plecarea lui Lupu din p.c.r.m. naște mai multe întrebări decât sunt posibile astăzi răspunsuri. Este o simplă supărare a lui M. Lupu pentru faptul că nu i s-a dat ceea ce i s-a făgăduit (postul de președinte al Republicii). Ar fi prea simplu răspunsul. Într-adevăr, cine și-ar fi închipuit cca două luni în urmă (în timpul și după evenimentele din 7 aprilie) că Marian Lupu va face pasul pe care l-a făcut? Promotor activ al politicii comuniștilor (a se înțelege, al indicațiilor lui Voronin), participant direct (fiind prima persoană în stat conform Constituției, dar în realitate permanent „*sub Voronin*”) la procesul de edificare (cel puțin în ultimii 4 ani) a surrogatului comunisto-capitalist (cu spoială comunistă și esență de capitalism sălbatic de tip mafiot), la construirea unei politici

externe deocheate (cel puțin în ultimii 8 ani de guvernare comunistă), care l-ar debusola de-a binelea pe orice înțelegător în ale politicii (deseori cei din apus nu mai înțeleg care este adevărata cale a acestui biet stat apărut pe harta Europei după destrămarea u.r.s.s.: de la o politică prorusească clară în 2001, la o politică antirusească (de ochii lumii) prooccidentală vagă în 2005, s-a revenit la politica foarte clară prorusească, ajunsă până la pupcurism), acum acest brav politician, bine făcut și școlit, și-a dar seama încotro merge???. Mari sunt minunile Domnului. Dea domnul să-i fi revenit mintea moldoveanului cea de pe urmă (că așa e moldoveanul: trebuie să calce de mai multe ori pe greblă ca, în sfârșit, să înțeleagă câte ceva din propriile greșeli), dar teamă mi-e că este și aceasta o piesă din planul diabolic Voronin-Roșca-Tkaciuk de a nu scăpa frânele puterii din mâini. Pentru a fi mai credibil, pentru a nu fi privit în continuare ca un cal troian în tabăra opoziției, Marian Lupu, participant și înfăptuitor a mai multe păcate, trebuie să se pocăiască în fața poporului și, în primul rând, să dea publicității o declarație despre ce și cum a fost, într-adevăr, la 7 aprilie.

Cine dintre mai mulții admiratori de altădată ai lui Roșca admiteau faptul că după amplele manifestări anticomuniste, după așa-numitul „*orășel al libertății*” („*construit din corturi*” chiar în centrul Chișinăului, când nu s-a ajuns practic la nici un act de vandalism, fiindcă înțelegerea lui Roșca și Voronin nu prevedea așa ceva), cu tiradele nesfârșite de declarații și cântece anticomuniste, peste puțin timp I. Roșca va trece deschis în tabăra lui Voronin la 4 aprilie 2005? Cine din cei care i-au dat benevol frâiele conducerii la 1993 lui Roșca (unii, nu prea mulți, au intuit iudaismul lui Roșca încă de atunci) și-ar fi închipuit un atât de jalnic final a ceea ce a fost pe timpuri falnicul Front Popular (nici 3 procente luate în alegerile trecute), primul partid din perioada Renașterii Naționale? După alegerile recente s-a creat impresia că Roșca nu s-a prea întristat de această pierdere rușinoasă pentru partid. Se spune

că „*Maurul și-a făcut treaba. Maurul poate să și plece*”. Bine, dar el nu vrea să plece. Probabil, consideră că nu și-a îndeplinit misiunea până la capăt. Desigur, înțelege omul că scăparea lui e în rămânerea comuniștilor la putere. Nu încetăm să ne mirăm de nerușinarea și lipsa de scrupule ale acestui jongler politic I. Roșca. Marele „*unionist și anticomunist*” de altădată astăzi a devenit cel mai fidel susținător al lui Voronin. Fiind tunul de calibru din artileria grea a comuniștilor, orientată împotriva firavei, deseori măcinată de ranchiună și diverse mișcări browniene interne, opoziții liberale în alegerile precedente, el (și falsurile masive electorale) le-au asigurat victoria comuniștilor, sie asigurându-și mai puțin (nici 3%). De altfel, nu acesta a fost scopul în sine. Nu contează că unii dintre tovarășii săi de luptă (inclusiv din tânăra generație, care îndeplinesc orbește ordinele lui Roșca) nu au ajuns în Parlament, dacă scopul major este rămânerea comuniștilor cu orice preț la putere. După „*succesul*” din alegerile trecute Roșca este dispus să repete procedura. Numirea lui în postul respectiv este o confirmare a acestei supoziții. De aceea, va trebui să ne așteptăm la o și mai activă propagandă procomunistă a lui Roșca în aceste alegeri. Nu degeaba Voronin l-a înșurubat în acest post important, care concentrează toate ministerele de forță în mâinile unui om. Din start este sigur că succesul partidului său în aceste alegeri repetate va fi ca și cel de la 5 aprilie. În listele electorale nu-i veți vedea pe cei trei crai ai p.p.c.d – Roșca, Kubreakov și Secăreanu. Goliciunea și-o acoperă cu falsul argument că ei „*au hotărât să deschidă porțile politicii tinerilor din foarte bine pregătita tânăra generație*” (unii dintre care s-au evidențiat în recente evenimente din 7 aprilie: le deschizi ușile tinerilor în politică acum, când cei vârstnici n-au nici o șansă să ajungă în Parlament. Câtă fățarnicie și lipsă de omenie față de acești bieți tineri zombificați). În altă ordine de idei, la același subiect îl auzim pe Roșca declarând că „*Într-o situație*

similară Charles de Gaulle ar fi spus: „Dacă mi s-ar propune să trădez electoratul sau Țara, aleg prima variantă”. Bun băiat, nici mai mult, nici mai puțin, se vede un adevărat Charles de Gaulle al Republicii Moldovenești și, desigur, a ales să trădeze electoratul pentru a salva țara. Scopul adevărat al lui Roșca și al echipei lui este cu totul altul: de a rupe cu orice preț cele 2-3% de la electoratul de dreapta și a le transmite parțial comuniștilor; de a bate din toate tunurile în opoziție și, prin aceasta, a asigura maximum de voturi comuniștilor. Oare este atât de greu să înțeleagă cei care au mai rămas fideli lui Roșca că indirect îi vor vota nu pe tinerii de pe lista p.p.c.d.-ului, ci pe comuniști?

Priveam deunăzi cu dezgust o emisiune la Maxima a postului de televiziune NIT al lui Voronin, care l-a avut ca protagonist pe proaspăt numitul viceprim-ministru I. Roșca. Încrezut, arogant și atotștiutor, naționalistul de altădată I. Roșca se simțea ca peștele în apă la acea emisiune prezentată în limbă rusă. Privindu-l și ascultându-l, îmi puneam întrebarea: oare cât rău va reuși să mai facă în aceste vreo 2 luni (dacă noi, proștii de alegători, nu-i vom prelungi mandatul prin votul acordat p.p.c.d. sau comuniștilor la 29 iulie)? Mărturisea omul cu o neprefăcută plăcere că *„în viața sa nu a primit mai multe felicitări cum a primit acum pentru numirea sa în acest post* (important pentru el). *Nici chiar de Anul Nou* (pentru creștin-democratul Iu. Roșca sfintele sărbători de Crăciun și de Paște nu mai contează)”. De la cine oare o fi primit atâtea felicitări, fiindcă pe membrii și simpatizanții lui rămași în p.p.c.d. îi numeri pe degete. *„Pasărea pre limba ei piere”* – spune un vechi proverb românesc. O fi primit de la prietenii săi din toate structurile de forță, peste care a devenit șef acum, de la prietenii săi din partidul comuniștilor și mai știu eu de la cine. *„Pot lucra în primărie, parlament, guvern, oriunde* (îl trimite partidul – evident p.c.r.m., n.n. Ca să vezi, născut să fie numai șef, dar la sapă oare nu ți-ar sta mai bine – unde, cu siguranță,

ai face mai puțin rău societății). *Am învățat să lucrez*". La întrebarea interlocutoarei „*Veți participa la elucidarea cauzelor incidentelor din 7 aprilie?*” Roșca a răspuns literalmente următoarele: „*Pentru mine este foarte important să aflu cine a organizat acele acte de vandalism din 7 aprilie* (chiar așa să fie, dar oare nu chiar în seara lui 7 aprilie toată echipa de la guvernare, inclusiv dumneata, știa deja cine sunt organizatorii?). *Nu ne vom răfui cu ei* (câtă mărinimie), *dar lumea trebuie să-i cunoască*” (sunt absolut de acord. Lumea trebuie să-i cunoască pe adevărații instigatori și provocatori). Totul este bine, însă ce vei face, dle-tov. Viceprim-ministru, cu tinerii din tânăra generație a p.p.c.d.-ului, care s-au aflat în primele rânduri ale aruncătorilor de pietre, cu cei care, la comanda dumatăle, au arborat steagurile UE și României pe clădirile Președinției și Parlamentului? Fiind filmați de foarte multe agenții de presă, cum îi vei scoate din secvențele filmate?). „*Când organizam noi manifestații, nu au existat astfel de acte de vandalism*”. Da, fiindcă atunci așa era înțelegerea dumatăle cu Voronin. Un lucru este cert, în noua sa funcție I. Roșca va face tot posibilul pentru a șterge urmele lăsate de ei (în spitale, ale maltratării celor cca 300 de tineri și violarea tinerelor prin comisariatele de poliție etc.) în timpul și după acele evenimente din 7 aprilie, pentru ca celor care vor veni după ei să elucideze adevărul, inclusiv din structurile europene, să nu le mai rămână nimic (în afară de amintirile pătimiților). La întrebarea provocatoare a interlocutoarei „*Care este atitudinea d-voastră în problema așa-numitelor falsificări ale voturilor?*”, I. Roșca a răspuns nonșalant următoarele: „*În timpul alegerilor locale din 2007, când opoziția a câștigat majoritatea primăriilor și consiliilor locale, noi* (cine ei, probabil p.c.r.m. și p.p.c.d., chiar că pasărea pre limba ei piere) *nu am contestat alegerile, cum au făcut-o ei acum*”. Simțiți câtă sinceritate? De mult nu mai este în opoziție, de mult este înfrățit cu necuratul. La început promova un fel de infidelitate

față de democrația națională, făcând-o pe ascuns. De la un timp încoace o face însă foarte deschis. La o altă întrebare adresată lui I. Roșca: „*Cum va fi noul parlament?*” răspunsul a venit prompt: „*Va fi un parlament cu multe partide care-și iubesc țara* (bănuiesc, nu e vorba de țara noastră – România). Iată care e dorința tovarășului, ca să fie cât mai ușor de a-i corupe pe parlamentarii puțini la număr și răzlețiți. Le-a fost o școală bună ceea ce s-a întâmplat pe 3 iunie și mai înainte. Politica basarabeană este imprevizibilă. Și asta este bine, este o dovadă că există democrație (de fapt, această imprevizibilitate în politică se mai numește curvie politică). Întâmplător sau nu, dar numirea lui Roșca în noul post a coincis cu niște aplicații militare NATO la Bulboaca la care, pentru prima dată în Republica Moldova de după '90, au avut loc niște așa-numite manifestări anti-NATO ale unui grup de la Bulboaca. De cine o fi fost organizate oare? După comportamentul „*protestatarilor*” tare mai erau asemănătoare cu cele ale așa-numiților protestatari din primele rânduri de la 7 aprilie și dintr-un filmuleț al unor antrenamente ale forțelor de ordine în cazuri de dezordini publice difuzat pe internet.

Ei bine, după atâtea dezvăluiri în presă, după atâtea găinării politice și trădări, inclusiv cea recunoscută recent de el, că de dragul „*Țării sale moldovenești*” a mers pe calea trădării electoratului (adică pe tine, tinere din tânăra generație, pe dumneata, stimate profesor, medic și alți membri ai așa-numitelor „*asociații creștin democrate ale...*”, care mai credeți orbește în el), mai pot exista oare dubii în privința faptului cine este adevăratul Iurie Iv. Roșca?

Literatura și Arta nr. 25, 2009

CAPITOLUL III

Sfârșitul erei comuniste în Basarabia?

*„Vă chem, prieteni, să votați/
Cu liberalii democrați,
Iar comunismul, pe tăcute, /
Să-l îngropăm...că tare pute.”*

(T. Popovici. Tărăboi în țara lui Vorosca)

SFÂRȘITUL EREI COMUNISTE?

*„Boala comunismului -/ Tânguiala râsului,
Să v-o scriu pe buchii:/ R-â-i-a și p-ă-d-u-c-h-i-i!”
(T. Popovici, **Tărăboi în țara lui VoRoșca**)*

În sfârșit, s-a încheiat cea mai de lungă durată campanie electorală (a durat cca 7 luni), care a fost și cea mai murdară, cea mai compromisă sub diferite aspecte. A fost o campanie electorală foarte dură. Regimul comunist a folosit toate mijloacele disponibile, chiar și cele mai murdare, scopul lor fiind câștigarea cu orice preț a alegerilor (scopul scuză mijloacele). În prima etapă (până la 5 aprilie), fraudând masiv alegerile prin toate formele posibile (inclusiv introducerea unor persoane decedate în listele de votare (care au și votat!!!), votarea multiplă a aceluiași persoane cu mai multe fișe de buletine eliberate de Departamentul Tehnologii Informaționale, votarea unor persoane pentru altele ș.m.a.), promovând în mod obraznic o lipsă totală de cooperare cu partidele câștigătoare, mizând pe coruperea unor parlamentari aparte, conducerea comunistă a provocat protestele tinerei generații după alegerile din 5 aprilie, căreia i-a fost furat viitorul, speranța în ziua de mâine. Prin utilizarea unor metode criminale (implantarea în primele rânduri ale protestatarilor a unor provocatori din serviciile secrete, din elemente criminale), mizând, de asemenea, pe efectul gloatei, aceste proteste pașnice ale tinerilor au fost deturnate pe o cale extrem de periculoasă – cea a devastărilor celor două clădiri - Președinția și Parlamentul. Oricare ar fi astăzi explicațiile guvernării comuniste, ea poartă vina totală pentru ceea ce s-a întâmplat la 7 aprilie și după: devastarea celor două clădiri, care a sărăcit bugetul, și așa extrem de găurit, cu cca 110 mln de lei (evaluarea stricăciunilor de către guvernarea comunistă la cca 1 mld de lei s-a făcut cu scopul ca diferența – cca 900 mln lei, luați de la gura copiilor, a pensionarilor, a păturilor populației extrem de sărăcite – să

ajungă în buzunarele Familiei și ale acoliților ei). Investiți cu puterea absolută în stat, întreținuți pe banii contribuabililor, ei erau obligați să protejeze cele două clădiri ca parte a patrimoniului național, nu să le cedeze atât de ușor (cum a declarat V. Voronin) așa-numiților protestatari; reținerea abuzivă cu încălcarea celor mai elementare drepturi ale omului – în stilul celor mai dictatoriale regimuri – tratarea inumană (sadică) a celor reținuți fără nici o vină; aruncarea Republicii Moldova într-o profundă criză politică, însoțită de cea mai adâncă criză economică – guvernul, în loc să elaboreze programe anticriză, care să reducă efectele crizei economice mondiale pentru Republica Moldova, s-a axat totalmente, folosind toate resursele statale, pe promovarea campaniei electorale a p.c.r.m. și multe altele. Toate aceste atacuri asupra opoziției liberale au făcut-o să se unească în fața dictaturii comuniste, să reziste tuturor presiunilor economice și psihologice și să promoveze insistent ideea alegerilor anticipate. Tactica aleasă a fost corectă. Voronin, dictatorul absolut până mai ieri, a fost pus cu botul pe labe. Pe data de 29 iulie a avut loc marea victorie a democrației în acest colț de țară numit Basarabia, ultimul cuib al comunismului în Europa. După opt ani de guvernare continuă (prea lungă, de altfel), comuniștii au fost înfrânți. În pofida tuturor fraudelor electorale (directe și indirecte) comise și de această dată, comuniștii nu au fost în stare să ia nici măcar majoritatea simplă (aduceți-vă aminte cum președintele p.c.r.m. și, prin cumul, președintele în exercițiu al Republicii Moldova, V. Voronin, declara cu o încredere simulată că opoziția liberală prin alegerile anticipate a recurs la un act de sinucidere, că comuniștii vor obține 80 de mandate în Parlament (vrabia mălai visează), că Urecheanu a semnat actul de deces al partidului său ș.a.), obținând doar 48 de locuri în Parlament, iar partidele democratice – în total – 53 de locuri. Este o victorie a democrației în Republica Moldova, chiar dacă nu toate au mers

precum ne-am dorit.

Însă noutatea poate cea mai importantă de după 29 iulie curent este faptul întrunirii, pe data de 2 august, într-un local din afara Chișinăului, a liderilor celor patru partide democratice câștigătoare în alegerile recente: PLDM, PL, PD și AMN (cu 69 de ani în urmă, în 1940, tot la 2 august, s-a decis soarta pentru următorii 50 de ani a actualei Republici Moldova: la Moscova s-a plămădit r.s.s.m. din Basarabia, amputată de Hrușciiov (sudul și nordul fiind în mod arbitrar trecute la Ucraina), și o treime din r.a.s.s.m. de atunci (celelalte două treimi fiind încorporate în Ucraina). Acest fapt demonstrează o dată în plus modul cum a operat regimul sovietic în raport cu națiunile mici încorporate fără voia lor în componența Imperiului Sovietic: pe lângă cazul nostru sunt cazurile Armeniei și Azerbaidjanului (regiunea Karabah, R.A.S.S. Nahicevan), al Georgiei (crearea R.A.S.S. Osetia de Nord, R.A.S.S. Abhază și R.A.S.S. Adjară) ș.a.). La această reuniune liderii celor patru formațiuni au decis constituirea unei coaliții de guvernare democratică. Este o mare speranță că acest pas va reprezenta începutul sfârșitului dominației comuniste în Basarabia. Este foarte important faptul ca următorii patru ani Republica Moldova să fie fără Voronin în frunte, care a adus atâtea rele acestei frânturi de popor, iar forțele democratice să facă totul pentru a recâștiga încrederea populației. Pentru a spulbera mitul că comuniștii sunt buni gospodari, dau pensii și salarii, pâine ieftină de 13 copeici și cârnați de 2 ruble etc., democrații trebuie să dea dovadă de maximă cooperare, punând în prim-plan ceea ce îi unește, iar ceea ce îi dezunește lăsând mai pentru apoi; să pună în prim-plan profesionalismul, în special la formarea guvernului, pentru a-i demonstra prin fapte omului de rând că fără comuniști se poate trăi mai bine, că pensiile se vor mări, că infrastructura (drumurile și localurile cu destinație socială, în special de la țară) se vor îmbunătăți esențial, că speranța de viață va crește datorită revitalizării

economiei, inclusiv prin crearea unui mediu investițional favorabil, fapt ce va contribui la apariția unor locuri de muncă și revenirea parțială a fiilor și fiicelor, fraților și surorilor de peste hotare la baștină.

Un alt succes extrem de important al actualelor alegeri a fost scoaterea pe linie moartă (sperăm, pentru totdeauna) a unor partide de buzunar: Partidul Social-Democrat al lui Braghiș (u.c.m.-ul lui Tarlev nici nu a fost o forță politică clasică. A fost doar rezultatul de moment al unei conjuncturi fără o influență politică esențială); P.P.C.D.-ul, devenit o anexă a P.C.R.M. (ce naivi oare au mai votat în recente alegeri acest partid, care își dă obștescul duh și, părerea mea, nu trebuie salvat. Acesta este sfârșitul spre care I. Roșca, acest aventurier politic, a adus cea mai importantă forță a redeșteptării noastre naționale – Frontul Popular). Devine tot mai clară divizarea forțelor pe eșichierul politic în concordanță cu practicile europene: dreapta și centru-dreapta sunt reprezentate de partidele liberale, care, sper, într-un viitor apropiat vor forma un partid liberal unit; stânga actualmente este reprezentată de Partidul Democrat renovat (P.C.R.M. își va continua căderea până la dispariția lui completă. De altfel, să fim sinceri, acest partid e comunist numai cu numele și lozincile electorale, însă, în realitate, întotdeauna a promovat capitalismul sălbatic prin îmbogățirea peste noapte a membrilor Familiei și a nomenclaturii partinice, care au devenit, contrar ideologiei marxist-leniniste, cei mai mari capitaliști din Republica Moldova). Alegerea făcută de dl Marian Lupu în favoarea coaliției democratice este corectă atât sub aspect de moment (posibilitatea de a pune capăt guvernării totalitare a lui Voronin), cât și sub aspect de viitor al Partidului Democrat. Pentru occidentali acest partid, în frunte cu dl Marian Lupu, devine unica forță de centru-stânga din Republica Moldova.

Îndemnul tuturor simpatizanților democraților către partidele democratice este să dea dovadă de înțelepciune (în

perioada de după alegerile din 5 aprilie au dat dovadă că sunt în stare, dacă doresc) și să facă tot posibilul să fructifice victoria obținută în alegeri. Trebuie să fie conștienți că michiduța va încerca permanent să-și bage coada între ei. Comuniștii vor specula orice disensiune, orice neînțelegere între ei prin intermediul televiziunilor lor. Luând ca bază teza leninistă despre importanța presei, va trebui de urgență să fie revăzut statutul companiei publice Teleradio-Moldova, al ziarului *“Moldova suverană”*. Urmează să fie revăzute de urgență contractele privind înstrăinarea abuzivă a postului de televiziune EuroTV și a celui de radio Antena C. Să se analizeze în ce condiții a încăput pe mâinile comuniștilor postul de televiziune NIT. Fără presa audiovizuală va fi imposibilă informarea corectă a bunilor noștri părinți și frați de la țară.

Ulterior, după realizarea primelor reforme economice și politice, coaliția democratică va face posibilă declanșarea unui proces de condamnare a crimelor comunismului în Basarabia după exemplul altor democrații din Europa de Est. Însă un prim pas spre acest lucru ar fi declanșarea de urgență a unui proces, fie deocamdată numai moral, privind crimele p.c.r.m. săvârșite pe parcursul celor 8 ani de guvernare și, în mod special, în această perioadă electorală:

- coruperea și dezinformarea electoratului prin utilizarea celor mai murdare metode de denigrare (difuzarea filmului de tristă amintire, plin de minciuni și insinuări la adresa opoziției liberale *„Atac asupra Moldovei”* încropit de C. Starăș, un personaj sinistru, aflat de multă vreme cu prea mare sânguință în slujba regimului comunist, pentru care fapt va trebui să răspundă, cel puțin, în fața Comisiei de etică jurnalistică);

- distrugerea premeditată a clădirilor Parlamentului și a Președinției (V. Voronin a recunoscut că a cedat pentru o zi cele două clădiri) în scopul compromiterii opoziției liberale și spălării de bani în proporții foarte mari;

- încălcarea drepturilor elementare cetățenești ale tinerilor reținuți abuziv în perioada de după 7 aprilie;

- tratarea inumană (în stilul celor mai dictatoriale regimuri din Asia și America Latină) a tinerilor și tinerelor arestați prin călcarea în picioare a demnității umane;

- promovarea vrajbei interetnice la întâlnirile cu alegătorii (a se vedea întâlnirea organizată la Teatrul de Operă și Balet a lui Voronin cu reprezentanții minorităților naționale și contrapunerea acestora națiunii majoritare românești; întâlnirile de la Basarabeasca și Comrat ș.a.);

- supunerea tuturor puterilor în stat intereselor unui singur partid (p.c.r.m.), acapararea (contrar Constituției) puterii absolute în stat de către o singură persoană (o perioadă V. Voronin suplinea posturile de președinte în exercițiu al Republicii Moldova, președinte al Parlamentului, președinte al P.c.R.M. și, neoficial, prim-ministru), încălcându-se grav Constituția;

- stimularea șovinismului rusesc (dăunător pentru înseși etniile conlocuitoare) prin atacurile impardonabile asupra originii Neamului și a denumirii limbii pe care o vorbim;

- crearea unor speranțe false la populația rusofilă privind acordarea pentru limba rusă a statutului de limbă de stat în detrimentul limbii române – limba celor cca 82% din populație. Forțele democratice au promovat la începuturi (de altfel, proces întrerupt de guvernarea comunistă) și vor susține în continuare dezvoltarea culturii și limbii etniilor conlocuitoare prin deschiderea unor grădinițe și școli naționale.

Realizarea acestor măsuri ar face ca populația să-și recapete încrederea în faptul că după dictatura absolută comunisto-polițienească va fi creat un stat de drept, în care toți cetățenii să fie egali în fața legii, iar crimele vor fi pedepsite, indiferent de cine vor fi săvârșite. Să Vă ajute Dumnezeu, stimați lideri ai partidelor democratice.

Literatura și Arta nr. 31, 2009

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI PCRM?

„Democrația este singurul sistem compatibil cu libertatea umană, compatibil cu libertatea umană, dar are un viciu fundamental: n-are criterii de selecție a valorilor.”

(H. Bergson)

Din cauza acestui viciu fundamental al democrației în Basarabia a avut loc un accident istoric: la putere a venit pentru două mandate consecutiv un partid fără valoare, fără o ideologie clară, fără o elită politică, fără intelectualitate - o fosilă a fostului p.c.u.s. Într-un fel sau altul, acest partid anacronic pentru secolul 21, aflat chiar în inima Europei, trebuie să dispară de pe arena politică. Eventualele alegeri anticipate au partea lor proastă și partea lor bună. Cea proastă este că perpetuarea în timp a crizei politice actuale pe o perioadă de încă aproape un an va fi drastică pentru Republica Moldova. Investitorii, creditorii străini vor ezita să vină în R. Moldova până nu se va clarifica situația politică (le dăm dreptate, fiindcă pe parcursul celor opt ani de guvernare comunistă au fost atâtea cazuri de tratare nedemnă a lor). Vor fi ratate posibilitățile concertării acțiunilor anticriză cu partenerii occidentali. Datorită străduințelor comuniștilor, care au lăsat în urma lor o adâncă gaură neagră în buget (s-au condus de principiul: după ei potopul!), noua guvernare liberală a început-o cu mari probleme, în primul rând, cu reținerea salariilor. Problema democraților este că nu știu să folosească unele instrumente simple cum au făcut comuniștii.

Primul scop al bolșevicilor în timpul puciului din noiembrie 1917 a fost ocuparea poștei și telegrafului. Astăzi, la peste două luni după venirea la guvernare a AIE, practic întreaga mass-media mai este controlată de comuniști. Foarte mulți oameni de rând nu cunosc dedesubturile, cauzele reținerii salariilor, de aceea dau vina pe incapacitatea liberalilor de a

guverna (alimentată intens de comuniști prin mass-media). Adevărul e că aceasta este o mină plasată de comuniști încă din primăvară. Majorarea salariilor profesorilor din aprilie și septembrie a fost făcută fără acoperire financiară (adică fără bani), obligând autoritățile locale, administrațiile organizațiilor bugetare să plătească această majorare din banii rezervați de la buget pentru lunile decembrie, noiembrie. Astfel s-a ajuns la situația că în noiembrie bugetul anual este deja consumat. Comuniștii încă din primăvară trebuiau să efectueze și să aprobe rectificările de rigoare la buget. Puteau face acest lucru (dacă doreau) și în septembrie prin ultimul guvern Greceanîi, însă n-au făcut-o intenționat, pentru ca toate oalele să se spargă de capul liberalilor. Astfel s-a ajuns în noiembrie cu bani în vistierie veniți din împrumuturi destinate acoperirii deficitului bugetar (generat de guvernarea foarte proastă a comuniștilor că nu aveau s-o facă liberalii în mai puțin de două luni de guvernare. E la mintea cocoșului), dar fără posibilitatea de ai distribui din cauza nerezificării bugetului. Acest lucru trebuia explicat populației. În fiecare zi trebuia să iasă la televizor (la același post public Moldova 1) câte un demnitar de prim rang din AIE și să explice acest lucru, dar și altele, pe care le speculează intens comuniștii (cum ar fi majorarea tarifelor în transport, anularea gratuităților în transport ș.a.). Partea bună a alegerilor anticipate ar fi că după ele să scăpăm de această majoritate comunistă în Parlament, care pe parcursul celor patru ani vor pune bețe-n roate și vor zădărnici orice tentative de modificare a Constituției croite după placul comuniștilor, modificări cerute de noua poziție a Republicii Moldova în Europa. În eventualele alegeri anticipate comuniștii nu au nicio șansă de a lua mai mult de 20...30%, cu condiția ca partidele aflate astăzi la putere să exploateze din plin această situație favorabilă (nu așa cum o fac în aceste prime zile de guvernare).

Ei bine, să revenim la problema partidului comuniștilor și perspectivele lui. Este cunoscut faptul că viabilitatea unui

partid se bazează pe trei piloni de bază: existența unei doctrine clare; calitatea membrilor săi și gradul de democrație în interiorul lui. Indirect influențează, desigur, și conjunctura politică (aduceți-vă aminte cum a ajuns la putere un partid cum a fost cel al agrarienilor), gradul de maturitate al membrilor societății și alți factori. Să încercăm să dezghiocăm această făcătură moldovenească de partid – p.c.r.m. Nașul acestui partid este P. Lucinschi. P.c.m. scos în afara legii la începutul anilor '90 pentru crimele comise împotriva acestei frânturi de popor român din Basarabia ocupată, readus în cadrul legii de P. Lucinschi (pe atunci președinte al Parlamentului) la mijlocul anilor '90, acest partid a dat naștere acestei hidoase creaturi – partidul comuniștilor din Republica Moldova. V. Voronin, considerat tatăl acestui copil din flori, a jucat pe câteva momente favorabile partidului său: pe nostalgia unei pături a populației (în special a celei alolingve, dar și oamenilor în etate) după defunctul imperiu u.r.s.s.; pe guvernarea proastă efectuată de aceeași nomenclatură comunistă puțin colorată în democrați (Sangheli, Lucinschi, Moțpan ș.a.), fapt ce a condus la pauperizarea populației (se știe însă că acolo unde este sărăcie este teren propice pentru a încolți germenii ideologiei comuniste); pe dezbinarea partidei naționale și pe marile trădări în sânul ei (mă refer, în special, la I. Roșca). Toți acești factori au favorizat apariția acestui partid, acapararea puterii și guvernarea pe o perioadă atât de lungă. Declarându-și apartenența la ideologia comunistă (de ochii lumii pentru cei prostiți și manipulați), în realitate au promovat cea mai urâtă formă a capitalismului sălbatic. În vorbe au fost comuniști, dar în fapte - cei mai aprigi promotori ai capitalismului sălbatic pentru sine. Comunistul nr. 1 V. Voronin cu feciorașul său miliardar și cu tovarăși de partid milionari reprezintă cazul cel mai elocvent al acestei ambiguități. Marea problemă a acestui partid anacronic a fost *lipsa cadrelor*. Din vechea nomenclatură comunistă, în care erau persoane destul de bine

pregătite, în p.c.r.m. s-a scurs masa de cea mai proastă calitate. Nefiind observabil acest lucru în perioada primului lor mandat, a ieșit însă în evidență, în special, după ce au acaparat puterea în urma catastrofelor (pentru partidele democratice) alegeri din 2001. Infantilitatea politică a majorității liderilor puzderiei de partiduțe democrate de atunci, care nu le-a permis să se unească în lupta cu dușmanul lor comun – p.c.r.m. –, a condus la un scor catastrofal în alegerile din 2001. P.c.r.m. practic nu avea cadre pentru a completa toate ramurile puterii la diferite niveluri, astfel plasând persoane docile din afara partidului (este cazul lui Tarlev, Greceanăi și Dodon, la început, ș.a.), care mai apoi au devenit nu numai membri ai p.c.r.m., dar și unelte docile în mâinile liderului lui – V. Voronin. Cât privește **democrația interpartinică**, ea a lipsit dintotdeauna la toate partidele comuniste. Însă în cazul p.c.r.m. acest lucru a fost adus până la absurd.

Toată puterea în partid și în stat, timp de opt ani, s-a aflat în mâinile unui singur om – V. Voronin. El a fost permanent președinte al p.c.r.m., președinte al Republicii, președinte al Parlamentului (în special în primul mandat) și prin cumul prim-ministru. El a substituit procuratura. De fapt, timp de opt ani nu a condus p.c.r.m., ci V. Voronin, într-o manieră demnă de invidiat de înaintașii săi comuniști: „*Spunem Voronin, subînțelegem partidul. Spunem partidul, subînțelegem Voronin.*” Acest milițian sovietic prin comportament, duplicitar prin gândire și acțiuni (comunist în vorbe și capitalist în fapte), birjar prin expresii, a condus timp de mai mult de opt ani o frântură de popor, aducând-o la cel mai jos grad de sărăcie (la acest capitol suntem primii pe continentul european), a condus un partid în stilul cel mai dictatorial. Lipsa democrației în interiorul partidului îi va apropia sfârșitul. Dacă ar fi fost un partid veritabil, cu o elită intelectuală nonconformistă, p.c.r.m. ar fi acceptat reformarea partidului în contextul realităților de astăzi. Într-o Europă democrată a

secolului 21, este prezentă o stângă suficient de puternică, însă categoric (folosesc termenul dictatorului Voronin) nu este loc pentru un partid de extremă stângă de sorginte stalinistă. V.Voronin a fost întemeietorul p.c.r.m., tot el va fi și groparul lui. Însă în acest partid (așa cum este) sunt și oameni cu mintea trează, care nu vor dori să-l urmeze până în ultimul drum pe acest kamikaze, Voronin. Deci p.c.r.m. nu a fost și nu este un partid în toată legea. Este o adunătură de aventurieri, în mare parte semidocti, ca și șeful lor, pe care i-a legat doar interesul personal. Fără o ideologie clară, fără o elită politică de calitate, acest partid anacronic nu are nicio șansă de supraviețuire. Au mai fost cazuri similare în această scurtă istorie a democrației în Basarabia. Este și cazul unui alt partid care nu a avut o identitate clară, fără materie cenușie - partidul democrat-agrar, condus de „*ilustrul*” geometru de pe malul Bâcului D. Moțpan (dar parcă V. Voronin este mai breaz?), care a dispărut fără urmă, tot atât de repede cum a apărut.

Același lucru s-a întâmplat și cu p.p.c.d. În multiplele declarații, îmbrățișând doctrina creștin-democrată, în realitate, cel puțin în ultimii ani, coalizând direct cu antipozii lor ideologici – p.c.r.m. –, l-au idolatrizat pe satana, bătând cât mai crunt în cei mai apropiați din punct de vedere ideologic. Din momentul când și-a pierdut identitatea de partid antipod al p.c.r.m., de unic partid anticomunist, atunci a început sfârșitul p.p.c.d. Trădând aspirațiile clare proromânești, prounioniste, proeuropene, anticomuniste ale adeptilor săi, conducerea compradoră (sinistra troică Roșca-Secăreanu-Cubreacov) a adus acest partid, altădată unic partid pronășional, spre acest final fatal. Electoratul nu este atât de prost cum consideră unii șmecheri. În pofida mașinăriei propagandistice fără precedent, a condițiilor extrem de avantajoase create de guvernarea roș-oranj în cele două runde consecutive din recente alegeri, p.p.c.d. a luat cele mai puține voturi din toată istoria existenței lui (circa 2%). Electoratul pronășional, în sfârșit, l-a pedepsit,

aruncându-l la groapa de gunoi a istoriei. Este necesar să apară o altă construcție pe rămășițele p.p.c.d.

Devine tot mai clar că politica împăciuitoare a AIE în raport cu p.c.r.m. este păgubitoare atât pentru AIE, cât și pentru acest colț de țară bântuit de sărăcie și nevoi. Clica p.c.r.m., în frunte cu ideologul principal V. Voronin, poate considera aceasta drept o slăbiciune a noii guvernări. O cunoscută expresie populară spune că „...cu porcul trebuie să te comporți porcește”. Comuniștii nu se pot debarasa de ideile permanentelor revoluții promovate de mentorii lor ideologici. Satisfaceți-le această dorință diabolică, dar faceți-o în așa mod ca să le fie și groparul p.c.r.m. Porniți războiul dosarelor. Hărțuiți-i încontinuu (cum au procedat ei cu voi). Faceți ca plasa justiției să nu fie nici prea deasă (ca peștii mai mici să mai poată scăpa), dar categoric să nu fie prea rară. Rechinii trebuie să răspundă din plin pentru tot ce au făcut împotriva poporului. Au jefuit cu nemiluita, înjghebându-și averi de miliarde de euro (este cazul lui Oleg Voronin, feciorașul comunistului nr. 1 V. Voronin, al altor feciorași și demnitari). Prin crearea lobby-urilor în diverse licitații a favorizat trecerea banului public (sute de milioane) din buzunarul statului în cel al Familiei. Prin provocările din 7 aprilie au returnat o manifestație pașnică pe fâgașul stricăciunilor, provocând pierderi materiale de sute de milioane, dar și pagube morale sutelor de tineri hărțuiți de poliția lui Papuc, părinților celor trei tineri decedați. Prin luxul ieșit din comun de la vile și din diverse reședințe a prejudiciat bugetul, și așa extrem de găurit, de alte sute de milioane. Să răspundă din plin pentru șansele ratate de integrare europeană, de liberă circulație în spațiul european, de a avea un trai decent, ca la occidentali, cu salarii decente (măcar ca la frații noștri din România). Voronin vrea să exploateze la maximum problema alegerii președintelui republicii. Pentru a participa la aceste alegeri comuniștii înaintază diverse condiții, una mai deocheată decât alta. Una

dintre cele mai nerușinate cerințe înaintate de Voronin strecurată în presă ar fi asigurarea imunității întregului partid. Adică a tuturor celor cca 30 000 de membri (atâția membri are p.c.r.m. – spune V. Voronin, printre care vreo 5000 de diferiți funcționari, care au fost atrași în sistemul corupt de guvernare comunistă și au comis (de voie sau de nevoie) diverse fraude. Ei bine, am spus-o și mai sus, nu este neapărat ca peștișorii mai mici să fie prinși în plasa justiției, fiindcă sunt cam mulți. Este clar că Voronin nu se gândește la ei. El se gândește la sine, la Familie. Împreună cu acei infractori mulți și neînsemnați vrea să obțină imunitate și Voronin cu Familia.

Culmea obrăzniciei. Familia Voronin, cu o avere de peste 3 mlrd de euro, adică aproximativ 50 mlrd de lei, ceea ce reprezintă aproximativ a 10-a parte din produsul intern brut (PIB). Vă puteți închipuiți așa ceva. Doar timp de cca 10 ani Familia Voronin s-a căpătuțit cu o avere uriașă, iar acum dorește liniște, pentru a huzuri în continuare. Cum se poate explica acest lucru dacă prin 1999 O. Voronin (ca și taică-său) era la nivelul multora dintre noi (ca venituri). Numai prin furt, prin trafic de influență, prin lobby-ul tatălui său. Nu poate exista o cale legală pentru a acumula averi atât de mari într-un timp atât de scurt, făcând business doar în limitele acestui colț de țară. Majoritatea miliardarilor din lumea civilizată (cu excepția unui număr mic) au devenit miliardari pe parcursul mai multor generații. Culmea imoralității. Familia deține de cca 160 de ori mai mult decât a fost subvenționată de la buget întreaga agricultură (313 mln lei); de cca 27 de ori mai mult decât subvenționarea întregului sistem de ocrotire a sănătății (1822 mln lei); de cca 127 de ori mai mult decât finanțarea de la buget a întregului sistem al educației (394 mln de lei) etc. Potrivit Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare, în Republica Moldova PIB-ul pe cap de locuitor a fost anul trecut în valoare de 980 USD, în Ucraina – de 2260 USD, în Belarus – de 3800 USD, în Rusia – de 5300 USD, iar în România – de

5600 USD. Deci, un singur om (Oleg Voronin) deține atât cât le revine din PIB la cca 500 000 de locuitori. Despre ce fel de moralitate se mai poate vorbi în acest caz? Atunci când Familia Voronin se ghiftuiește în belșug, când domnița Katiușa Voronin are o mare durere de cap – cum să reușească să cheltuiască atâția bani ai tatălui și bunicului, copiii din multe familii nevoiașе, bătrânii neajutorați se află sub nivelul subzistenței.

În sfârșit, este înțeles comportamentul lui Voronin de a apăra miliardele lui Oleg. Categorie, prin orice mijloace. Mă miră însă râvna cu care îl apără cu diferite ocazii diferiți tovarăși de partid, începând de la haiducul Grigori Petrenko și terminând cu comisarul Munteanu. Pe lângă solidaritatea partinică, teama de șef, există și alte pricini. Lucrurile s-au clarificat atunci când s-a demonstrat că respectivul pîsoi e cu pufușor pe botișor în problema monopolizării importului de carne. Orice ar îndruga tov. Munteanu, însă oricine a făcut vizite în România a observat că la nivelul salariilor lor (care întrec de 5-10 ori salariile și pensiile noastre) prețul, de exemplu, al unui kilogram de carne afumată în România este de circa 80 de lei, atunci când în Republica Moldova este de cca 130-140 de lei. Ce avem însă astăzi? Care este situația reală în acest partid, considerat până mai ieri de nezdruccinat? Prima fisură în fundamentul acestui partid a apărut odată cu plecarea lui M. Lupu și a unui grup de simpatizanți și aderarea lor la Partidul Democrat, constituind, de fapt, un centru de cristalizare a stângii din Basarabia. Nu mai este nimic în acest partid ce i-ar ține împreună. Acum Voronin nu mai este atotputernicul de odinioară. Însă marea problemă basarabeană constă în existența unei pături însemnate de electorat de stânga, care se deplasează de la un partid de stânga la altul. Acest electorat de stânga după o perioadă de incertitudine (pentru el) la începutul anilor '90 s-a orientat spre PDAM și mișcarea interfrontistă, care au creat coaliția monstruoasă din 1994-

1998, și care a dispărut de pe arena politică tot așa de repede cum a apărut. Partidele apar și dispar, electoratul însă, în linii mari, rămâne același. Este atras de diferiți poli. Anume acest electorat a devenit sprijinul nou-născutului partid al unor vechi comuniști cu numele - p.c.r.m. La primele alegeri ale acestui partid din 1998 el a luat cca 40% din mandatele de parlamentari – prea mult pentru un partid nou. Ce ar trebui să facă noua coaliție guvernamentală pentru a scăpa de p.c.r.m. și a limita scurgerea electoratului de stânga în masă spre noi structuri de stânga? O cale ar fi informarea cetățenilor cât mai pe larg asupra caracterului criminal al partidelor comuniste. Să fie pusă în aplicare propunerea Uniunii Europene de condamnare a comunismului. Basarabia este unul din puținele state din Europa care încă nu au făcut acest lucru. Acesta va fi și un act de comemorare a sutelor de mii de basarabeni victime ale regimului comunist.

Literatura și Arta nr. 48, 2009

PROCESUL S-A DECLANȘAT...

„Comunismul e-o statuie
Roșie, enormă, şuie!
Încă de la Marx se știe:
Comunismul e-o stafie!”
(T. Popovici)

Astfel s-a exprimat cu aproape un pătrar de veac în urmă ultimul lider al pcus și urss, M. Gorbaciov, nedându-și seama că prin acea „*perestroika*”, de fapt, a pus bazele sfârșitului acelui mastodont pe picioare de lut – Imperiul Sovietic. Nu și-a dat seama că Imperiul Sovietic (alias Rus) în esență putea exista numai prin autocrație (sub orice forme: țaristă, comunistă sau, mai nou, putinistă). Implantarea primilor germeni ai democrației a fost fatală pentru URSS. Aducerea la putere a cuplului „*Putin-Medvedev*” este o salvare de moment pentru Imperiul Rus, care a rămas același Imperiu Sovietic puțin ciuntit, dar nu va dura prea mult. Așa că trebuie să înțelegem (într-un fel) manevrele imperialiste (atât în interior, cât și în exterior) ale acestui cuplu. Este o condiție de supraviețuire a Imperiului Rus. Aici aș face o paralelă între fosta URSS și PCRM. PCRM a putut exista până acum doar datorită autocrației totale a președintelui său – V. Voronin –, autocrație personală extinsă și asupra întregii Republici după acapararea puterii în 2001, unul din nași fiind chiar PPCD. Cadre docile de tipul lui Ostapciuc sau Tarlev au favorizat acest lucru. Momentul în care în sânul partidului au apărut primele dezacorduri cu „*linia dreaptă a partidului – a se înțelege aceea a lui V. Voronin*”, adică un fel de oportunism (în sensul lui V. Lenin) (este cazul lui M. Lupu), de fapt, reprezintă începutul sfârșitului acestei făcături basarabene anacronice pentru început de nou mileniu și secol chiar în centrul geografic al bătrânei Europe.

Marian Lupu a fost primul om (indiferent care au fost adevăratele sale motive, dar cred că plecarea sa definitivă a fost

determinată de evenimentele din 7 aprilie), care a spus un „nu” hotărât modului dictatorial de conducere a partidului, dar și a acestui colț de țară, năpăstuit de sărăcie și nevoi, părăsind demonstrativ acest partid, trântind ușa la plecare. Reacția „tătucului” a fost foarte bolnăvicioasă. Dacă Voronin ar fi fost mai flexibil și un mai bun strateg, ar fi găsit la sigur căi sau mijloace de a evita acest lucru (spre interesul partidului său). Evident că ar fi fost logic dacă M. Lupu, în primăvară, ar fi fost urmat de mai mulți părtași. Dar nu a fost să fie așa. Acest lucru avea să se întâmple mai târziu. Spuneam într-un articol recent că la sigur se vor mai găsi în acest conglomerat, numit PCRM, oameni cu mintea mai trează, care nu-l vor urma pe acest kamikaze moldovean, V. Voronin, până pe ultimul lui drum. Luând o poziție diferită de cea a „tătucului” la plenara convocată luni, 5.12.2009, cu o oră înainte de începerea ședinței Parlamentului, la care urma să fie votat președintele Republicii Moldova, lucru care ar fi pus capăt prea lungii perioade de criză politică (în declarații mari apărători ai intereselor celor mulți și săraci, în realitate însă, îi doare-n cot de ei, aruncându-i într-o nouă rundă de alegeri anticipate, de altfel, costisitoare pentru bugetul și așa extrem de găurit), V. Țurcan, I. Calin și V. Stepaniuc au încercat să-și convingă tovarășii să-l voteze pe M. Lupu. În stilul său inconfundabil și în strictă conformitate cu stilul leninist, V. Voronin a știut cum să-i izoleze pe „oportuniști” și să-și ducă până la capăt opera cu bolșevicii săi. Despre starea de lucruri din acest așa-numit partid, PCRM, vorbește și faptul că în rândul celor trei se află chiar și bătrânul, decanul de vârstă al comuniștilor, ortodoxul comunist I. Calin. Se vede că lucrurile în PCRM stau foarte prost dacă s-a ajuns la acest lucru.

Nu mă miră deloc stilul în care a reacționat Voronin după aceste incident în partid. Amintiți-vă în ce stil de birjar se exprima Voronin vizavi de M. Lupu. În același stil a vorbit și despre V. Țurcan, omul despre care spunea cu câțva timp în urmă că este o persoană importantă pentru guvernarea

comunistă „*A avut trei operații la cap și...*” (câte o fi avut, în realitate, cel care vorbește astfel de lucruri?).

Totuși cred că adevăratul început al sfârșitului PCRm a fost marcat de tânăra generație la 6-7 aprilie. Inflexibilitatea lui Voronin, care a dorit în continuare să guverneze de unul singur, refuzând orice coaliție de guvernare, mizând doar pe coruptibilitatea (fie și morală, nu neapărat economică) parlamentarilor (așa cum a procedat după alegerile din 2005), fraudele electorale inimaginabile prin formele și dimensiunile lor, lipsa oricărei speranțe pentru viitorii 4 ani au provocat protestul tinerilor (mă și tem să folosesc termenul „*tânăra generație*”, atât de profanată de I. Roșca) din 6-7 aprilie. Crima clicii lui Voronin constă în faptul că nu le-a permis acestor tineri să-și desfășoare acțiunile în mod pașnic, dar le-a deturnat prin provocatorii săi (inclusiv ai PPCD) într-o direcție extrem de periculoasă, care s-a soldat cu mari stricăciuni și – ceea ce este foarte grav – cu victime omenești (uciderea a trei tineri aflați în floarea vârstei), schilodirea fizică și morală a altor sute de tineri, o faimă proastă în toată lumea. De aceea, în semn de recunoștință pentru aceste jertfe aduse pe altarul democrației și libertății, aceste fapte eroice ale zecilor de mii de tineri, care au deturnat mersul istoriei din acest colț de țară năpăstuit de nevoi și guvernat de o clică criminală, care au schimbat mentalitatea multora (în special a generației mai în vârstă), care au adus încrederea la și mai mulți, dezamăgiți și de politicianismul multora din partidurile democratice înmulțite ca ciupercile după ploaie, că comunismul poate fi înfruntat și aici, în această zonă de hotar între două civilizații, merită să fie immortalizate. Este de datoria artiștilor plastici să creeze acest simbol, iar al autorităților locale să găsească locul cel mai indicat pentru amplasarea lui. În opinia mea, locul cel mai indicat ar fi în fața clădirii Parlamentului, acolo unde au stat mult timp și au dat sfaturi cei doi bărboși – autorii celei mai criminale ideologii din istoria umanității – K. Marx și F. Engels. Acest loc are o triplă semnificație: aici s-au produs acțiunile principale din 7

aprilie ale minunaților noștri tineri (în mare parte studenți). Este locul unde s-a marcat începutul sfârșitului comunismului în Basarabia. Simbolic, este locul unde simbolurile comunismului vor fi înlocuite cu simbolul democrației.

PCRM a fost readus la viață nelegitim de către Lucinschi. A venit, într-un fel, tot nelegitim la putere după anticipatele din 2001 cu ajutorul lui Roșca. În 2005 tot cu ajutorul lui Roșca și al unor lideri occidentali creduli (evenimentele din 2003 cu așa-numita respingere a așa-numitului plan Kozak au fost o etapă pregătitoare pentru victoria comuniștilor din 2005) aceștia au rămas la putere. În aprilie 2009 cât pe ce nu au câștigat alegerile tot cu ajutorul lui Roșca (mașinăria de denigrare a opoziției „*neconstructive*” pusă totalmente în slujba lui Voronin). La alegerile repetate din 29 iulie 2009 Roșca a făcut tot posibilul să reînvie hoitul, dar nu a reușit. (Vă mai aduceți aminte cum tuna și fulgera Voronin de la toate tribunele – prezidențiale, parlamentare, guvernamentale, ale adunărilor comuniste din teritoriu – că va zdrobi acest SRL liberal, că comuniștii vor lua 80% din voturi și alte aiureli ale unui om dus cu pluta?) Acest lucru este, de fapt, împotriva naturii. Și totuși, de ce trebuie să dispară PCRM de pe arena politică a acestui colț de țară? Fiindcă este anacronic pentru epoca contemporană a libertăților umane. Fiindcă este murdar de sângele sutelor de mii de basarabeni – victime ale comunismului de la 1940 încoace (crime comise de predecesorii lor. Moștenindu-le ideologia, trebuie să răspunzi și pentru crimele comise de ei). Dar cel mai grav pentru PCRM este că e plin de sângele tinerilor uciși și maltratați în evenimentele din 7 aprilie. Acest partid anacronic pentru neamul nostru (cu atât mai mult cu cât majoritatea simpatizanților săi nu sunt de-ai noștri sau de-ai noștri numai cu numele), care ne-a făcut de râsul lumii, trebuie să dispară. Aș arunca și eu un dram de țărână pe mormântul comunismului (vorba lui M. Ghimpu).

Literatura și Arta nr. 50, 2009

ANTICIPATELE PE ULTIMA SUTĂ DE METRI

*„Vă chem, prieteni, să votați / Cu liberalii democrați,
Iar comunismul, pe tăcute, / Să-l îngropăm...că tare pute.”*

(T. Popovici. Tărăboi în țara lui Vorosca)

Mult disputatele alegeri parlamentare 2009 sunt pe ultima sută de metri. Actorii electorali joacă teatrul dictat de scopurile urmărite. Comuniștii în stilul lor inconfundabil fac totul pentru a câștiga alegerile. Miza lor e mare. Este pusă în pericol însăși existența Familiei, a clanului, camuflată pompos cu „*patria lor Moldova*” (în timpul războiului de pe Nistru nu era a lor, luptând împotriva ei pentru refacerea imperiului care dăduse ortul popii irevocabil). Ar putea fi înțeleși într-un fel: 8 ani de „*muncă asiduă*” pentru constituirea Familiei, deviza principală a lor fiind nu „*Totul pentru patrie, totul pentru popor*”, cum ar fi normal într-o țară guvernată de un partid normal ci „*Totul pentru clan, totul pentru Familie*”, iar acum niște „*antistataliști și teroriști statali*” liberali să le sufle victoria de sub nas? Cu neocomuniștii de astăzi, urmașii fideli ai comuniștilor de ieri, totul este clar. În timpul care a mai rămas trebuie de făcut tot posibilul ca puțini dintre cei răătăciți să-i voteze. Este o datorie a noastră, a tuturor, de a face acest lucru. Să-i sunăm pe frații, surorile, părinții, bunicii noștri de la țară sau de peste hotare, pe prieteni, cunoscuți și să-i îndemnăm să nu voteze nici într-un caz antihristul.

Un alt element electoral într-o nouă calitate (comparativ cu alegerile trecute) este vechiul Partid Democrat (tocmai a împlinit zece ani) cu noua sa locomotivă achiziționată pe nume Marian Lupu. În stilul său inconfundabil, chiar cu noua sa locomotivă, acest partid pendulează între cele două poluri. Amintiți-vă cum în alegerile parlamentare din 2005 locomotiva Urecheanu i-a fost necesară lui D. Diacov doar pentru a trece bariera în parlament, ca mai apoi să schimbe direcția cu 180° (la 380°, cum ar fi spus „*marele strateg și savant*” Dumitru

Motpan), aliindu-se împreună cu Serebrian (actualul coleg de partid) și jonglorul Iu. Roșca la blindatul comunist. Până în prezent Marian Lupu nu a făcut nimic pentru a câștiga credibilitatea potențialilor parteneri de coaliție anticomunistă în viitorul parlament. Debarcat recent din corabia guvernării comuniste, fiind participant activ al tuturor acțiunilor comuniste antistatale și antipopulare (nu martor sau victimă, cum încearcă să se prezinte M. Lupu), numai cu niște declarații sterile, blânde nu-și va câștiga încrederea democraților. Dacă aceasta este o tactică electorală a celui „*mai mare politician*” Marian Lupu de a rupe un număr maxim de voturi de la p.c.r.m. (unica sursă serioasă de voturi, fiindcă PD cu procentutele sale nu-i poate fi de mare ajutor, iar dreapta liberală sperăm să fie foarte zgârcită, ea avându-și preferații săi încercați deja în lupte), nu este rău, fiindcă după alegeri va fi nevoie, probabil, de o coaliție anticomunistă mai largă pentru a debarca această hidoasă guvernare comunistă, care se crede înșurubată pe veci. Timpul va arăta, dar oricum M. Lupu (dacă este sincer și nu face un joc diabolic înscenat de comuniști) trebuie să-și câștige încrederea. Nimeni nu i-o va aduce pe tipsie.

Un element electoral extrem de discutat în actualele alegeri anticipate este p.p.c.d. După „*marea victorie*” din 5 aprilie veteranul partid politic se părea că își dăduse obștescul sfârșit, luând mai puțin de 3%. Spun aceasta cu mare părere de rău fiindcă, foarte mulți oameni, de la mari intelectuali până la simpli muncitori, au lucrat mult la începuturi pentru Frontul Popular, pentru constituirea lui în unica forță de rezistență populară față de regimul colonial de la Moscova, în unica sursă de deșteptare națională. Încăpută însă pe mâinile trădătorului Iu. Roșca, fiind exploatată la maxim nu în scopul nobil pe care și-l formulase mișcarea (ideea unirii cu Patria-Mamă, dictată atât de elanul înalt al maselor, cât și de contextul extrem de favorabil, generat de destrămarea u.r.s.s., Rusia elținistă

singură fiind în mare pericol de destrămare după modelul u.r.s.s. (amintiți-vă cazul Ceceniei, Tatarstanului ș.a.), această Mișcare, în final, a ajuns să joace rolul unei antimîșcări de deșteptare națională, rolul celui mai fidel adept al comuniștilor (Voronin a declarat acest lucru în repetate rânduri). Chiar și „aruncarea” partidului în actualele alegeri (deja fără „magnifica troică” în frunte) este un act de sinucidere pentru partid. Dar ce contează pentru Roșca dispariția p.p.c.d.-ului de pe arena politică. „*Maurul și-a făcut datoria. Maurul poate să și plece*”, lăsând în urmă deziluzii la majoritatea celor care au crezut în el până-n ultima clipă. A plasat în fruntea listei doar tineri, știind că nu au nici o șansă de a ajunge în parlament. Se cheltuiesc o mulțime de bani (dar ce contează banii pentru Iu. Roșca dacă stăpânul a comandat) pentru panourile publicitare cu care este împânzit orașul. La o stație de autobuz de pe str. Studenților în toate cele 4 locuri pentru panouri de reclamă cu neoramă erau plasate aceste placate ale p.p.c.d.-ului. Este clar că era suficientă afișarea doar a unui placat publicitar pentru ai convinge pe potențialii alegători să voteze pentru tinerii din p.p.c.d., dar pentru a nu lăsa loc și pentru alți concurenți electorali, le-au ocupat și pe celelalte trei. Ce contează că costă bani și costă bine? Dar rolul placatelor publicitate înțelepte pe toate gardurile (în sectorul Ciocana două zile la rând am observat cum pe la orele 6 de dimineață un grup de tineri lipeau pe toată lungimea unui gard al unei construcții cu lungimea de cca 50 m afișe electorale cu secera și ciocanul, peste care se lipesc alte afișe electorale. Și așa zi de zi, risipă de bani. Să revenim la esența acestor placate publicitare, care-i reprezintă pe tinerii din capul listei electorale a p.p.c.d. în salopete, mănuși, ciubote și caschete de constructor (parcă am mai văzut aceste atribute la unul din candidații comuniști la postul de primar general al Capitalei, dar căruia nu i-au ajutat cu nimic). Sunt făcute într-un pronunțat stil komsomolist (mai țineți minte cum tineri komsomoliști ne îndemneau pe timpuri să construim

comunismul sau cel puțin socialismul dezvoltat al lui Brejnev sub conducerea înțeleaptă a partidului). Iu. Roșca pune în aplicare experiența acumulată pe când era lider al komsomoliștilor. Acești tineri ne îndeamnă să venim cu ei. Cu cine, cu Roșca, Cubreacov, Secăreanu, Nastas și Praporșcic? Păi cu ei au mers unii până în alegerile din 5 aprilie și unde au ajuns? Ne mai îndeamnă tinerii la luptă cu sărăcia, corupția și fărâdelegile. Aici chiar că este foarte interesant. Oare nu guvernarea roș - oranj din ultimii 4 ani a condus la creșterea până la cote alarmante a corupției și fărâdelegilor, a sărăciei? Dar poate Roșca în noua sa postură îi va ajuta să stârpească din rădăcini corupția. Însă vor trebui să înceapă cu Voronin, cu el personal, ceea ce este irealizabil. Ei ar trebui să lupte cu Roșca și Voronin. Îndrăzneți sunt băieții în spoturile lor publicitare. Cum sunt însă în realitate știm noi. Nu ies din cuvântul șefului, îndeplinindu-i orbește ordinele.

Referitor la ceilalți concurenți electorali. PL, PLDM și AMN trebuie susținute necondiționat. Prin ceea ce au trecut cei 41 de deputați după 5 aprilie merită să fie susținuți. Este normal ca noi, alegătorii, să avem unele obiecții față de unul sau unele dintre cele trei partide, însă dați, Domnilor, să le formulăm după câștigarea alegerilor, după debarcarea satanei. Referitor la cele trei partiduțe, MAE, PNL și Partidul Ecologist „*Alianța Verde*”, marea speranță a noastră este ca ele să se retragă din cursa electorală în ultimul moment (MAE deja în spoturile sale publicitare declară că lucrează pentru opoziția parlamentară (sperăm că îi au în vedere pe PL, PLDM și AMN)).

Referitor la concurentul electoral PSD, părerile multora coincid. Este o construcție politică conjuncturistă fără șanse de câștig. PSD (al doilea partid ca vârstă) fără fondatorul ei Oazu Nantoi, fără ex-președintele E. Mușuc până la fuzionarea PSD cu PDS al lui Braghiș împreună cu UCM, fără președintele ei Munteanu, înlocuit de un lider autoproclamat fără speță V.

Tarlev (care timp de 7 ani l-a servit orbește pe șef (Voronin)), electoratul căruia este ciupit și de PD-ul lui Marian Lupu (recunoscut deja drept lider al stângii necomuniste (oare!) basarabene) nu are nici o șansă.

Cam acesta ar fi tabloul electoral la finele acestei murdare campanii electorale în aceste alegeri anticipate. Chiar dacă „*Alegătorii nu hotărăsc programul politic. Ei hotărăsc numai cine-l va hotărî*”, cum ne spune un vechi dicton (Florea Dudiță. Machiavelisme), oricum, datoria noastră este ca prin votul din 29 iulie să hotărâm ca destinul politic să ni-l hotărască partidele liberale.

Literatura și Arta nr. 29, 2009

DEZMĂȚ COMUNIST ÎN PLIN SECOL XXI

*„Au curaju-n fața lumii ca să strige-n gura mare:
Ne vrea țara! Îi vrea țara? Auziți nerușinare!
Vai, de-ar fi pe voia țării, știți voi unde v-ați trezi!
Într-o ocnă da! acolo oasele v-ar putrezi!
Și când cugeți c-acești trântori, astă haită de samsari/
Prin tertipuri și prin intrigi au ajuns puternici, mari,
Cum să mai vedem în țară cinste, muncă, propășire,
Când spoiala azi e totul, când vezi că prin lingușire/
Și fățărnicii, netoții, au ajuns așa departe!
Vai, nenorocită țară, rele zile-ai mai ajuns!”*
(Al. Vlahuță. Cărmacii)

Zilele trecute, pe data de 27 martie, în Basarabia a avut loc cea de a 91-a aniversare a unirii Basarabiei cu Patria-Mamă, care a marcat începutul formării României Mari. Este ziua națională a Basarabiei, precum 1 Decembrie este ziua națională a întregii români. La Chișinău această zi a fost marcată printr-o serie de acțiuni, care au culminat cu manifestarea de inimă organizată de Forul Democrat al Românilor din Moldova în incinta Uniunii Scriitorilor din Moldova. Deschisă printr-o scurtă luare de cuvânt a dlui Nicolae Dabija, continuată de un excepțional scurt program artistic al nelipsitului la astfel de manifestări cor al Liceului *Prometeu*, condus de marele patriot al neamului, dr. Aurelian Silvestru, serata pe tot parcursul ei a fost ghidată de inegalabila artistă Ninela Caranfil. Pe parcursul a cca 3 ore, într-o atmosferă rece la direct (sala USM nu a fost încălzită, spre deosebire de cele în care își ține spicuirile sale electorale președintele pcr și, prin cumul, încă președintele acestui SRL pe nume Republica Moldova – V.Voronin), dar deosebit de caldă la figurat a avut loc un eveniment de zile mari pe potriva acestei importante zile pentru românii basarabeni. Prin luările de cuvânt ale directorului Liceului „*Lucian Blaga*” de la

Tiraspol, Ion Iovcev (bulgar prin naștere, dar român prin simțirea-i românească), prin minunata chemare la trezirea noastră din somnul cel de moarte a marelui artist și patriot, de-a pururea ministru al Culturii, Ion Ungureanu, prin discursul înflăcărat al cunoscutului artist plastic Gheorghe Vrabie, prin epigramele deosebit de ghimpoase, adresate comuniștilor, ale cunoscutului umorist înăscut Sergiu Cojocaru, prin cele câteva minunate cântece interpretate de o tânără folkistă și un simpatic tânăr venit chiar din bârlogul ursului de la Tiraspol, sosit împreună cu dl Iovcev, serata s-a transformat într-o adevărată manifestație de suflet românească. Un suflu important manifestării de suflet l-au adus cei vreo 20 de tineri membri ai Asociației „*Basarabia – pământ românesc*” (tineri care își cunosc obârșia (spre deosebire de Voronin, Stepaniuc și komsomoliștii lor), știu al cui pământ este Basarabia (spre deosebire de falși istorici gen Dubrovski (Duracov), Boico ș.a. rătăciți pe acest pământ), asociație de tineri care activează pe ambele maluri ale Prutului. Desfășurând un enorm tricolor românesc, fluturându-l fie pe scenă, fie în rândurile din spate ale sălii, tinerii au fost aplaudați călduros de cei prezenți. Dar și mesajul reprezentantului lor, Alexandru Olevschi, doctorand de al meu, a fost o sinceră exprimare a suflului românesc al acestor tineri, care îi sfidează pe copiii siguranței, de către care sunt permanent filați. Atât timp cât mai avem printre noi astfel de tineri curajoși cu gândire românească (unii din ei fiind arestați, despre care vom vorbi mai jos), există speranța că guvernării comuniste îi va veni curând obștescul sfârșit, sperăm chiar la alegerile din 5 aprilie. Punctul culminant al manifestării a fost pus de inegalabila interpretă de muzică populară din sudul Basarabiei, cea care pe parcursul ultimilor 20 de ani ai acestei perioade incerte a fost alături de noi (spre deosebire de mulți alți artiști vânduți lui satana pentru 30 de arginți) Maria Sarabaș. În ritmul superbilor ei melodii și sârbe, în primul rând tinerii, dar și întreaga sală, s-au încadrat într-o minunată horă a unirii. Fără prea mare regizare a avut loc un

spectacol de zile mari, umbrit însă de fărădelegile regimului comunist comise în ajunul acestei Zile Naționale a Basarabiei române. În orice stat sărbătorile similare sunt sărbătorite cu mult fast. La noi însă, având o conducere voroșchistă totalmente antiromânească, chiar și cei cu simțire românească sunt împiedicați de regim să facă acest lucru.

Să analizăm la rece cele întâmplate recent. Guvernarea roșie-oranj s-a dedat unor abuzuri ieșite din comun. Un grup de profesori și tineri din România, care urmau să participe la serbarea acestui eveniment la Chisinău, fiind umiliți prin controale, care lezează demnitatea umană, în final, la „*prikazul*” direct al lui Voronin, au fost întorși înapoi, nepermițându-le să treacă „*granița de vest a statului moldovenesc*”. Alți 5 tineri din România care au trecut hotarul mai înainte au fost arestați și expulzați din „*țara lui Voronin*”. „*Bravii*” noștri grăniceri s-au comportat ca în perioada de tristă amintire a cortinei de fier instalată pe Prut de regimul sovietic. Le lipsește astăzi doar steaua cu 5 colțuri de pe chipiu, în rest au rămas aceiași. În scopul zădărnicii serbării acestei zile importante, pentru noi regimul comunist a antrenat toate forțele docile ei: regimul de frontieră, Ministerul de Interne și cel de Externe, SIS-ul ș.a. Unul dintre organizatorii Asociației „*Basarabia – pământ românesc*” la Chișinău, Eugeniu Rusu, de asemenea, doctorand al catedrei noastre, a fost arestat împreună cu un alt tânăr din România chiar în fața domiciliului său, inițial fiind „*bănuț de furt*” al unui telefon mobil de către forțele de interne. Cu concursul celor de la SIS a fost condamnat la privațiune de libertate pe o durată de 48 de ore „*pentru huliganism*”. Este un caz ieșit din comun. Lucrând împreună, îl cunosc foarte bine pe acest tânăr cercetător și inventator, foarte corect și bine educat, un promițător tânăr cadru didactic. Numai pentru convingerile sale (posedă un pronunțat simț nesimulat al apartenenței de neam, este patriot al neamului până-n măduva oaselor – lucru rar întâlnit între tinerii de astăzi) să fie privat de libertate „*pentru hoție și*

huliganism” (arestat fiind nu în timpul unei manifestații publice, când mai putea fi învinuit de huliganism, ci chiar în fața casei sale) este un lucru ieșit din comun. De ce conducerea comunistă a procedat astfel chiar în preajma alegerilor parlamentare care se vor desfășura peste o săptămână? Este o sfidare grosolană a noastră, a alegătorilor. Dacă și-a permis acest lucru acum, în preajma alegerilor, la ce ne putem aștepta de la ei dacă vor veni la guvernare pentru a treia oară consecutiv. Să sperăm că nu se va întâmpla acest lucru. Aici aş face o analogie cu comportamentul unei fiare grav rănite care reacționează bolnăvicios la orice, așteptându-și sfârșitul. Sunt la suprafață însemnele unui stat totalitar și polițienesc. Pentru a argumenta acest lucru, să încercăm să evidențiem care sunt aceste însemne la general:

- realizarea puterii absolute prin concentrarea puterii (legislativă, executivă, justițiară și mass-media) în mâinile unei singure persoane;
- încălcarea drepturilor elementare cetățenești (dreptul la libera exprimare și convingere; dreptul la libera exprimare a apartenenței de neam;
- dreptul la libera circulație; dreptul de a comunica nestingherit în limba de stat);
- acordarea unor drepturi prea largi organelor de drept și de forță;
- securizarea excesivă a granițelor ș.a. Acest stat, *Republica Moldova*, în varianta actuală posedă toate caracteristicile unui stat totalitar polițienesc.

Acei lăstari firavi ai democrației, ai statului de drept, apăruiți la prima fază a deșteptării noastre naționale, au fost înghețați în perioada guvernării interfrontist- agrariene și a primei guvernări comuniste și practic lichidați în ultimii 4 ani de guvernare comunisto-creștin-democrată. Dezmățul polițienesc din ultimul timp a atins cote alarmante. În plină zi poți fi împușcat în plină stradă (este cazul recent al tânărului împușcat de un polițist) sau arestat. Tineri și tinere sunt

admonestați chiar în stradă de soldații regimului (soldați în sensul de oameni cu soldă, adică plătiți). Toate acestea au loc în Basarabia. Practic întreg imperiul audiovizual se află în mâinile puterii voroșchiste, în special după împărțirea frățească a postului de televiziune EuroTV și a postului de radio “Antena C”. Această mașină propagandistică este utilizată masiv pentru defăimarea opoziției, pentru hărțuirea mojicească a personalităților (este cazul Marelui Poet Național Grigore Vieru, a căruia firavă ființă a fost lovită crunt până în ultima zi a dispariției lui și continuă să fie lovită indirect chiar după dispariția sa prin atacuri murdare la adresa fiului său Călin Vieru, a lui Nicolae Dabija, Constantin Tănase ș.a., nimeriți în angrenajul mașinii infernale voroșchiste). Chiar și regimul Lukașenko din Belarus n-ar fi procedat astfel, nu din mare dragoste pentru europeni, ci din motivul că tinde să aibă relații bune cu ei ca contrapunere în fața presiunii crescânde rusești. Acest dezmaț comunist în plin secol XXI, chiar în centrul geografic al Europei, este o sfidare directă a Uniunii Europene. Slugoi regimului au oprit la Prut nu un grup de cetățeni români, ci un grup de cetățeni ai Uniunii Europene. Este o încălcare gravă a elementarelor drepturi ale omului, o încălcare a acordurilor bilaterale dintre Republica Moldova și Uniunea Europeană privind libera circulație a cetățenilor UE. Dacă sunt sinceri în ceea ce declară nonșalant că obiectivul lor este Uniunea Europeană, atunci de ce au acest comportament dubios față de cetățenii ei, fie ei și români? Deja este foarte clar (chiar și pentru cei creduli) că scopul comuniștilor este de a se menține la putere încă un termen ca să-și rezolve mai departe nestingheriți (ca până acum) problemele de familie și clan, să-și protejeze ceea ce au furat până acum (este în pericol nu numai miliardul de euro al fiului său (înjghebat într-un răstimp atât de scurt - oare prin muncă cinstită, moș Ioane?), ci și milioanele de lei – bani de buzunar ai familiei președintelui (aduceți-vă aminte de cadoul de câteva milioane de lei făcut de fiul lui Voronin mamei sale)).

Ce imoralitate e să te bălăcești în bogății atunci când semenii tăi se îneacă în mizerie. „*Când îi vezi cu ce mândrie, cu ce ochi semeți și crunt/ Privesc azi din înălțime spre norodul tăvălit / În mizeriile-n care ei, călăii, l-au trântit*” îi caracterizează poetul Al. Vlahuță în poezia sa „*Cârmacii*” pe cei care se consideră stăpâni pe „*țară*”. Și atunci ce ar trebui să facem noi, alegătorii, pe 5 aprilie? Să ieșim masiv și să votăm tot atât de masiv împotriva comunismului, împotriva celor vinovați de dezastrul moral și material la care a fost adusă o bună parte din populația Basarabiei pe parcursul ultimilor 8 ani de guvernare comunistă, împotriva celor din vina cărora nu suntem alături de frații noștri în marea familie europeană. Dar vinovați de acest dezastru sunt nu numai comuniștii, ci și acoliții lor apropiați: PPCD-ul lui Roșca (acest iuda al neamului, care va trebui să plătească scump pentru marile trădări comise); PSD-ul lui Braghiș (cel care este gata astăzi să concesioneze Rusiei Transnistria pe o perioadă de 30 de ani, iar mâine, dacă va veni la putere, va fi în stare să concesioneze pe o perioadă nelimitată întreaga Basarabie); PD-ul lui Diacov și Serebrian, cei care, nimerind în Parlamentul trecut cocoțați pe spinarea lui Urecheanu, au fost actorii marii trădări de la 4 aprilie 2005 (orice ar îndruga astăzi acești gentilomi referitor la necesitatea aceluiași pas); UCM-ul lui Tarlev (7,5 ani de aflare în fruntea Guvernului, cot la cot cu Voronin, Tarlev, ca un executor fidel, a „*contribuit*” în modul cel mai direct la dezastrul total al acestui colț de țară, iar acum se erijează în postură de anticomunist și nevinovat, ca un mieluț, de tot ce s-a întâmplat până acum în acest colț de țară, cea mai mare năpastă căzută pe capul lui fiind conducerea compromisă și coruptă. Astăzi el apare ca un promotor al schimbării. Dacă nu era de acord cu direcția promovată de Voronin de ce a „*răbdat*” să se afle atât de mult în aceeași căruță guvernamentală. „*Enteresul și iar enteresul*”, cum ar zice marele Ion Luca Caragiale. Să mă crezi, moș Ioane, același „*enteres*” urmărește și acum, în această campanie electorală, când îți cerșește votul). De

asemenea, nu trebuie votați o serie de partiduțe de buzunar și candidații independenți, montați de regimul comunist pentru a dispersa forțele democratice, pentru a-l buimăci pe moș Ion cu buletinul de vot de peste 1,5 m lungime cu tocmai 21 de concurenți electorali. Și totuși pe cine să votăm la 5 aprilie? Pentru a ne spăla de rușinea legată de alegerea de două ori consecutiv a comunismului ca ideologie de stat – această molimă a secolului XX, această ideologie criminală, alături de cea național-socialistă (fascistă), vinovate de crime împotriva umanității, soldate cu milioane de vieți omenești, cu milioane de destine mutilate, sute de mii de basarabeni trecuți prin mașinăria comunistă de deportări în masă, GULAG-uri, de exterminarea celei mai conștiente păături sociale – intelectualitatea basarabeană, suntem obligați să votăm democrația. În actuala campanie electorală democrația este reprezentată de cele 3 partide liberale: Partidul Liberal (PL); Partidul *Alianța „Moldova Noastră”* (AMN) și Partidul Liberal-Democrat din Moldova (PLDM). Oricare ar fi rezervele față de unul sau altul din cele 3 partide nominalizate, avem posibilitatea de a vota unul dintre ele. Este unica șansă de a face schimbarea după 5 aprilie, care ar putea să ne aducă în marea familie europeană, să-i aducă înapoi pe cei peste un milion de basarabeni plecați la munci peste hotare. Iar cei trei lideri - Urecheanu, Filat și Ghimpu - Chirtoacă - sunt obligați să se unească în orice condiții după alegeri, să creeze o majoritate parlamentară (alternativă nu există, orice alte variante vor conduce inevitabil la readucerea comuniștilor la putere, ceea ce va însemna trădarea electoratului democrat, indiferent în ce partid este) pentru a debarca, în sfârșit, comunismul de la putere și a orienta (în realitate, nu numai în vorbe) această corabie grav naufragiată pe nume Basarabia pe vectorul european. Să ne ajute Dumnezeu pe noi, electoratul, să facem alegerea corectă, iar liderilor partidelor democratice să le lumineze mințile, pentru a se uni în viitorul Parlament.

Literatura și Arta nr. 13, 2009

FABRICA DE MINCIUNI COMUNISTĂ

*„Am născocit pe vremuri o mie de tertipuri/
Ca să apar în lume sub diferite chipuri;/
Când șarpe, când femeie, când pasăre, când țap/
Cu barbă de călugăr și piele de harap.”*
(G. Topârceanu)

De când e lumea se știe că hoțul strigă cel mai tare „*Prindeți hoțul!*”. Iată că astăzi, după cele întâmplate pe data de 7 aprilie, găsim o confirmare crasă a acestei vechi strategii hoțeste. Conducerea comunistă, fiind mult mai înarmată din punct de vedere propagandistic, având la cheremul său un enorm imperiu mediatic (postul de televiziune publică Moldova 1, pentru întreținerea căruia plătim cu toții, posturile private NIT și N4, postul privat al celui mai mare Iuda al contemporaneității I.Roșca – EuTV, de asemenea, întreg arsenalul propagandistic și politic al Moscovei), este cea care strigă cel mai tare „*Prindeți hoțul!*”. Seară de seară, aceste posturi de televiziune ca picătura chinezească întunecă mințile bieților noștri conaționali de la țară, care nu au alte surse de informare decât reportajele făcute tendențios și comentate mincinos. În aceste imagini liderii opoziției sunt prezentați drept cei care, cu ajutorul unor megafoane, i-au instigat pe tineri la violențe. În realitate, tocmai în acele momente când au fost filmați, acești lideri ai opoziției (V.Filat, D.Chirtoacă) îi chemau pe protestatari să vină în Piața Marii Adunări Naționale, pentru a nu cădea sub influența provocatorilor infiltrați. Spun acest lucru în calitate de martor ocular. Cu părere de rău, frații și surorile noastre de la țară sunt mai mult înclinați să creadă minciunile prezentate la televizor decât argumentele aduse de martorii oculari. Propaganda comunistă a aplicat un fel de zombificare a maselor, lucru care va crea mari probleme în eventuale alegeri repetate sau anticipate. Acum, după evenimentele din 7 aprilie, când conducerea comunistă s-

a compromis totalmente în fața propriului popor prin atrocitățile comise contra propriului tineret, comparate doar cu torturile enkavediste din perioada de tristă amintire, avocații ei, în primul rând Rusia, încearcă s-o scoată basma curată. Diverși politicieni, politologi, jurnaliști, așa-numiții experți bolnavi de sindromul șovinismului și hegemonismului rus (o altă explicație nu există, deoarece cei care luptă cu comuniștii la ei în țară îi susțin pe comuniștii din Republica Moldova – cunoscuta politică a dublelor standarde promovată de Kremlin pe parcursul ultimilor 400 de ani), dar și o serie de avocați europeni, aflați la cheremul Rusiei, încearcă să retușeze fizionomia hidoasă a comunismului din Republica Moldova – urmaș fidel al comunismului internațional, pătat pe parcursul întregii sale existențe cu sângele a peste 100 de milioane de oameni. Le va reuși oare?

Regimul comunist, prin fabrica sa de minciuni, continuă să bombardeze informativ potențialii alegători. Campania electorală parca s-a terminat, dar în cutiile poștale sau pur și simplu în preajma lor continuă să fie plasate diverse informații cu caracter propagandistic, cum ar fi ziarul comuniștilor „Comunistul” și ziarul comsomoliștilor „ИЛЛОС», editat într-un tiraj de 100 000 de exemplare a câte 2,5 lei și distribuit gratis. Numai ultimele 4 numere ale acestei fițuici pline de venin comsomolist costă cca un million de lei. De unde oare au acești consomoliști atâția bani? Oare nu tot din buzunarul nostru comun, ei, comuniștii, încurcând harnaua partidului cu harnaua statului? Răsfoind nr. 14 al acestei fițuici, găsim o serie de așa-numite „reflecții ale politologilor și jurnaliștilor”. De exemplu, găsim un titlu pompos scris cu litere de o șchioapă, care vine încă o dată să compromită partidele de opoziție: „*Filat este împotriva eliberării participanților la pogrom*”. Cât fariseism în acest titlu. După ce a dat ordin ca toți „*vinovații de debandadă*” (în opinia lui, tinerii, profesorii, liderii partidelor politice de opoziție) să fie pedepsiți,

deschizând cutia pandorei, dând frâu liber unor elemente declassate din rândurile poliției (drept argument sunt torturile sadice, umilințele la care au fost supuși tinerii reținuți), iată că „*mărinimosul*” Voronin dorește amnistierea, iar Filat este împotriva. În realitate, dl Filat s-a exprimat în sensul că amnistierea celor reținuți (nu judecați) este dreptul instanțelor judecătorești, și nu al președintelui. Acest lucru se confirmă prin faptul că mult trâmbițata amnistiere, elogiată atât de mult de avocații conducerii comuniste de la Chișinău, nu se aplică imediat tocmai din motivul invocat de dl V. Filat. Se pare că, în dorința de a-și supune toate pârghiile puterii (lucru ce i-a reușit), președintele Voronin se autoîntitulează tot mai des drept „*tatăl poporului moldovenesc*”, de dorința căruia depinde totul în această „*țară a lui*”. „*Din punctul de vedere al dlui Voronin, acesta este un pas foarte și foarte minunat în lumea contemporană. Nu este vorba de executarea studenților în piața Tienanmen, ci de o faptă umană curioasă în lumea contemporană. Este vorba de un gest uman și generos prin care se renunță la urmărire. Sper că opoziția va fi în stare să aprecieze această bunătate a puterii*” – ne luminează „*cunoscutul politolog și telejurnalist*” rus Vladimir Soloviov, prieten și adorator al lui Voronin (îi cunoaștem poziția din scandaloasele sale programe de la scandalosul post NIT). Da, în opinia acestui „*sfetnic și frate mai mare*”, opoziția ar trebui, probabil, să-l declare „*erou național pentru prevenirea unei vărsări de sânge*”. Dar cei trei morți, dar sutele de tineri maltratați pe seama cui îi lăsăm? „*Voronin a manevrat foarte abil: la început s-a retras, iar apoi a dat dovadă de asprime. 8 ani la rând Voronin a manevrat bine pe scena sa mică, câștigând permanent în fața inamicilor săi. Iar spre final a dat un „master-class” fără precedent în istoria revoluțiilor oranj*” – ne mai informează un alt „*cunoscut politolog rus*”, Leonid Radzihovski. Ca să vezi, opt ani de atât de bună guvernare, încât am ajuns la coada Europei după nivelul de sărăcie,

întrecând chiar și Albania, sărăcită mai înainte de un alt regim totalitar comunist – regimul lui Enver Hoxha. Această fițuică abundă în tot felul de aprecieri emise de tot soiul de avocați ruși ai regimului comunist din Basarabia. În opinia lor comuniștii ruși sunt răi, iar comuniștii noștri sunt buni. Cunoscuta duplicitate asiatică rusească, care a atins apogeul în perioada sovietică și pe care a moștenit-o și regimul comunist de la Chișinău. Duplicitatea într-un sens mai popular înseamnă aceeași minciună.

În acest sens l-aș întreba pe președintele perm și, prin cumul, președinte în exercițiu al Republicii Moldova, când a fost sincer: atunci când își făcea cruce sau pune o lumânare în biserică, închinându-se Domnului (se vorbește că chiar în ziua de 7 aprilie, când au avut loc cunoscutele evenimente, de dimineață Voronin a aprins lumânări și și-a făcut cruce în catedrala patriarhiei lui Vladimir, cerând parcă binecuvântarea pentru ceea ce urma să facă ulterior), sau atunci când îi jura credință veșnică celui care a pus în practică comunismul sub cea mai perversă formă – bolșevismul, celui care a promovat pe parcursul întregii vieți satanismul, celui care a creat primul lagăr de concentrare (nu Hitler) pe insulele Solovețk, ai căror primi „*locatari*” au fost mii de călugări și alte fețe bisericești – V.I. Lenin. L-aș întreba pe dl-tov. Voronin când ne spune adevărul: atunci când ne îndeamnă să urmăm „*povețele clasicilor marxism-leninismului*” de a lupta până la victoria finală cu burghezia, despuind-o de averi, sau atunci când, în pofida acestor povețe, familia Voronin devine cea mai bogată din Republica Moldova? Cum pot conviețui pașnic în aceeași familie comunistul nr. 1 V. Voronin și capitalistul nr. 1 O. Voronin – elemente absolut antagoniste conform teoriei marxist-leniniste? I-aș mai pune o ultimă întrebare dlui-tov. Voronin (este dificil să găsești o formulă corectă de adresare, fiind greu să-ți dai seama cine este totuși actualul V. Voronin – președinte al comuniștilor sau președinte de stat? Cred că în

toți acești 8 ani a rămas doar președinte al pcrm, deoarece prin ceea ce a făcut și mai face apără doar interesele comuniștilor și ale adeptilor lor): când a fost sincer, atunci când a chemat întregul său aparat represiv să-i identifice (din filmele făcute de agenții săi, dar și din alte imagini) și să-i pedepsească pe cei care „*au vandalizat cele două clădiri care reprezintă însemnele statului*” sau atunci când a declarat amnistierea „*tuturor celor care au participat la pogrom*”? Lacheii d-lui au înțeles bine primul mesaj și aceștia prea s-au străduit. Rezultatul „*muncii lor*” îl reprezintă sute de tineri și tinere torturați fizic și moral și cei trei tineri decedați. Cine le va întoarce viața acestor tineri, cine îi va întoarce soțul tinerei văduve de la Băcioi și tatăl micuțului băiat? Cine le va întoarce feciorii părinților îndurerați de această mare pierdere? Cine va răspunde, până la urmă, pentru aceste crime? Culmea culmii e că aceste acte de tortură a tinerilor au loc în Anul Tineretului, declarat atât de demagogic de președintele Voronin. Ce vor face în continuare acești tineri: vor rămâne aici fără nici o perspectivă de realizare (guvernarea comunistă nu are nevoie de minți luminate, ci doar de lachei) sau vor părăsi acest rai comunist, ca și cei peste un milion de conaționali plecați în străinătate?

Încă un aspect al duplicității frecvente din acțiunile comuniștilor. Președintele Voronin a recunoscut că a privit ore întregi prin fereastra unui cabinet din clădirea Parlamentului la ceea ce se petrecea afară. În calitatea sa de „*părinte al poporului moldovenesc*”, cum îi place să se considere, de ce nu a ieșit în fața manifestanților să încerce să-i liniștească? De ce nu au ieșit puzderia de deputați, care sunt viteji doar în sala Parlamentului și în cabinetele lor, să potolească mulțimea, așa cum au făcut deputații u.r.s.s. G. Vieru, L. Lari, N. Dabija, I. Hadârcă ș.a. (atât de huliți de conducerea comunistă și lacheii ei) în 1989, salvându-l pe generalul Voronin – ministrul de Interne de atunci – de la o vărsare de sânge? Dacă dorința sa de a evita ceea ce s-a întâmplat ar fi fost sinceră, ulterior ar fi

făcut acest lucru. Ei bine, aceasta este realitatea crudă și nedreaptă în acest colț de țară năpăstuit de nevoi, cea mai mare năpastă căzută pe capul acestei frânturi de popor fiind, cu certitudine, guvernarea proastă. Dar noi, în primul rând intelectualitatea, cei care am fost atât de mojicește înjosiți de V.Voronin, care avem diverse legături cu colegi din străinătate, care cunoaștem ce s-a întâmplat și cum au decurs evenimentele de la Chișinău, de ce nu am utiliza această posibilitate pentru a diminua influența internațională a avocaților regimului comunist din Republica Moldova prin informarea corectă a celor din străinătate? Trebuie să informăm pe scară cât mai largă comunitatea europeană, spre care tindem atât de mult.

Literatura și Arta nr. 16, 2009

IMORALITATE COMUNISTĂ

*„Prea v-ați arătat arama, sfâșiind
această țară./ Prea făcurăți neamul
nostru de rușine și ocară, / Prea v-ați
bătut joc de limbă, de străbuni și obicei,/*
Ca să nu s-arate-odată ce sunteți - niște mișei!”

(Mihai Eminescu)

Pe parcursul ultimilor opt ani de guvernare comuniștii au tot vorbit de egalitate, despre ajutorarea păturilor sărace (pensionarilor mai aruncându-le, din când în când, câte un osișor, în special, în ajunul electoralelor), în realitate însă au promovat cel mai sălbatic capitalism de junglă. Aceasta a condus la o diferențiere chiar amorală între veniturile celor mai năpăstuiți (pensionari, studenți, bugetari etc.) și ale celor mai bogați oameni, care, întâmplător, sunt membri ai familiilor „elitei comuniste” moldovenești (feciorași, soții, fiice, nepoți etc.). Încălcând orice norme ale moralei, și ale bunului-simț, ei au apucături din cele mai aristocrate (mă refer la patima pentru lux, nu și la comportament). Mai înțeleg să fie cazul unui aristocrat sau al unui om bogat de câteva generații, obișnuit cu luxul. Dar acești mari bogătași moldoveniști mai ieri erau săraci ca și majoritatea dintre noi. Mi se pare cu totul alogică această sintagmă „*comuniști aristocrați*” – două noțiuni absolut incompatibile conform teoriei marxist-leniniste. Aflați în Parlament la al treilea sau al patrulea mandat, însușind unele tehnologii ale parlamentarismului, această „*elită comunistă*” îi privește cu dispreț, cu o anumită superioritate pe unii nou-veniți parlamentari liberali. Această „*elită comunistă*” parazitează timp de peste 12 ani (fiecare din ei l-a sărăcit pe moș Ion cu peste un milion de lei – surse directe, dar de câte alte milioane l-au depozitat prin trafic de influență, prin „*businessul*” făcut în stil comunist) și se conduce de principiul: cu cât mai rău (chiar pentru popor), cu atât mai bine pentru ei.

Să luăm chiar această situație actuală legată de alegerea președintelui Republicii. Atâtea runde de alegeri directe și anticipate la rând au avut loc și nu știu dacă bugetul statului, extrem de găurit după acest cataclism social provocat de guvernarea comunistă (nu și al lui Oleg Voronin) într-o situație de profundă criză economică, va mai suporta încă o rundă de alegeri anticipate. Chiar unii membri de-ai lor din teritoriu, înțelegând jocul murdar al „*elitei*”, le cer să voteze președintele Republicii la o nouă ședință a Parlamentului, care va avea loc în curând. „*Elita*” însă continuă să joace teatru în Parlament, deseori cu un singur actor – „*haiducul*” Petrenco. Grangurii de marcă – Mark(s) Tkaciuk, Voronin, Greceanăi, Stepaniuc ș.a. – șed răsfațați în jilțurile lor și dirijează din umbră. Ei sunt păpușarii care trag sforile în ultimul timp.

Un alt teren prolific, unde vin să-și demonstreze abilitățile reprezentanți ai acestei „*elite comuniste*”, sunt posturile de televiziune, care încă le aparțin (încăpând ilegal pe mâinile lor, nu este ușor să-i deposezi de ele). Deunăzi îl priveam în programul „*Maxima*”, de la încă scandalosul post NIT, pe „*carismaticul*” Vadim Mișin, unul din cardinalii din umbră ai comuniștilor. Cu aere de mare specialist în drept, atotștiutor și plin de sine, respectivul comunist nr. 2 sau 3, patron din umbră al mai multor afaceri, se căina avan de năpasta care a căzut pe capul „*bietului popor*” odată cu preluarea puterii de coaliția liberal-democrată, vorbind patetic despre „*nihilismul liberalilor*”, despre încălcarea Constituției, a legilor, despre lipsa statului de drept, toate acestea „*comise*” doar într-o singură lună de guvernare a AIE. Să te crucești nu alta. S-a găsit cine să le țină liberalilor lecții de bună conduită parlamentară, de respect al Constituției. El, acest Vadim Mișin, „*eminența cenușie*” a comuniștilor, care de peste 12 ani de aflare în Parlamentul Republicii nu a vorbit niciodată în limba acestui stat (fie și „*moldovenească*”, cum o numesc ei), încălcând grav nu numai Constituția, dar și elementarul bun-

simț (culmea, însă cei care nu cunosc și nu vorbesc limba română ne demonstrează cu spume la gură că este „limbă moldovenească” și nu limbă română). Vorbind permanent în Parlament în limba altui stat, ei oare nu încalcă Constituția? Ne putem închipui oare ca un congressman american din sud să vorbească în Senat în limba spaniolă sau chiar în Duma Rusiei un deputat tătar din Tatarstan să vorbească în limba tătară? La noi acești șovini se consideră în afara legii. Vorbind însă despre lipsa statului de drept, acest grangur comunist nu și-a dat seama că practic a recunoscut că timp de opt ani de zile de guvernare ei au distrus completamente statul de drept în Republica Moldova, concentrând toată puterea în mâinile unui singur om. Și acum, desigur, nu avem un stat de drept. Dar, cum s-a exprimat respectivul, un stat de drept nu se face într-un timp scurt (durează ani de zile). Ei, aflându-se la putere opt ani de zile, ar fi putut construi acest stat de drept dacă ar fi dorit. „*Pasărea pre limba ei piere*”, ne vorbește pe bună dreptate un vechi proverb românesc.

Să revenim la imoralitatea comuniștilor moldoveni. Ce poate fi mai imoral decât așa-zisul comunist nr. 1, V. Voronin, care dimineața își face cruce în biserică în fața icoanei, iar la amiază se închină antihristului – liderului comunismului de tip rusesc V. Lenin? Ce poate fi mai amoral pentru un comunist adevărat decât să te declari verbal propovăduitor al ideologiei comuniste, în adevăr însă, pentru sine, pentru Familia ta, să promovezi cea mai murdară ideologie a capitalismului sălbatic, eliminându-i din cale pe toți potențialii concurenți, aplicând legile draconice ale junglei (mă refer la V. Voronin și la fiul său, Oleg Voronin). Ce poate fi mai imoral decât luxul pe care și-l permit acești așa-ziși promotori ai ideologiei comuniste (după cum știm noi, cei care pe timpuri am fost obligați să studiem câte ceva din această anacronică ideologie marxist-leninistă, ea promova, cel puțin declarativ, egalitatea tuturor păturilor sociale, lipsa clasei bogate, desconsiderarea luxului,

împărțirea egală a bogăției (ce e drept, au terminat cu împărțirea egală a sărăciei între majoritate, excluzându-se evident pe ei)? Într-un colț de țară, unde bătrânii abia supraviețuiesc cu aceste pensii mizere, unde unii copii rămân orfani cu părinți în viață, plecați în lumea mare, să muncească la negru, unde speranța de viață a majorității populației este la limita de jos, unde intelectualitatea a fost marginalizată, umilită, adusă la starea de subzistență (unde s-a mai văzut ca un profesor să aibă salariul mai mic decât salariul minim, salariul lui fiind echivalent cu costul unei mese la restaurant a unui grangur așa-zis comunist), această „*elită comunistă*” își permite un lux ieșit din comun. S-au mai strecurat prin presă unele informații despre luxul în care s-a lăfăit (pe spinarea noastră) comunistul nr. 1, ex-președintele Voronin, la vila prezidențială de la Condrița, unde pe banii noștri a reconstruit, a remodelat după gustul propriu vila, construindu-și lacuri cu păsări rare, havuzuri, estacade amenajate, podețe în stil retro, îngrădindu-și un sector de pădure de peste 500 ha, aducând în el tot felul de animale. Se vorbește că după ce a eșuat planul său de a rămâne în vila îndrăgită (o împingea cu insistență la postul de președinte al Republicii pe dna Greceanăi, care recent a devenit tovarășă – probabil, se întoarce în mormânt bunicul ei, care a fost deportat cu toată familia sa, împreună cu părinții, de mentorii spirituali ai celora pe care îi slujește ea astăzi) apucăturile burgheze ale comunistului nr. 1, V. Voronin, nu s-au temperat, ducând același stil de viață, cu același lux, deja la una din vilele sale private din Țiganca (căpătuindu-se cu o avere de miliarde de euro, „*agonisită*” doar în mai puțin de 10 ani, el și familia sa de ce nu s-ar lăfăi în lux? Îi va cere oare cineva un răspuns, să aflăm și noi cum au putut ei într-un timp atât de scurt, în cel mai sărac stat din Europa, să strângă o avere uriașă?). Dar unde este comunistul nr. 1, Vladimir Voronin, care-i cheamă pe comuniștii de rând creduli să respecte și să promoveze idealurile comuniste?

Același comportament amoral îl au toți așa-zișii lideri comuniști. Priveam deunăzi o emisiune informativă despre adunarea tuturor comsomoliștilor (să fi fost la vreo sută, cu drapele roșii, având pe ele simbolurile sataniste ale pcrn) din „toată țara lor”, veniți la Chișinău cu ocazia împlinirii a 14 ani (ca să vezi ce număr rotund) de la fondarea organizației lor. Nu m-au mirat cuvântările unor tineri rătăciți care, probabil, nici nu știu ce rol a jucat comsomolul în colectivizarea forțată, în represiunile împotriva celor mai buni gospodari (poate a bunicilor lor), în alcătuirea listelor celor care urmau să fie deportați, ei fiind una din „piulițele” politicii staliniste. M-au șocat cuvântările mentorilor lor, printre care cea a deputatului comunist cu numele, dar capitalist prin esență, Eriomin, ținută, evident, în limba rusă (fiind reprezentant al rasei superioare, n-o să se umilească el vorbind limba păsărească a aborigenilor), care-i chema pe tineri să fie fideli ideologiei comuniste și să nu uite de învățătura marxist-leninistă (dar tocmai el a uitat-o, lansându-se, ca și majoritatea confrăților săi de idei „comuniste”, în business).

De asemenea, priveam manifestația din 7 noiembrie organizată de pcrn și aripa sa tânără - comsomolul - cu ocazia a 82 de ani de la puciul bolșevic de la Petrograd. Mi s-a făcut jale de tinerii intoxicați de morbul bolșevismului acesta anacronic. Stilul și conținutul cuvântărilor nu se deosebea cu nimic de cel deja uitat din perioada sovietică de tristă faimă. Cel mai tare m-au șocat însă cuvintele rostite de V. Voronin: „*Chiar până astăzi au rămas vii ideile lui V.I.Lenin despre egalitatea socială...*”. El, avându-l pe fiul său – cel mai bogat om din acest colț de țară sărăcit de-a binelea, să ne vorbească de egalitate socială? Este culmea absurdului. Cei care-l mai ascultă oare sunt atât de limitați intelectual ca să nu-și dea seama de acest lucru? Timp de opt ani de guvernare comunistă, prin comportamentul lor amoral acești așa-ziși comuniști au compromis serios noțiunea de bun-simț, de morală, de

compătimire a celor socialmente vulnerabili, chiar de comunist adevărat, în sensul utopic al lui Owen.

Comunismul, în general, este sinonimul sărăciei. Oriunde în lume s-a încercat să se construiască comunismul – societatea fericii absolute – până la urmă, acele popoare au ajuns la un grad de sărăcie absolut: Coreea de Nord, Cuba, China (până când conducerea comunistă nu a îmbrățișat legile economiei de piață), țările Europei de Est. Una dintre cele mai bogate țări în petrol – Venezuela, în care președintele Hugo Chavez împărtășește idealurile comuniste și încearcă să construiască comunismul în țara sa, se află într-o profundă criză energetică (?). Pentru a o rezolva, liderul comunist le-a cerut concetățenilor să economisească drastic, *„făcând duș nu mai mult de 3 minute* (am mai auzit și alte idei aiurite ale trăsniților comuniști: comunizarea femeii, promovată la începuturile construirii comunismului rusesc; revoluția culturală a lui Mao Tzedun și promovarea ei în viață de cel mai bun ucenic al său, Pol Pot, în Campucia, în urma căreia și-a exterminat mai mult de o treime din propriul popor; epopeea *„porumbului”* lui Hrușciiov; economia economicoasă a lui Brejnev, lupta cu alcoolismul a lui Gorbaciov ș.a.). *Dacă te întinzi în cadă și dai drumul la...cum se cheamă...jacuzi, atunci, într-adevăr, ce fel de comunism este acesta?”* s-a întrebat Hugo Chaves. Ne întrebăm și noi și l-am întreba și pe comunistul nr. 1 de pe malul Bâcului, V. Voronin. *„Dar luxul în care se lăfăiește Voronin cu familia sa nu numai în jacuzi, dar în adevărate conace cu zone personale de agrement cu lacuri cu păsări rare, cu havuzuri, cu sute de hectare de pădure îngrădite* (precum erau pe timpuri pădurile boierești, în care țăranii nu aveau voie nici să intre, nu să și vâneze) *pline cu diferite animale sălbatice, alte sute de hectare de pădure neîngrădite cu animale sălbatice* (care le fac mari stricăciuni țăranilor, ale căror loturi au nenorocul să se învecineze cu pădurile *„boierului”*) *pe întreg teritoriul Republicii, asigurate de*

pădurarul nr. 1 al Republicii, lacheul lui Voronin, Anatol Popușoi, unde „șeful” își potolea patima arzătoare de vânător inveterat, diferite mașini de lux, fecioraș miliardar în euro, ce fel de comunism este acesta, tov. comunist nr. 1 V. Voronin?”.

Problema e că acest comportament desfrânat al „elitei comuniste” este preluat și de alții cu bani mari. Priveam deunăzi o emisiune televizată despre faptul cum o „matroană” rusoaică a serbat cu mare pompă și lux ziua de naștere a... câinelui ei, care împlinise cinci ani (ca să vezi ce eveniment de importanță majoră). „Festivitatea” a avut loc în localul unui restaurant de lux cu mese pline cu bucate. Respectiva matroană se mai destăinuia că a beneficiat de mai multe sponsorizări din partea celor bănoși (tot ruși în mare parte). Culmea însă, chemările la compasiune și ajutor venite din partea unor suferinzi (în mare parte copii), care au nevoie de mulți bani pentru operații costisitoare, de care depinde viața lor, de regulă, rămân fără răspuns. Ei, în ce limite ale bunului-simț și ale moralei se încadrează aceste tâmpenii ieșite din comun? Iată ce monstruozițai a născut regimul comunist anacronic. Partidul care are în titulatura sa noțiunea de comunist trebuie ori să-și schimbe titulatura, ori să-și schimbe liderii deveniți capitaliști (mari capitaliști). Din toată această făcătură comunistă moldovenească (pcrm) a rămas doar denumirea, simbolul satanic – steaua roșie cu cinci colțuri, secera și ciocanul și culoarea sângelui (a celor peste 100 de milioane de victime ale comunismului) a drapelului lor. Nimic mai mult.

Literatura și Artă, nr. 47, 2009

CAPITOLUL IV

Portrete în timp, opinii, reflecții

„Sunt mulți chemați - puțini aleși”
(A. Vlahuță)

RÂNDURILE PATRIOȚILOR BASARABENI SE RĂRESC

A încetat din viață Andrei Vartic, o personalitate complexă, cu o mare dorință de viață, de a cunoaște cât mai mult din zbuciumata istorie a Neamului. Și-a dorit atât de mult să ajungă la ziua în care să-și vadă neamul liber de comunism și integrat în familia europeană. Nu a ajuns să se bucure însă de aceea pentru ce a luptat cel puțin în ultimii 20 de ani, aflându-se în primele rânduri ale Mișcării de Eliberare Națională chiar de la începuturile ei. Parcă mai ieri (cu câteva luni în urmă) scriam mai multe cuvinte frumoase (pe care le merita cu prisosință) la adresa regretatului Andrei Vartic, care împlinea onorabila vârstă de 60 de ani. Și astăzi nu mai e. E trist că ne părăsesc oamenii buni ai Neamului. *„Ce deosebește diamantul de cărbune? Nu că primește mai multă lumină, ci că trimete mai multă înapoi”* – scria marele cugetător N. Iorga. Andrei Vartic a fost ca un diamant care a trimis mai multă lumină decât a primit. Pe lângă latura de înflăcărat patriot al Neamului (cât de bine știa să organizeze cu forțe mici și bani puțini manifestări de suflet legate de zilele naționale ale Neamului -1 decembrie, 27 martie) i-am cunoscut și o altă calitate apropiată mie – aceea de cercetător științific, având la bază o pregătire fundamentală de fizician. Cu câtă evlavie povestea el la diverse manifestări științifice despre marele trecut al neamului nostru din cele mai vechi timpuri ale civilizației umane, la a cărei valorificare a pus și el umărul. Cu părere de rău, într-o societate cum este cea actuală, regretatul Andrei Vartic nu a fost apreciat după merite, ba, dimpotrivă, a fost și el hăituit, lăsat șomer, fără surse de existență. Ce ne rămâne nouă, celor care l-am cunoscut, să facem în continuare? Să-l cinstim în amintirile noastre.

Fie-i țărâna ușoară!

ACADEMICIANUL ION BOSTAN LA 60 DE ANI

„Sunt mulți chemați - puțini aleși”

(A. Vlahuță)

Zilele acestea inginerul, inventatorul, cercetătorul, academicianul, rectorul Universității Tehnice a Moldovei, Ion Bostan, patriot și sufletist al Neamului, atinge frumoasa vârstă a maturității, a împlinirilor, rotunjind cifra de 60 de ani. Voi încerca să-i fac un mic portret acestei multilateral dezvoltate personalități. Cu certitudine, academicianul Ion Bostan, rectorul Universității Tehnice a Moldovei, este unul dintre cei aleși. A demonstrat acest lucru, în special, în perioada de după 1992, de când a fost ales pentru prima oară rector cu o majoritate absolută de voturi, având mai mulți contracandidați, inclusiv o persoană susținută de putere (Victor Borșevici). Îl cunosc personal pe dl rector Ion Bostan de mai mult de 28 de ani de când m-a invitat în echipa sa de cercetare. Nu-mi place să cânt ditirambi, însă ceea ce voi înșirui în continuare sunt aprecieri reale, după merit. Decorat cu cea mai înaltă distincție - Ordinul Republicii, Inventator Emerit, Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (OMPI), Geneva, de două ori Laureat al Premiului de Stat în domeniul științei și tehnicii (foarte aproape fiind de cel de-al treilea Premiu de Stat, pe care-l merită cu prisosință pentru realizările științifice incontestabile, însă conjuncturismul și intrigile l-au marginalizat), laureat al multor distincții internaționale pentru realizările sale științifice și inovatoare – iată doar câteva din aprecierile naționale și internaționale ale activității multilaterale a academicianului Ion Bostan. Este omul de știință care duce totul până la capăt, nu se oprește la jumătate de cale. Perseverent, cu o putere de voință și de muncă de invidiat, cu o pregătire fundamentală și o practică temeinică, cu o gândire inventivă, academicianul Ion Bostan a realizat atâtea, încât altora nu le-ar fi ajuns nici două vieți. Din multiplele realizări ale rectorului Ion Bostan voi alege doar câteva, pe care le cunosc mai bine. În calitate de martor ocular

și participant la prima sa mare realizare științifică – inventarea, elaborarea și implementarea unui tip nou de transmisie planetară – transmisia planetară precesională, pot argumenta acest lucru. Este considerat pe bună dreptate pionier în domeniul transmisiilor planetare precesionale. Este cel care a introdus în literatura de specialitate, pentru prima oară în lume, termenul de transmisie planetară precesională (primul brevet de invenție l-a obținut în 1983). Transmisiile planetare precesionale au fost incluse de către comisia metodică a fostei u.r.s.s. ca compartiment distinct de studiu în programa de învățământ la disciplina „*Organe de mașini*”. Acest domeniu de cercetare foarte complex a necesitat din partea academicianului Ion Bostan eforturi considerabile pentru rezolvarea unui spectru larg de probleme. A elaborat teoria fundamentală a angrenajului precesional, care este absolut distinct de cele tradiționale datorită specificului mișcării sfero-spațiale a elementelor angrenajului. A elaborat o tehnologie nouă de fabricare a roților dințate din angrenajul precesional, pornind de la execuția artizanală a primei roți dințate cu profil nestandard al dinților și ajungând la elaborarea tehnologiei bazate pe utilizarea sistemelor de prelucrare cu 5 grade de mobilitate asistate de calculator. A elaborat o gamă largă de structuri cinematice de transmisii planetare precesionale destinate pentru diverse domenii de aplicare. Fiind protejate cu cca 160 de brevete de invenție, descrise în 3 monografii și 2 manuale, în peste 500 de articole științifice, transmisiile planetare precesionale și-au găsit aplicații în domenii specifice, cum ar fi aparatele cosmice de zbor, complexe submersibile de extracție a bogățiilor naturale de pe fundul oceanului planetar, diverse domenii de aplicații terestre. Numai aceste realizări științifice sunt mai mult decât suficiente pentru o viață de om. Nu însă și pentru academicianul Ion Bostan.

Conștientizând justetea moto-lui „*Secolul al XIX-lea a fost al aburilor, secolul al XX-lea – al electricității, iar secolul al XXI-lea va fi al energiilor regenerabile sau nu va fi deloc*”,

academicianul Ion Bostan s-a avântat în modul care-l caracterizează în acest domeniu neexplorat până la capăt, în special, pentru condițiile Republicii Moldova. Acest domeniu foarte important pentru Republica Moldova a devenit o a doua dragoste a academicianului Ion Bostan, prima dragoste, care este și cea mai puternică, rămânând transmisiile planetare precesionale – produse cu un înalt grad de conținut științific și inovativ. Pornind de la idee până la realizarea sa, care, conform lui T.A. Edison, constituie „1% de inspirație și 99% de transpirație”, în scurt timp (perioada de după 2003) academicianul Ion Bostan a realizat o serie de sisteme tehnice de conversie a energiilor regenerabile, brevetate cu peste 20 de invenții și descrise într-un foarte performant manual – „Sisteme de conversie a energiilor regenerabile: eoliană, solară, hidrolică”, dedicat tinerilor cercetători și inventatori, de „...creativitatea cărora va depinde dacă secolul al XXI-lea va fi al energiilor regenerabile sau nu va fi deloc”. Cele mai importante sub aspect practic și conținut scientintensiv sunt microhidrocentralele pentru conversia energiei cinetice a apei curgătoare a râurilor (fără construcția barajelor), care au la bază o idee revoluționară de utilizare a efectului hidrodinamic pentru majorarea eficienței de conversie (eficiența conversiei atinge cota de cca 50%, comparativ cu 30 % a celor mai avansate sisteme cunoscute în lume, eficiența teoretică fiind de 59%). Prototipurile industriale elaborate și fabricate, care permit obținerea a 5...15 kW/h de energie electrică în funcție de viteza apei, s-au bucurat de un real interes din partea vizitatorilor multor expoziții naționale și internaționale (SUA, Bruxelles, Geneva, China, Cluj, Iași, București etc.).

O altă elaborare a academicianului Ion Bostan, importantă pentru Republica Moldova, în special pentru consumatorii de energie separați, este o turbină eoliană cu puterea de 10 kW. Elaborată într-un stil de design perfect această turbină este instalată în parcul-dendrariu-muzeu al tehnicii (o altă realizare performantă a rectorului Ion Bostan)

din sectorul Râșcani și va efectua iluminarea lui și irigarea pomilor sădiți în parc. Chișinăuenii pot admira funcționarea acestei turbine elegante vizitând acest parc, iar potențialii cumpărători să aștepte producerea ei în serie. Academicianul Ion Bostan are, de asemenea, idei privind conversia energiei valurilor mării, orientarea sistemelor solare față de soare, utilizarea sistemelor tehnice elaborate în sisteme integrate pentru irigarea terenurilor agricole (un domeniu important pentru Republica Moldova, care se confruntă cu o climă tot mai secetoasă).

Despre academicianul Ion Bostan se poate spune ceea ce spusese cu o ocazie Camil Petrescu: „*Eu văd idei! Iată-le*”. Nu le vine deloc ușor celor care-l înconjoară să facă față fluxului de energie emis de academicianul Ion Bostan. Rectorul Ion Bostan, chiar dacă activitatea de administrator îi ia mult timp, a rămas același cercetător pasionat de odinioară. În puținele clipe libere îl poți găsi la catedră, la masa de desen sau la masa de lucru, realizând pe hârtie ideile care „*zboară*” prin preajma lui. Elaborarea Pendulului lui Foucault, instalat în blocul rectoratului, este un argument în plus în acest sens. Fiind o realizare inginerească performantă, care a necesitat proiectarea și fabricarea a cca 1000 de piese (elaborate în exclusivitate de domnul rector), pendulul lui Foucault este o realizare unică în sud-estul Europei. Acesta a devenit unul din simbolurile Universității Tehnice a Moldovei, un centru de atracție pentru elevii „*îmbolnăviți*” de tehnică.

Parcul-dendrariu-muzeu este un alt real succes al rectorului Ion Bostan. Incluzând un complex artistic constituit din 10 sculpturi care reprezintă istoria dezvoltării tehnicii, amplasate pe spirală (simbolul istoriei tehnicii), câteva mostre ale tehnicii (dintre primele tractoare) amplasate pe postamente în aer liber (primele exponate ale viitorului Muzeu al Tehnicii care lipsește în Republica Moldova), intersectat de o rețea de alei care vor fi iluminate cu lămpi executate în stil retro, alimentate cu energie electrică produsă de turbina eoliană

instalată în parc – acesta este un important centru cu un vădit caracter educativ pentru studenții și orășenii din zonă. Într-un viitor apropiat va deveni și un important complex demonstrativ de utilizare a energiilor regenerabile. Mă opresc aici cu înșiruirea multiplelor realizări ale academicianului Ion Bostan.

Mă voi opri foarte succint asupra altei laturi a dlui Ion Bostan, de asemenea, deosebit de importante: cea a activității de rector. Fiind ales la cârma Institutului Politehnic din Chișinău în 1992, într-o perioadă de tranziție de la fostul sistem sovietic la un sistem al economiei de piață, în care își făceau studiile cca 7000 de studenți la specialități rămase încă din fosta u.r.s.s., dl rector Ion Bostan a fost nevoit să efectueze o reformă radicală a instituției, pentru a supraviețui în această perioadă a economiei de piață. Astăzi la Universitatea Tehnică a Moldovei își fac studiile cca 22000 de studenți la specialități, în mare parte, noi sau ajustate la necesitățile economiei naționale a Republicii Moldova, majoritatea specialităților tehnice având un pronunțat compartiment economic – atât de necesar viitorilor fondatori de întreprinderi noi. Ales recent pentru a patra oară în calitate de rector, academicianul I. Bostan continuă să miște înainte această corabie pe nume Universitatea Tehnică a Moldovei în pofida condițiilor extrem de precare. Îmi pun întrebarea uneori (nu numai eu, dar și mulți colegi de-ai mei): ce s-ar fi întâmplat cu Universitatea Tehnică a Moldovei dacă în 1992 le „reuşea” numirea, mai apoi „alegerea” în funcția de rector a lui Victor Borșevici, cunoscându-i opțiunile anacronice vizavi de rădăcinile noastre, capacitățile manageriale reduse.

În finalul caracteristicii date aş termina cu cuvintele ilustrului cărturar și om politic Nicolae Iorga: „*Ce puțini oameni respectabili poți respecta*”. Rectorul academician Ion Bostan este unul dintre puținii oameni respectabili de la noi. De ziua nașterii (31 iulie) Vă doresc, domnule rector, în primul rând sănătate, că pe celelalte le aveți cu prisosință. ***La mulți ani!***

Literatura și Artă, nr. 30, 2009

AURELIAN SILVESTRU AJUNS LA VÂRSTA ÎMPLINIRILOR – 60 DE ANI

Zilele acestea, pe data de 2 octombrie, Aurelian Silvestru împlinește frumoasa vârstă de 60 de ani. Născut în codrii județului Soroca, vechea cetate a lui Ștefan cel Mare, Aurelian Silvestru a devenit unul dintre oamenii cunoscuți cu care se poate mândri nu numai baștina sa, dar și întreaga Republică. Marele Goethe spunea: *„Cei de la care învățăm se numesc pe drept cuvânt învățătorii noștri, însă nu oricare dintre cei ce ne învață merită acest nume”*. Țin să afirm cu toată sinceritatea, și lucrul acesta îl pot confirma profesorii și elevii de la Liceul de Creativitate și Inventică **„Prometeu-Prim”**, că dl Aurelian Silvestru face parte din rândul celor care merită cu prisosință acest nume. Doctor în psihologie, director al celui mai bun liceu din Republica Moldova, scriitor, compozitor, un mare patriot și, pur și simplu, un mare profesor iubit de elevii săi – iată cine este Aurelian Silvestru.

În rândul dascălilor se vorbește că un profesor se consideră împlinit dacă este iubit de copiii pe care i-a educat, dacă discipolii săi sunt realizați în viață, sunt plasați bine în societate. Consider că dl Aurelian Silvestru se poate considera împlinit în viață. Care dintre calitățile dlui Aurelian Silvestru e cea mai importantă este greu de spus. Prin fondarea acestui minunat liceu, dl Aurelian Silvestru a demonstrat calități excepționale de organizator. Minunatele sale cărți, destinate atât copiilor, cât și celor mai în vârstă, vorbesc de calitatea lui de talentat scriitor. Un aspect deosebit de important al activității sale de zi cu zi este patriotismul său – un patriotism nesimulat sau neafîșat. Însă cel mai mare succes al dlui Aurelian Silvestru este educarea elevilor în spiritul dragostei față de neam – capitol la care au mari restanțe majoritatea liceelor din Chișinău (și nu numai). Este unul dintre foarte puținele licee unde se mai face o educație complexă, spiritual-

religioasă, patriotică. Drept prim argument în acest sens ne poate servi excepționalul cor de copii de aici, cunoscut prin minunatele sale cântece patriotice, textele și muzica aparținându-i dlui Aurelian Silvestru, care prin intermediul CD-urilor au ajuns nu doar la românii din Europa, ci și din SUA, Canada, Japonia etc.

Un alt argument forte este faptul că, sfidând regimul comunist (spre deosebire de mulți alții, care au făcut slujputerii comuniste sau, în cel mai bun caz, au muțit pe întreaga perioadă de guvernare comunistă), prin ceea ce a scris, prin muzica sa, prin minunații săi copii, a demonstrat permanent verticalitate și demnitate. Prin vocile minunaților copii în momente grele dl Aurelian Silvestru ne avertiza că *„Dacă demnitatea îți lipsește, să știi că nici viitor nu ai...”*. **Un avertisment deosebit de important, în special în recente alegeri, a fost îndemnul său către alegători:** *„Să nu greșiți cumva și să-i urmați din nou. Pe fariseii răi și de temut...”*. Prin minunatele versuri: *„Prietenii dragi și voi compatrioții mei, am fost trădați și umiliți de cei/ Pe care i-am crezut apărători de neam./ Că sunt vânduți lui Iuda, nu știam”* maestrul își exprimă regretul legat de marea trădare a lui Roșca. Un alt îndemn al dlui Silvestru: *„Împreună cu poporul meu cuminte, vom rămâne aici la bine și nevoi”* este foarte binevenit și este adresat tinerilor și mai vârstnicilor, care au umplut lumea emigrând, de a rămâne aici la bine și la nevoi, de a reconstrui *„acest colțișor de rai”*. Difuzate des la unicul post de radio care a rămas fidel idealurilor de renaștere națională în această perioadă grea de regim restrictiv comunist – *„Vocea Basarabiei”* – aceste minunate cântece au devenit imnurile Mișcării de Eliberare Națională. Unul dintre ele, *Cântecul Unirii*, a fost ales drept imn al Forului Democrat al Românilor din Moldova.

La recenta manifestare cultural-științifică, simpozionul *„Cucuteni 5000 REDIVIVUS, științe exacte și mai puțin*

exacte”, la care dl Aurelian Silvestru, împreună cu câțiva profesori și minunatul cor de copii, a luat parte activă, cântecele intonate de copii pe versurile și muzica Domniei sale i-au făcut pe mulți dintre cei aflați în sală la Iași, Bacău și Cotnari să lăcrimeze. „*Sunt mulți chemați – puțini aleși*”, spunea marele poet A. Vlahuță. Maestrul Aurelian Silvestru este unul dintre cei aleși. Ferice de copiii care au noroc de un astfel de educator ca Aurelian Silvestru. Ferice de colegii de lucru care au un astfel de director (cunoaștem cazuri când unii profesori de liceu sunt marginalizați, lezându-li se demnitatea umană).

Ferice de soție că are un soț atât de grijuliu.

Ferice de copii că au un asemenea tată.

Ferice de toți cei care-l au de prieten.

Ferice de toți cei cu inima română că au norocul să se delecteze cu minunatele creații muzicale ale maestrului Aurelian Silvestru, interpretate de minunații copii educați de el. Fiind generos cu elevii prin împărtășirea experienței acumulate, onest și cooperant cu colegii de liceu, ați extins aria de impact a influenței Dumneavoastră printr-o serie de activități departe de hotarele liceului pe care-l conduceți. Vă dorim, dle Aurelian Silvestru, în continuare succese în activitatea D-voastră multilaterală: administrativă, pedagogică, scriitoricească și muzicală și, de ce nu, politică. Să fiți mereu în frunte, mereu sănătos, mereu proptind cu fruntea cerul cu „*nori lungi*”, însă și cu stele.

La mai mult și la mai mare, maestre!

Literatura și Arta, nr. 39, 2009

OMAGIU UNUI COLEG

*„Trăim speranța în mai bine/ La finele ce noi dorim.
Te-ntreb pe tine..., și pe tine/ Cu ce speranțe noi murim?”*
(Octavian Pruteanu, profesor universitar, Iași)

Aceste rânduri au apărut ca omagiu adus colegului nostru, matematicianului și profesorului Mihai Izman, care a plecat pe 24 septembrie 2008 în lumea celor dreți. Dar ele reprezintă și o expresie a unei dureri profunde, produse de despărțirea rapidă și grea de un prieten adevărat. Există o maximă care spune: „*Odată născut – fiecare om este dator cu o moarte*”. Este o realitate incontestabilă. Și parcă acest adevăr ar trebui să ne consoleze. Dar, de fiecare dată când pleacă cineva dintre cei dragi în lumea celor dreți, apare un sentiment imens de nedreptate. Și cu cât mai multe lucruri bune au fost realizate cu atât mai mare e durerea. Tezaurul vieții noastre, de regulă, este apreciat numai de urmași atunci când nu mai poți face nici rău, dar... nici bine. Profesorul Mihai Izman a fost bine cunoscut de comunitatea matematică din Republică. Mai bine de 40 de ani conferențiarul universitar Mihai Izman a educat multe generații de tineri, mai întâi la școală, iar apoi la Universitatea Pedagogică de Stat „*Ion Creangă*” și la Universitatea Tehnică a Moldovei. Acestora le-a implantat nu numai dragostea față de carte, cunoștințe, muncă, viață, dar și responsabilitatea față de tot ceea ce faci, față de trecut, prezent și viitor.

S-a născut la 10 aprilie 1934 în comuna Isacova, Orhei, în familia preotului Simion Izman. Peste câteva zile ale lui april ar fi împlinit onorabila vârstă de 75 de ani dacă o boală grea incurabilă nu i-ar fi curmat zilele profesorul Mihai Izman atât de dornic de viață. Sincer dorea să vadă momentul căderii comuniștilor în Republica Moldova, din vina cărora a avut de înfruntat atâtea probleme în viață. În perioada sovietică, biografia tatălui i-a creat (de altfel, ca și multor altor semeni)

probleme majore tânărului Mihai. Dar el nu și-a ascuns niciodată proveniența. Ba mai mult - se mândrea cu părinții săi, care i-au educat dragostea și respectul față de oameni, față de tot ce e frumos pe acest mic pământ. Aceste calități Mihai Izman le-a cultivat și copiilor săi. În anul 1953 tânărul Mihai a absolvit Școala Pedagogică din Orhei. Cariera sa de pedagog a început-o cu un eveniment care i-a marcat întreaga viață, întărindu-i convingerea că pentru adevăr trebuie să lupți. La ceremonia de înmânare a diplomelor, dintre cei circa 80 de absolvenți ai Școlii Pedagogice din acel an, anume lui Mihai i s-a refuzat eliberarea diplomei (datorită biografiei tatălui său). Și atunci, colega lui Mihai și actuala profesoară Taisia Panfilov a făcut un pas înainte din rând și a declarat că renunță la diploma sa, dacă o astfel de diplomă nu primește și Mihai. După ea, același pas înainte l-au făcut toți ceilalți absolvenți... Așa a obținut Mihai prima sa diplomă de învățător. Pe parcursul întregii vieți Mihai Izman a avut curajul să facă de multe ori același pas înainte pentru a-i proteja pe alții, pentru a le apăra drepturile și demnitatea profesională, civică sau națională.

În anul 1962 absolvește Facultatea de Matematică și Fizică a Universității de Stat din Chișinău, specialitatea „*Matematică*”. După absolvirea doctoratului la Institutul de Matematică cu Centrul de Calcul al Academiei de Științe a Moldovei a susținut cu succes în 1969 teza de doctor în științe, avându-l drept conducător pe eminentul profesor Idel Bronștein.

Mihai Izman a avut o autoritate imensă în mediul matematicienilor, și nu numai al matematicienilor. Mulți ani a fost șef de catedră „*Matematică*” la UTM. A fost ales de câteva ori în conducerea Societății Matematice din Republica Moldova, a fost președinte al multor comisii de licență și de bacalaureat. A fost invitat în calitate de expert în diverse comisii, inclusiv pentru decernarea Premiului „*Academicianul*”

Constantin Sibirschi” în domeniul matematicii. Mihai Izman a fost unul dintre cei, pe umerii cărora mai bine de 30 de ani a crescut și s-a dezvoltat Olimpiada Republicană de Matematică a elevilor. El a fost, de asemenea, primul conducător al echipei Republicii Moldova la Olimpiada Internațională de Matematică. Dumnealui a participat cu elevii noștri la diverse concursuri internaționale și naționale de matematică. Și în sclipirea celor multe și diverse medalii, pe care au început foarte repede să le aducă elevii noștri de la aceste competiții, este și aportul profesorului Izman. El a fost inițiatorul și organizatorul unei Olimpiade de matematică la Universitatea Tehnică a Moldovei pentru elevi care, credem, este o datorie a noastră, a tuturor, să devină un concurs de matematică „*Mihai Izman*”.

Mihai Izman a fost un intelectual cu mult curaj, cu multă inteligență, fapt ce îl evidențiau în orice circumstanțe sau în orice colectiv. Aceste calități i-au creat o autoritate printre cei cu care a lucrat sau pe care i-a educat, i-au adus respectul celor, care doar l-au cunoscut.

Profesorul Mihai Izman a fost un foarte bun patriot. Nelipsit mai la toate manifestațiile de protest care au avut loc în această zbuciumată perioadă de renaștere națională, în orice timp al anotimpului (frig, ploaie, cald) îl vedeai printre rândurile manifestanților. Deosebit de dureros primea trădările ppcd-știlor, în special, din ultimul timp, atacurile lor mojicești asupra marilor intelectuali ai acestui colț de țară, deoarece a depus foarte multe eforturi și timp în primii ani de constituire a Frontului Popular. Aceste calități deseori îl plasau pe linia întâi în lupta pentru renașterea națională. Au fost și sunt mulți fii ai acestui neam, cu care ne putem mândri. Unul dintre ei a fost și rămâne Mihai Izman. Și dacă Universitatea Tehnică a Moldovei era prezentă și mereu activă la toate acțiunile de nivel național, apoi aceasta se datorează și unor persoane concrete, printre care era și Mihai Izman. E puțin a spune că a

fost un patriot al Neamului. El i-a educat și i-a făcut și pe alții patrioți.

Era o fire deschisă, comunicativă. Avea mulți prieteni, dar știa să și-i aleagă. Îi plăcea să se odihnească și să lucreze la natură, mai ales la lotul său modest de grădină.

Era un familist deosebit. În familia lor de matematicieni împreună cu soția Maria a educat două fete, cu care se mândrea tot timpul, precum și ele se mândreau cu părinții lor. Fetele au luat calea celor două pasiuni ale părinților: Felicia a terminat Facultatea de Matematică și Informatică a U.S.M., iar Mariana a devenit o pianistă profesionistă.

După plecarea lui Mihai pe cer a apărut o nouă stea. Încă Micul Prinț spunea că la plecare oamenii buni se mută fiecare pe câte o stea, de unde ne privesc permanent. Și această stea luminează atâta timp, cât îl ținem minte pe locatarul ei. Suntem siguri că steaua lui Mihai Izman va lumina multă-multă vreme. Ea va avea pentru cine să lumineze.

Timpul, 24 septembrie 2009

SPOVEDANIA UNEI PROFESOARE DE LICEU

*„Intellectualii,
clipele creatoare ale unui neam,
sînt făcători de istorie în timp.”*

(Mircea Eliade)

Citisem deunăzi într-unul din numerele săptămânalului *Literatura și Arta* destăinuirile unei tinere studente, viitor profesor de școală, dar care nu mai dorește să devină profesor școlar, făcându-și studiile la o universitate destinată tocmai pentru aceasta. Îmi pun întrebarea: de ce tinerii nu vor să îmbrățișeze această nobilă, altădată, profesie (a se vedea și concursul mic la instituțiile pedagogice) de dascăl al sufletelor tinere? Argumentele tinerei mi se par în deplină concordanță cu statutul profesorului în societatea de astăzi. Remunerate sub orice nivel (mi se par amorale explicațiile unui demnitar de la Termocom SA într-una din emisiunile de la postul de televiziune Moldova 1 la solicitarea primarului general de Chișinău, Dorin Chirtoacă, că salariul mediu al angajaților de la această societate este de 3900 de lei care, spunea el, este mic (sunt de acord că este mic și ar trebui să fie mai mare, dar care însă depășește de 3 ori salariul tarifar al unui conferențiar universitar, de peste 4 ori pe cel al unui tânăr profesor de școală, careși usucă mințile cu copiii, care sunt ceva mai altfel decât cei de odinioară. Își închipuie acest demnitar cum un tânăr profesor îi va educa copilul având un astfel de salariu?), desconsiderate la toate nivelurile (aduceți-vă aminte de declarațiile bădărănești ale ex-președintelui Voronin la adresa tuturor profesorilor), alimentat acest spirit nesănătos și în sânul colectivelor, face neatractivă această nobilă profesie (în perioada interbelică, profesorul și preotul erau cei mai stimați oameni în sat). Destăinuirile acestei tinere s-au bazat probabil pe ceea ce a văzut în familie (maică-sa fiind profesoară de școală), pe acest statut neadecvat al profesorului în societate,

probabil și pe ceea ce a văzut și în școala sa. M-a zguduit această spovedanie a unui viitor cadru didactic care nu mai dorește să fie profesor. Acest fapt trebuie să ne pună în gardă. Este un semnal că e ceva putred în Danemarca noastră – în sistemul învățământului. Cele mai dezvoltate state din lume au ieșit deseori din starea de subdezvoltare (este cazul Coreei de Sud) prin reformarea învățământului. Nu are sorți de supraviețuire o societate care nu se gândește la viitorul ei – cum va fi educată tânăra generație.

Această spovedanie a tinerei studente este un preludiu la istoria ce urmează. *„Cât e de greu, dar dacă ar fi s-o iau de la capăt, tot profesoară m-aș face. Eu nu lucrez pentru bani, ci pentru suflet. Așa am fost de când mă știu. N-am lucrat pentru controale, ci pentru copii, pentru suflet...”* sunt mărturisirile unei foarte stimate odinioară profesoare de la Liceul de elită „*Mircea Eliade*”. Este cazul fostei profesoare de limbă și literatură română, astăzi pensionară, Ana Chioibaș. *„...trebuie recepționată o experiență de o viață și o durere, mare cât destinul”* – se destăinuia dna, Eugenia Bulat într-un interviu cu distinsa doamnă publicat în prestigioasa, altădată, revistă a Liceului de elită „*Mircea Eliade*” „*Cetatea Dăinuirii*” (cunosc relativ bine această revistă, la care a colaborat, fiind elevă, și fiica mea Natalia). Nu am cunoscut-o direct pe această stimată doamnă profesoară până mai deunăzi, când mi-a călcat pragul biroului pentru a se destăinui. Dar am cunoscut-o foarte bine din mărturisirile fiicei mele Natalia, căreia i-a fost profesoară de limbă și literatură română. Răsfoind și recitind interviul în cauză, încerc să fac un scurt portret al distinsei profesoare. Născută în sudul Basarabiei, în Satul Nou de pe malul Dunării din județul Ismail. Tinerețea ei a fost grea, ca și a multor basarabeni în perioada războiului, dar și a îngrozitoare foamete organizate de regimul sovietic pentru a-i îngenunchea și pe cei care mai rămăseseră în picioare. Trecută prin mașinăria diabolică sovietică de imbecilizare din învățământ, refuzând

predarea conform programei a „clasicilor sovietici ai literaturii moldovenești”, îi înlocuia cu adevărații clasici ai literaturii române (Eminescu, Alecsandri, Creangă ș.a.). În 1988 a făcut vinieta clasei sale în grafie latină, improviza lecțiile de limbă și literatură moldovenească (cum era atunci) folosind revista *Literatura și arta*. „Acum e alt calvar... Intelectualul e iar în pericol... Lipsurile ne apleacă... Lăcomia de avere ne dezbină... Numai cel puternic și onest, numai cel ce nu pune în capul mesei banul, ci adevăratele valori, va rezista...” – se destăinuia în 1996 stimata profesoară. Cazul tinerei viitoare profesoare confirmă că avertizările de acum 13 ani ale stimatei profesoare Ana Chioibaș sunt valabile și astăzi. De astă dată ea vine cu un nou avertisment (să nu ajungem iarăși peste 13 ani să constatăm că profesoara a avut dreptate), cu unele destăinuiri de suflet (nu de răzbunare) despre ceea la ce a ajuns acest altădată liceu de elită. Nu cere „sânge pentru sânge”, nu-și cere înapoi clasa și catedra profesorală, la care a activat timp de 46 de ani, până a fi „plecată” din liceu. Cere doar o simplă reabilitare a sa în fața colegilor săi de liceu, de unde a plecat resemnată, cu capul plecat, acum 10 ani. Pentru a reda mai bine ceea ce a simțit în suflet în această perioadă dna profesoară Ana Chioibaș, voi reda integral destăinuirile sale. „Am citit articolele din „Literatura și arta” despre Liceul „M. Eliade” și am înțeles că teama începe să dispară și-și face loc adevărul, care mocnește mai mult de 10 ani. N-am scris până acum nicăieri, deoarece eram pensionară. Am plecat din liceu, mai bine zis am fost dată afară, după 46 de ani de vechime în muncă (mi-am început activitatea la 15 ani). Este de mirare că după o așa lovitură un om mai poate rămâne în viață. Eram conștientă că mai devreme sau mai târziu va trebui să plec, dar ar fi fost bine să mă retrag cu demnitate din liceu. Probabil, greșeala mea a fost că prea tare am iubit copiii, prea tare mi-am iubit meseria, prea tare am iubit limba și literatura română, pentru că până și azi visez că mă aflu în clasa plină

de copii și fac lecții. Am muncit cinstit o viață în fosta Școală Nr.1, actualmente Liceul „Gh. Asachi”. Venisem la Liceul „M.Eliade” ca profesor-metodist, profesor superior. Înțelegeam că timpurile se schimbă și urmam diferite cursuri de perfecționare (am făcut cursuri de „Cultură și civilizație românească” la Iași, apoi am obținut gradul didactic II). Nu am greșit cu nimic, am predat lecții pentru directorii din oraș și din republică, pentru șefii de studii, pentru studenți și colegi, pentru părinți, am avut mulțumiri și discipoli cu care mă mândresc: Vladimir Ghelbet, Dumitru Braghiș, Nicolae Andronic, Viorica Cucereanu, Corina Fusu, Mihai Fusu, Valeriu Loghin, Tania Toma, Adrian Severovan, Vitalie Condrațchi, Janeta Hanganu ș.a. Dar... pentru dna Grău cariera mea, numele meu Mama Ana (așa mă numeau colegii din școală) n-au însemnat nimic, pentru că, în anul de studii 1998-

1999, chiar de la 1 septembrie, mi s-a luat sala de clasă, în care predasem timp de 8 ani, mi s-au luat orele din clasa a VI-a. Două săptămâni am făcut lecții, urcând și coborând de la parter la etaj. Dacă a văzut dna directoare că mai împac și cu asta, la 14 septembrie, am fost invitată „la cabinet”. Acolo se mai aflau doi colegi de-ai mei, care activează bine și fără muștrări de cuget până în prezent, însă nici nu pot să-i învinuiesc pentru faptul că n-au avut curajul să recunoască o fărădelege (prea mare este frica plodită în noi de secole, prea multă lume a fost deportată în Siberii de gheață, fără să știe măcar pentru ce). Toți trei erau foarte serioși, m-au luat prin surprindere, precum că este o plângere din partea tuturor părinților din clasa a IX-a. Am încremenit, în viața mea avusesem doar scrisori de mulțumire din partea părinților. Am cerut să văd acea plângere, dna directoare categoric n-a vrut să mi-o prezinte (dar a existat ea oare?). N-am fost în stare să mai spun un cuvânt. Am ieșit în neștire. Am anunțat colegele de la catedră că plec și în liceu n-am mai intrat. N-am fost în

stare să lucrez alături de persoanele care au pus la cale „alungarea” mea umilitoare din școală, care îmi era a doua casă. La întrebările părinților, ale copiilor: „Unde este dna Chioibaș?”, directoarea le răspundea cu mândrie: E plecată la Orhei! (eu nici rude nu am în Orhei). Cu ce am greșit, dnă Grâu? Poate cu faptul că v-am susținut atunci când un colectiv întreg nu v-a dorit ca director și ați fost numită în funcție în mod abuziv de către Minister? Am aflat mult mai târziu că puterea își pusese drept scop să lichideze acest „cuib de românism”, după cum era numit Liceul „M.Eliade” (se pare că aproape i-a reușit). De ce până în prezent striviți personalitățile prin metode mârșave, barbare, dar foarte subtile și pline de lașitate, dnă Grâu? Care-i următoarea jertfă, dnă Grâu? Acum sunt considerată moartă, iar doamna nu dorește „să reînvie morții”. Declar că-s vie și-i mulțumesc lui Dumnezeu. V-aș recomanda să recitiți basmul „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” și atât. Abia la sfârșitul anului școlar, mi-am luat inima-n dinți și am intrat la dna Grâu după carnetul de muncă. Nu m-a întrebat absolut nimic, cu o figură gravă de director, în care se complăce, mi-a spus să depun cerere de eliberare, doar că nu de la 14 septembrie 1998, ci de la 1 iulie 1999. N-a fost deloc ușor să scriu acest articol, pentru că am re trăit acel calvar, pe care nu-l doresc nici dușmanilor mei. Citind articolele din „Literatura și arta” (care mi-a servit ca „abecedar” din 1988), m-am silit să scriu, fiindcă am considerat că lumea trebuie să știe adevărul, tinerii profesori în formare trebuie protejați de un asemenea genocid spiritual, pentru că ei trebuie să fie apreciați aici, în țara unde s-au născut. Astfel de comportări inumane sunt inadmisibile pentru o societate ce se pretinde a fi civilizată și care, chipurile, vrea în Europa. Niciodată n-am crezut că și după 1989 vom avea parte de dictatură, cenzură, frică, amenințări, urmăriri, calomnii, condamnări pe nedrept. Știam că istoria se repetă, dar nu la intervale chiar așa de mici. Acum nu doresc

ore, n-am nevoie de sală de clasă, de mult am iertat-o pe dna Grâu, doresc un singur lucru - să-mi reabilitez numele de profesor muncitor și onest, cu dragoste mare față de copii și față de colegi, să scap de umiliința la care am fost supusă și care m-a obsedat și m-a măcinat toți acești ani. Ana Chioibaș, fostă profesoară de limba și literatura română, Liceul „M.Eliade”. 7 noiembrie 2009”. Nu mi-am permis să schimb nimic din aceste tulburătoare destăinuiri. În încheiere aș veni cu spusele marelui poet Mihai Eminescu: „Între caractere și inteligență n-ar trebui să existe alegere...Inteligențe se găsesc adesea, caractere – foarte rar”. Îndemn de care dna directoare Elvira Grâu n-a ținut cont acum 10 ani, și nu numai.

Literatura și Arta nr. 49, 2009

ADÂNCI SUNT RĂDĂCINILE CREȘTINE ALE POPORULUI ROMÂN

*„Mântuitorul îl trimite pe Andrei, fratele lui Petru,
în Dacia cu misiunea de a lua în mâinile sale
hățurile războiului dintre daci și romani și a pune
temelia celui dintâi popor creștin.”*

(I. Vicol)

Acesta este sfântul adevăr. Voi încerca să-l argumentez cu unele dovezi ajunse până azi în pofida tuturor străduințelor multora veniți pe capul nostru de a le nimici. Mă refer nu atât la necredincioșii musulmani, cât mai mult la „dreptcredincioșii” slavi și, mai târziu, ruși din străfundurile a cca două milenii. Este foarte bine cunoscut (din diverse surse) că autoritățile romane se luptau crunt cu primii germeni ai creștinismului. De asemenea, este cunoscut faptul că Pilat, la insistențele bătrânilor evrei din Ierusalim, l-a răstignit pe Hristos, însă ucenicii săi au dus pe întreg teritoriul Imperiului Roman învățătura lui Hristos. Acești primi apostoli ai creștinismului au schimbat lumea. Unul dintre cei 12 a fost apostolul Andrei, fratele lui Petru, mâna dreaptă a Mântuitorului. De asemenea, este bine documentat din punct de vedere istoric faptul că apostolul Andrei este nașul creștin al strămoșilor noștri, promovând dreapta credință în Dacia Traiană. Chiar dacă apostolul Andrei a propovăduit dreapta credință doar în Moesia de Jos (adică Dacia nouă a lui Aurelian), semințele credinței creștine au prins rapid rădăcini practic în întreaga Dacie. Dar, deoarece la acea vreme autoritățile romane, patricienii nu îmbrățișaseră credința creștină (dimpotrivă, ei se aflau în fruntea organizării acelor îngrozitoare orori la care erau supuși creștinii), creștinismul a prins rădăcini și s-a răspândit în rândul celor de jos, adică al dacilor care, evident, erau majoritari în zona respectivă. Marele Constantin și mama sa, Elena, au fost primii cezari care au

îmbrățișat dreapta credință „...*Mergând la ostezele Nevomediei și chemând episcopii, s-a rugat de episcopi să-l boteze, cum l-au și botezat* (în a. 337, n.n.). *Așadar, Marele Constantin nu s-a botezat la Roma, în biserica Sfântului Lateran, precum bârfeau cei ce-mi arătau și baptisteriul, în care s-ar fi botezat de Silvestru, cel dintâi papă de la Roma*” – ne destăinuie marele cronicar român Gh. Șincai. După moartea fiului lui Constantin cel Mare Costandie avgustul i-a urmat Iulian, nepotul Marelui Constantin, născut creștin „...*care s-a poreclit Apostată, pentru că a urgisit creștinătatea, în care a crescut, și s-a făcut păgân*” – scrie același Gh. Șincai în vestita sa *Cronică a românilor*. Din cauza marilor năvăliri din Est (avarii, hunii, bulgarii, slavii și alți barbari) în următorii cca 500 de ani credința creștină nu a mai putut fi promovată la nivel de sus, de împărați. În schimb, la nivelul de jos ea se răspândea, cuprinzând noi popoare.

Să încercăm să găsim unele răspunsuri la întrebările care ne frământă. De ce în acest vast Imperiu Roman anume în această parte a lui (în Dacia) creștinismul a prins rădăcini atât de rapid? De ce nu în aceeași Iudee? De ce nu în Grecia, Egipt, Peninsula Apenină, Peninsula Iberică și alte părți ale marelui Imperiu Român? Acest lucru ar fi mai bine înțeles dacă specialiștii în domeniu, în locul promovării unor dogme și semiadevăruri, ar săpa mai adânc până la purul adevăr. Una din explicații ar fi, probabil, calitatea solului în care a fost aruncată sămânța creștinismului. Solul dacic, vorbind alegoric, a fost, probabil, mai fertil pentru această sămânță. Se datorează aceasta, în primul rând, faptului că credința precreștină a dacilor a fost mult mai apropiată de creștinism decât politeismul și idolatria multor altor seminții din zona Imperiului Roman. Grație învățăturilor lui Zamolxis și Deceneu, foarte apropiate de învățătura creștină, în care a fost educat poporul dac, în special, în perioada lui Burebista și Decebal, ideile creștine propovăduite de apostolul Andrei au

prins rapid rădăcini în inimile dacilor – nu numai ale celor din Imperiu, ci și ale dacilor liberi din afara lui. Deja în a. 325 reprezentantul dacilor, episcopul Theofil, ia parte la primul sobor convocat la Niceea: *„Din Dachia lui Traian sau cea veche (de la nord de Dunăre – n.n.), care pre vremea soborului acestuia, precum s-a arătat la anul 319, se numea Gothia, a fost mitropolitul Theofil, după cum mărturisește iscălitura lui... Ci de a fost mitropolie în Gothia, au n-a trebuit să fie și episcopii supuse mitropoliei, drept aceea și episcopi mai mulți? Doară un rând necurmat, tocma de pe vremea s. apostol Andrei, căruia cum că Schithia i s-a dat drept soarte, când au împărțit apostolii lumea între sine, din tradiție sau predanie de obște, crede biserica”* – ne spune Gh. Șincai. *„Locuri lui Hs supuse, între altele, sînt ale sarmatelor, ale dachilor, ale germanilor și ale schithelor, în care locuri, în toate, în numele lui Hs, carele a venit acum împărătește”* – scria Tertulian, martor ocular al acelor timpuri (Gh. Șincai, *Cronica românilor*). *„Dintre colonii lui Traian mulți erau creștini și creștini rămânând în Dachia Veche, pre mai mulți i-au întors la credință încă și din gothi, poate că sub gonirile împăraților mai mulți creștini s-au adunat la dănșii și din alte țeri, dară mai virtos din Dachia Nouă, a căruia lăcuitori erau frații lor și al acestora mitropolit a fost Theofil, cel ce a fost în soborul cel dintîi”* – scrie în continuare Gh. Șincai. Argumente incontestabile despre creștinarea timpurie a strămoșilor noștri daci, cu mult înainte de alte popoare, din documente găsite în biblioteca Vaticanului pe când Gh. Șincai lucra la ea, alungat fiind de pe meleagurile natale prin complotul nobililor unguri și secu. *„Iată că în timpul lui Galien erau preoți creștinești în Dachia lui Traian. Așadară, nu au luat credința lui Hristos de la sloveni, ci gothii și slovenii s-au luminat prin români. Bator și-ar fi ținut și literele, pentru că atunci slovele chirilești nu s-au putut folosi, fiindcă nici era pe lume”* – conchide cu multă siguranță Gh. Șincai.

Toate celelalte popoare care au venit peste strămoșii noștri s-au creștinat mult mai târziu și asta, în mare parte, s-a întâmplat datorită influenței acestora asupra barbarilor. Bulgarii (împreună cu ei și slavii de sud, care erau la acel moment supușii lor) au fost creștinați de țarul lor Boris-Mihai în a. 845 „*Împotriva lui Bogore (adică Boris-Mihai) s-au ridicat boierii bulgarilor și norodul a vrut să-l omoare, pre carii, el cu puțini ostași, purtând înaintea sa semnul crucii, i-a învins și spăriindu-i, i-a adus la credința lui Hs.*” (Gh. Șincai, *Cronica românilor*). Ungurii au fost creștinați de craiul lor Ștefan, numit cel Sfânt, pe la 950. Slavii de nord din Rusia kieveană au fost creștinați la ordinul cneazului lor Vladimir în 988.

Și atunci cu ce drept ni se impune acest stil rusesc de credință în Dumnezeu, promovat de cei care au acceptat creștinismul la ordin, de cei care nu l-au trecut pe Dumnezeu prin inimă? Cu ce drept moral Moscova a pretins multă vreme să devină o a doua Romă atunci când propria credință în Dumnezeu a fost atât de șubredă? Oare nu din sânul Moscovei, pretinsei Rome, au ieșit cei care la 1917 l-au adus pe satana în capul mesei? Se poate vorbi că de vină a fost doar o clică de bolșevici mică la număr în frunte cu Lenin. Dar unde a fost poporul creștin atunci când li se distrugau și pângăreau lăcașurile sfinte, atunci când se distrugau și pângăreau lăcașurile sfinte în coloniile ocupate de sovietici (ruși)?

Să vedem ce spun în acest sens străinii despre ruși, despre credința lor în Dumnezeu. Unul din ei a fost marchizul de Custine, străin de Rusia, iubind-o însă sincer înainte de a o vizita, de a o cunoaște. Imaginea reală despre Rusia și-a format-o pe parcursul călătoriilor sale prin Rusia. „*Unitatea bisericii ortodoxe nu este decât aparentă. Bizanțul și Moscova nu sunt niciodată de acord... Poporul rus trece drept foarte religios. Dar ce este o religie pe care este interzis s-o explici?*” (Marchizul de Custine). Dogmatism adus la rangul de politică

de stat, de religie de stat, am răspunde noi. Este cu atât mai alogică noțiunea de „*religie de stat*” (dar anume așa a pretins să fie religia ortodoxă în Rusia) într-un stat multinațional și multiconfesional cum a fost Rusia țaristă, u.r.s.s. și este astăzi Rusia. Biserica în Rusia întotdeauna a fost doar un instrument în marea politică a ei. Războaiele de cucerire a noilor teritorii, în special în Europa de Sud-Est, din sec. 18-19, erau mascate cu falsa „*eliberare a fraților de credință*” de sub jugul necredincioșilor. Așteptați cu nerăbdare drept eliberatori, până la urmă cei „*eliberați*” se trezeau cu un nou jug, mult mai crunt decât al necredincioșilor. Ulterior Imperiul Rus reformat în u.r.s.s. a folosit în calitate de ideologie o nouă „*religie*” – ideologia comunistă în războaiele de cucerire din toată lumea sub același paravan cu altă spoială: „*eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitaliștilor*”. Nu vi se pare, dlor, cam bizar acest joc cu credința? Nu vorbește aceasta de o spoială, de o superficialitate a așa-numitei religii ortodoxe ruse, de lipsa esenței, a adevăratei credințe? „*Vreți să guvernați pământul prin cucerire. Extinderea puterii pe care o visați nu este deloc inteligentă, nu este deloc morală. Și dacă Dumnezeu v-o va da, va fi spre nenorocirea lumii*” – previziune făcută de marchizul de Custine la 1839, care s-a adeverit ulterior. În 1917 lumea a fost zguduită din temelii de puciul din Rusia organizat de sataniști. Nou-născutul monstru, u.r.s.s., cu o nouă „*religie de stat*”, și-a răspândit tentaculele pe toate continentele. Cutia Pandorei a fost deschisă. Răul s-a răspândit în întreaga lume și iată că de peste 90 de ani se tot luptă cu el în întreaga lume. Dumnezeu a fost declarat dușmanul nr.1 al regimului comunist. Lăcașuri sfinte distruse, pângărite. Oameni ai cultelor uciși, maltratați, încarcerați în temnițe și în gulaguri (primii „*locatari*” ai primului lagăr de concentrare instituit de V.Lenin, la 1918, pe insulele Solovetk au fost slujitorii bisericii). Basarabia a fost mult mai afectată sub acest aspect. Grupuri întregi de credincioși erau exilați cu toate familiile lor

în Siberia doar pentru păcatul de a crede în Dumnezeu (același păcat l-au avut bunicii și părinții acestei nou-născute slugi a satanei, Zinaida Greceanîi).

„Fără eternitate și nemurire creștinismul va costa pământul mai mult decât ar aduce” – menționează Marchizul de Custine. Despre lipsa la acest popor a adevăratei credințe creștine ne vorbesc foarte multe cazuri. *„Cu siguranță, țara în care asemenea monument (este vorba de catedrala Vasili Blajenîi din Moscova) se cheamă loc de rugăciune nu este Europa, este India, Persia, China, și oamenii care merg să se închine lui Dumnezeu în acest borcan de dulceață nu sunt creștini”* (Marchizul de Custine). Înlocuirea prea devreme, prin forță, a credinței în idoli lor de piatră și lemn cu credința în Hristos, înlocuirea idolatrismului cu creștinismul a fost stupidă. Idolatrizarea idolilor a fost înlocuită cu idolatrizarea țărilor, continuată cu idolatrizarea lui Lenin, Stalin, continuată și astăzi prin idolatrizarea mai noilor țări. *„Numai la acest popor, cel puțin așa cred eu, s-au văzut martirii în adorație în fața călăilor...Acest nebun (Ivan cel Groaznic – n.n.) a depășit limitele sferei unde ființa a primit de la Dumnezeu, sub numele liberului arbitru, permisiunea să faci rău: niciodată brațul omului n-a ajuns atât de departe”* (M. de Custine). Victimele căzute în genunchi în fața lui Ivan cel Groaznic rugându-l să rămână să ucidă în continuare. Victimele lui Stalin în ultimele clipe ale vieții aflându-se nu cu numele lui Dumnezeu pe buze, ci cu al călăului, rostind stupida frază (pentru acel moment) *„Trăiască Stalin!”*.

„În ce privește demnitatea umană, știți, ea nu este cunoscută în Rusia...Mai întâi este o indiferență sălbatică pentru sfințenia cuvântului, pentru adevărul sentimentelor, pentru justiția actelor; apoi este minciuna triumfătoare în toate acțiunile și tranzacțiile vieții; este lipsa probității, reaua-voință, fraudă sub toate formele, într-un cuvânt, simțul moral este tocit... Rușii nu au nimic să ne învețe (bun, aș adăuga, fiindcă

tot felul de apucături rele – lenevia, curvia, duplicitatea, satanismul (adică ura pentru Dumnezeu) de la ei le-am învățat și nu văd când ne vom putea debarasa de ele), *dar au să ne facă să uităm multe*” – ne preîntâmpină Marchizul de Custine, avertisment care însă nu a fost luat încă în serios de mulți compatrioți de-ai noștri.

Acesta este purul adevăr, cam crud. În final mă întreb (dar cred că mulți dintre noi se întreabă: de ce noi, cu rădăcini creștine atât de adânci, am ajuns acolo unde am ajuns la acest capitol? De ce am îmbrăcat atât de ușor o haină de croială străină (mă refer la veșmântul slav)? Ce ar trebui să facem pentru a scăpa din acest cerc vicios, de a reveni la originile noastre creștine, a îmbrățișa moralitatea creștină, care a perpetuat aproape 2000 de ani și care a fost serios compromisă în ultimii 200 de ani de influență rusească? De ce nu ne gândim la viitorul nostru – tineretul, care în condițiile așa-numitei libertăți totale, devine o pradă ușoară pentru diferite secte cu un statut moral îndoielnic, a unor grupări politice de tot soiul (anarhiste, bolșevice, naziste, sataniste etc.)? Morala creștină are rolul de frână a multor instincte primare omenești. Este timpul ca morala creștină, educația creștină să revină acolo unde-i este locul, în școală, acolo unde se plămădește viitorul.

Literatura și Arta, nr. 51, 2009

**CUCUTENI 5000 REDIVIVUS –
O MANIFESTAȚIE CULTURAL-ȘTIINȚIFICĂ
DE ZILE MARI**

„Necunoscându-ți trecutul nu-ți poți zidi viitorul”

Să ne cunoaștem istoria. Să ne cunoaștem trecutul. Să ne mândrim că suntem o națiune cu un trecut atât de glorios. „*La trecutu-ți mare mare viitor*” spunea marele poet. Este ceea ce ne dorim cu toții. Dar fără a ne cunoaște trecutul cum am putea să ne construim un viitor pe potrivea trecutului. Deci, trebuie să facem totul pentru a cunoaște trecutul, pentru a-l face cunoscut altora. Manifestațiile științifice la subiect sunt una din căile ideale de cunoaștere a trecutului, de diseminare a lui prin editarea volumelor de lucrări științifice și difuzarea lor în cele mai importante biblioteci, prin promovarea adevărului științific privind istoria neamului nostru printre generația tânără prin profesorii participanți la manifestația științifică. Simpozionul „*Cucuteni 5000 REDIVIVUS: științe exacte și mai puțin exacte*” este una dintre aceste manifestații, care-și pune drept scop cunoașterea și promovarea culturii cucuteniene – a acestui tezaur de valoare europeană. Aflat la a 4-a ediție și-a desfășurat de astă dată lucrările la Iași, Bacău și în inima acestei culturi – c. Cucuteni. Voi încerca să fac o scurtă retrospectivă a desfășurării acestui minunat eveniment cultural-științific.

În primul rând ași menționa excelenta organizare a Simpozionului realizată la Iași de mentorul spiritual prof. Lorin Cantemir și echipa sa de la Universitatea Tehnică „*Gh. Asachi*”, Iași, inimosul prof. Dumitru Olaru, decanii facultăților de electrotehnică prof. Alexandru Sălceanu și de mecanică prof. Cezar Oprișan, directorul complexului muzeal Național „*Moldova*” dr. Lăcrimioara Stratulat și directorul muzeului de Istoria Tehnicii Lenuța Chiriță.

La Bacău tot greul organizării manifestației a căzut pe umerii inimosului profesor și mare prieten al basarabenilor

prorectorul Universității din Bacău Vasile Puiu. Simpozionul și-a finalizat lucrările la Cucuteni – locul care a dat numele acestei minunate civilizații europene, prin eforturile bunului prieten al acestui Simpozion, nelipsit la toate celelalte ediții, înflăcărat susținător și promotor al acestei culturi Mihai Tun. Fiind primar la Cucuteni timp de 34 de ani a făcut extrem de mult ca comuna să devină un centru de pelerinaj pentru cei împătimiți de această minunată cultură. În toate aceste faze ale Simpozionului Chișinăul a fost prezent mai mult decât un simplu participant, primit cu atâta căldură de către frații de peste Prut. Delegația numeroasă din Basarabia în număr de 36 persoane a fost reprezentată de Universitatea Tehnică a Moldovei, organizatorul primelor 3 ediții și promotorul în viață a minunatei idei a prof. Lorin Cantemir, reprezentată de subsemnații și șef catedră conf.univ. Ilie Manole, șef catedră conf. Univ. Valeriu Podborschi, directorul bibliotecii UTM Zinaida Stratan cu o echipă a sa: Adașan Elena, șef serviciu Biblioteca; Ghenghea Georgeta, director-adjunct; Toma Valentina, bibliotecar principal; Nastas Valentina, șef serviciu Biblioteca, în care nelipsit (deja la a doua ediție) este minunatul folchist Marcel Zgherea, tinerii profesori și cercetători Ion Dicusară, Andrei Dorogan și Eugen Rusu. Forul Democrat al Românilor din Moldova, unul din organizatorii tuturor edițiilor Simpozionului, a fost reprezentat de cunoscutul poet, publicist și patriot Nicolae Dabija. Comunitatea românilor din Moscova a fost reprezentată de savantul de talie mondială Eugen Grebenicov. Suflul tinereții (participarea tinerilor a fost poate cel mai important moment al Simpozionului), al iubirii de neam și țară pe parcursul celor trei zile de desfășurare a Simpozionului a fost minunatul cor de copii de la Liceul de Creativitate „*Prometeu-Prim*”: Șterbeț Cristina, Scripnic Adriana, Șchiopu Corina, Costrițchi Tamara, Cazacu Cătălina, Grițco Lolita, Istrati Laura, Ceban Doina, Vrânceanu Ludmila-Drăgălina, Arsene Marina-Mihaela,

Magariu Diana, Baba Sergiu-Cristian, conduși de dr. Silvestru Aurelian, directorul liceului, Silvestru Larisa, consilier Vîrlan Zinaida, director adjunct, Adam Veaceslav, concertmaistru, Adam Ecaterina, profesor. Ceea ce au făcut acești minunați copii și minunați profesori pe parcursul celor trei zile este greu de exprimat în cuvinte. Voi încerca să le expun cronologic. Deschiderea ediției a 4^a a Simpozionului „Cucuteni 5000 REDIVIVUS: științe exacte și mai puțin exacte” a avut loc la orele 12 în incinta Universității Tehnice „Gh. Asachi”, Iași prin intonarea de către copii a minunatului imn al FDRM, devenit și un imn al Simpozionului, care a făcut să lăcrimeze, să le treacă fiori participanților, în special, celor de o vârstă mai înaintată. În continuare reprezentanții organizațiilor participante la Simpozion prof. Lorin Cantemir, prorectorul UTM Valerian Dorogan, Nicolae Dabija și Eugen Grebenicov au dat citirii mesajele către participanți. Nicolae dabija în stilul său inconfundabil a evocat importanța acestui Simpozion pentru cunoașterea și perpetuarea în timp a culturii cucuteniene, pentru strângerea legăturilor între românii de pe ambele maluri ale Prutului. Deosebit de vibrant a fost mesajul rectorului Universității Tehnice a Moldovei acad. Ion Bostan dat citirii de către prorectorul pentru cercetare științifică Valerian Dorogan, pe care considerăm că merită să-l prezentăm integral:

„Stimați prieteni, frați, compatrioți,

Mă adresez D-stră cu aceste calificative pentru că:

- *suntem prieteni deoarece gândim la fel;*
- *suntem frați pentru că în sângele nostru sunt aceleași gene;*
- *suntem compatrioți pentru că avem aceeași Patrie.*

Nu noi am ales destinul, nu noi am ales când și unde să ne năștem, și nu noi ne-am ales străbunii, ci ei ne-au ales pe noi, transmițându-ne nouă mesajul lor prin gene, grai, tradiții, cultură. Cultură ce de la Cucuteni se trage. 5000 de ani în urmă, dar poate și mai mult, strămoșii noștri au creat lucruri

ce demonstrează tuturor că civilizația europeană își are rădăcinile în acest pământ românesc. Și acest mesaj al strămoșilor noștri ar putea suna în felul următor: „Voi sunteți pentru că noi am fost. Voi sunteți pentru că v-am dat tot ce am avut. Voi sunteți pentru că aveți misiunea să amplificați această cultură și s-o transmiteți copiilor voștri, pentru ca ei să facă același lucru. Asta este **Crucea voastră**”.

Simpozionul „Cucuteni 5000 REDIVIVUS” s-a născut acum 4 ani în urmă grație ideii lansate de prof. dr.ing., Doctor Honoris Causa al Universității Tehnice a Moldovei **Lorin Cantemir**, pe care noi îl numim Părinte spiritual al acestui Simpozion și pe care Va-și ruga mult să-l aplaudați în picioare. Simpozionul „Cucuteni 5000” este o verigă a unui lanț spiritual, similar ADN-ului. Simpozionul „Cucuteni 5000” este un unicat:

- pentru că la acest Simpozion toți sunt acasă;
- pentru că s-a născut pe ambele maluri ale Prutului;
- pentru că acest Simpozion soarbe din apele râului ce ne desparte, micșorând distanța dintre români și români;
- pentru că acest Simpozion integrează trecutul, prezentul și viitorul;
- pentru că, în pofida tuturor dificultăților, primele trei ediții au avut loc în Republica Moldova neo-comunistă;
- pentru că acest Simpozion unește toate științele, cele exacte și cele, care în virtutea complexității, astăzi sunt mai puțin exacte;
- pentru că acest Simpozion menține în noi toți speranța că Basarabia, această monedă de schimb, va reveni în tezaurul Neamului;
- pentru că alături de politicieni, alături de interese geopolitice, mai suntem și noi cei, care își iubesc părinții săi **puțin** mai mult ca pe alții, cei, care își iubesc copiii săi **puțin** mai mult ca pe alții, cei, care își iubesc glia sa **puțin** mai mult ca pe alta, cei, pentru care acest **puțin e mult**.

Sunt ferm convins că Simpozionul „Cucuteni 5000”, care se găsește la a 4^a ediție, va avea succes.

*Mulțumim organizatorilor, tuturor participanților pentru eforturile depuse, pentru tot ce ați făcut, faceți și veți face, asigurându-vă că Universitatea Tehnică a Moldovei va fi în permanență alături. Și în final, aș dori să închei cu minunatele versuri ale marelui nostru Poet, care și-a iubit Neamul, așa cum spuneam anterior, **puțin** mai mult ca alții.*

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,

Tânără mireasă, mamă cu amor!

Fiii tăi trăiască numai în frăție

Ca a nopții stele, ca a zilei zori,

Viața în vecie, glorie, bucurie,

Arme cu tărie, suflet românesc,

Vis de vitejie, fală și mândrie,

Dulce Românie, asta ți-o doresc!

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,

La trecutu-ți mare, mare viitor!

*Cu deosebit respect, Academician Ion Bostan,
Rector, Universitatea Tehnică a Moldovei”.*

În continuare Dl Nicolae Dabija a ținut un vibrant discurs în memoria marelui poet contemporan Grigore Vieru și a celui care a fost mai mult ca prezent la precedentele două ediții prin minunatele sale lucrări privind trecutul glorios al Neamului nostru, dar în prezent plecat dintre noi fizic nu însă și spiritual – Andrei Vartic. După prezentarea în cele două secțiuni a unei serii de lucrări interesante prima zi a culminat cu minunata primblare prin Iași cu un tramvai de epocă – un vechi tramvai reînviat de RATP, organizată de Dl ing. Dorian Geba, vizitarea minunatei „Săli a pașilor pierduți” din incinta Universității Tehnice „Gh. Asachi” Iași și Universitatea „A.I. Cuza” Iași, a celebrei aule unde înaintașii noștri au declarat Unirea de la 1859 (la un moment dat minunații elevi de la Liceul „Prometeu-Prim” au improvizat un mic concert, care a

răsunat deosebit de vibrant în această aulă istorică cu o deosebită acustică). Nu a lipsit nici vizita Teiului lui Eminescu din Grădina Botanică.

A doua zi Simpozionul și-a ținut lucrările în sala de conferințe a Ateneului. După deplasarea noastră la Bacău cu o oarecare întârziere (mai avem până a fi punctuali ca nemții), Dl. prorector al Universității din Bacău prof. Vasile Puiu a deschis cea de-a doua zi a Simpozionului prin prezentarea oficialităților, a oaspeților sosiți inclusiv din Bucovina. Mesajele emoționante, discursurile științifice monitorizate de sufletistul profesor Vasile Puiu au completat efectele benefice ale primei zile. Momentul culminant a fost inspirată idee a profesorului Vasile Puiu de a prezenta la Centrul Internațional de Cultură și Artă „George Apostu” a unui minunat program artistic cu minunații elevi de la Liceul „Prometeu-Prim”, cu tot atât de minunații copii de la Liceul de Artă „G. Apostu” din Bacău și cu cunoscutul ansamblu folcloric „Busuiocul”. Publicul ales a fost delectat cu un vernisaj de cântece patriotice, populare, partituri de muzică clasică. În continuare pe parcursul întregii serii publicul a fost fascinat de minunatul folclorist din Basarabia Marcel Zgherea, membru al delegației din Basarabia, și splendidul cor de copii de la liceul „Prometeu”. Pentru toți participanții a fost o seară de neuitat.

Ziua a treia a fost dedicată unui vast program cultural. Îmbarcați în autobuze și microbuze majoritatea participanților la Simpozion s-au deplasat la Piatra Neamț, pentru a vizita minunatul muzeu al culturii cucuteniene. Am rămas fascinați de bogăția spirituală a neamului nostru prezentată profesionist de lucrătorii muzeului. Ce lecție de istorie a Neamului au primit copiii, și nu numai. Următorul punct al programului cultural a fost chiar comuna Cucuteni, unde ex-primarul Mihai Tun ne aștepta cu faguri de miere, plăcinte și un păhărel de Cotnar. Fiecare participant a primit câte un medalion - simbolul culturii Cucuteni. Copiii au fost fascinați de acest element

rustic al Programului. În finalul Simpozionului sufletistul și bunul nostru prieten Mihai Tun a organizat vizitarea renumitei vinării SC „Cotnari S.A” din c. Cotnar, care are o tradiție foarte veche (cunoscută încă pe timpurile lui Ștefan cel Mare, după alte surse de cca 2000 de ani). După vizitarea spațiilor de prelucrare și păstrare a mustului și vinului, a minunatei vinoteci gazdele ne-au organizat degustarea celor mai bune vinuri de Cotnar. Pe parcurs folchistul Marcel Zgherea susținut de copii liceului „Prometeu” au improvisat un mic concert. În pofida momentului nu prea potrivit (era în plin recoltarea și prelucrarea strugurilor) gazdele au rămas profund impresionați. Pe la orele 19³⁰ ne aflam încă la Cotnari (copiii tocmai plecaseră). Ultimul eveniment din programul atât de bogat al Simpozionului a luat sfârșit. Petrecuți de cei care ne-au creat acest confort spiritual, psihologic, dar și material – prof. Lorin Cantemir, prof. Vasile Puiu, veșnicul primar de Cucuteni Mihai Tun, directorul SC „Cotnari S.A”, bunul nostru prieten de la Brașov Horia Salcă cu soția sa Doina, spunând un adio Simpozion, adio Cotnari, adio prieteni și frați, ne-am urcat în microbuz ținând calea spre Chișinău. Un Simpozion frumos cu un final tot atât de frumos.

Chișinău, 24.09.2009

Săptămânalul „*Literatura și Arta*” coordonator spiritual al Mișcării de Eliberare Națională

Fondat cu 55 de ani în urmă - la 3 octombrie 1954 – ca organ de presă al Uniunii Scriitorilor ziarul *Literatura și arta* a devenit mai mult decât atât. În condițiile unui regim represiv de sorginte stalinistă a ținut aprinsă permanent scânteia deșteptării naționale în acest colț de țară năpăstuit pe nume Basarabia, a fost clopotul conștiinței noastre naționale. Uniunea scriitorilor și *Literatura și arta* erau unicul loc unde se putea gândi românește. La 10 ani de la fondare în a. 1964 a fost coordonatorul rezistenței unui grup de intelectuali, care se opuneau strămutării monumentului Marelui Voevod Ștefan cel Mare. Din acel grup a făcut parte și inimosul nostru coleg, regretatul profesor și patriot cu literă mare Petre Osmotescu, pentru care fapt întreaga lui viață a fost persecutat. Odată cu venirea în funcția de redactor șef a dlui Nicolae Dabija în condițiile perestroicii gorbacioviste revista a devenit cu adevărat coordonatorul spiritual al Mișcării de Eliberare Națională. În pofida unor presiuni majore din partea comitetului central al pcm, a unor admonestări ale redactorului-șef săptămânalul publica cele mai importante articole menite să conducă la redeșteptarea națională, toate declarațiile politice în susținerea Mișcării de Eliberare Națională. Este a mirării, însă revistei i-a reușit acest lucru pe un teren care se părea că este pierdut pentru totdeauna sub acest aspect (așa credeau ștabii de la Kremlin). Orice ar îndruga mari patrioți gen I. Roșca ș.a., la momentul actual, fiind unicul ziar democratic, *Literatura și arta* a fost inima și creierul acestei Mișcări, pornită de marii intelectuali ai timpului. *Literatura și Arta* a fost coordonatorul spiritual al înființării în localul Uniunii Scriitorilor în 1988 a Frontului Popular din Moldova. La începuturi a fost și unicul organ de presă al Mișcării de Eliberare Națională. A fost prima publicație tipărită în Republica Moldova în grafie latină (anul acesta s-au împlinit 20 de ani de când săptămânalul apare în veșmântul lui firesc). Revista poate fi considerată pe bună dreptate centrul coordonator al organizării mitingurilor și

adunărilor naționale, care au culminat cu Marea Adunare Națională de la 31 august 1989, ce a întrunit peste 1 milion de oameni, ridicați în picioare (în mare parte prin intermediul *Literaturii și arta* după cca 50 de ani de îngenunchere în fața satrapilor comuniști. În perioada avântului Mișcării de Eliberare Națională tirajul revistei a atins cifra-record de peste 260.000 de ex., ceea ce însemna că fiecare al 10^{-lea} vârstnic citea *Literatura și Arta*.

Săptămânalul a fost baza apariției noilor ziare democratice, lucru care nu întotdeauna este luat în considerație. Ulterior, când au apărut și alte ziare de orientare națională, *Literatura și Arta* a rămas același săptămânal combativ. În perioada de tristă amintire a guvernării agrariano-interfrontiste, marele strateg de pe Bâc D. Moțpan, cocoțat pe cel mai înalt vârf al puterii, declara filozofic că Republica nu are nevoie de două ziare – „*Literatura*” și „*Arta*”. Așa s-a întâmplat că ziarul a continuat să rămână centrul coordonării luptei anticomuniste. Pierzând din prostia democrațiilor puterea în 2001, pe care au cedat-o unui nou regim comunist, mult mai perfid revistă, împreună cu alte publicații de orientare națională, a fost nevoită să devină iarăși centrul rezistenței regimului comunist. *Literatura și arta* a fost inițiatorul și organul de presă al Forului Democrat al Românilor din Moldova. Sute de mii de semnături au apărut pe paginile revistei în susținerea acestei Mișcări Civice (până la urmă a fost corectă decizia de a nu se transforma în partid). Sute de mii de cereri de redobândire a cetățeniei române au fost colectate prin intermediul acestei publicații. Ca mișcare obștească, prin organul său de presă *Literatura și arta* prin membrii săi a făcut foarte mult pentru consolidarea dreptei, pentru detronarea comunistilor de la putere, pentru ceea ce avem astăzi la guvernare. Dacă e să facem o mică statistică, până în prezent de sub tipar, sub coordonarea redactorilor-șefi, au ieșit 3342 de numere. Pe cei cca 7000 m², pe parcursul existenței sale, au fost publicate cca 100.000 de articole, cam tot atâtea poezii ale tinerilor și poeziilor consacrați. E mult sau puțin?

Literatura și Arta nr. 39, 2009

LICEUL DE ELITĂ „MIRCEA ELIADE” NU MAI EXISTĂ

*“Pe copii nu au să-i educe decât cei care,
în afara cunoștințelor necesare, au o inimă caldă
și o profundă comprehensiune socială”*
(Alfred Adler)

Liceul Teoretic „*Mircea Eliade*” ca atare există, dar nu mai există Liceul de Elită „*Mircea Eliade*”, cel care a fost odată. La momentul fondării lui s-a sperat mult ca el să devină model al învățământului liceal din Republica Moldova care, la moment, încă nu era introdus în sistemul de învățământ de pe malul drept al Prutului. Într-adevăr, la început în Moldova postsovietică devenise un liceu de elită care funcționa în baza programelor de liceu românești. Primul director Dna Iuliana Gore-Costin împreună cu un grup de foarte buni profesori, printre care dna Postolache – profesoară de limbă română, dna Babuc – profesoară de limbă franceză, dna Gâscă – profesoară de limbă engleză, Dl Grati, profesor de matematică ș.a., având posibilitatea de a culege crema din școlile medii din Chișinău (atât printre elevi cât și printre profesori) au reușit să creeze o minunată instituție de învățământ liceal. Copiii Liceului erau lideri la diverse concursuri naționale și internaționale. Copiii împreună cu directoarea și profesorii lor se aflau în prima linie pe baricadele Mișcării de Eliberare Națională (amintiți-vă de minunata mișcare a tinerilor din a. 1995, de Orașelul Libertății construit de tânăra generație chiar în inima Chișinăului. Nu face să amintim aici de rolul lui Roșca, acțiunile de protest ale profesorilor și tinerilor fiind sincere. Păcat că speranțele lor au fost deșarte) și altele de mai apoi). Odată cu plecarea Dnei Iuliana Gore-Costin cu liceul „*Mircea Eliade*” s-a întâmplat la nivel mai mic ce s-a întâmplat cu Frontul Popular din Moldova odată cu plecarea de la conducerea lui a președintelui Mircea Druc. Încăput pe mâna lui Iu. Roșca, care sub diferite forme ia

expulzat pe toți cei care puteau să-i facă concurență, Frontul Popular (ulterior ppcd) a degradat practic până la totala lui dispariție, trădând speranțele miilor de basarabeni cu inima română. Odată cu venirea dnei Elvira Grău la cârma acestei minunate altădată instituții de învățământ preuniversitar, care sub diferite forme ia expulzat pe unii profesori foarte buni (unde este profesorul de matematică Grati? Unde este minunatul artist plastic și patriot, profesor de pictură și conducătorul Cercului Victor Cobzac? Unde este minunatul profesor de fizică și patriot Ion Marta? Unde este dna Eugenia Bulat cu excepționalul ei cerc de creație „*Clipa Siderală*”? Unde este excelenta profesoară de limbă engleză Gâscă? Unde sunt mulți alți foarte buni profesori care s-au aflat la fondarea Liceului?

Liceul de Elită de altă dată a tot degradat până s-a transformat într-o ordinară instituție de învățământ municipală, nu cea mai rea dar cu performanțe cu mult mai proaste decât altă dată. De ce excelenta profesoară de limbă și literatură română (și italiană de altă dată care a fost scoasă ulterior din planurile de învățământ) Veronica Postolachi, doctor în filologie, profesor cu grad didactic superior, patriot al Neamului, cu atâtea activități extrașcolare de răsunet național, cu nenumărate locuri la concursuri și olimpiade, care s-a aflat alături de dna Gore-Costin de la momentul înființării Liceului, este umilită, discreditată și treptat expulzată din Liceu? Oare atât de mulți buni profesori de școală, cu atât mai mult cu grad științific, avem în sistemul de învățământ preuniversitar (știu cum fiica Natalia, fosta ei elevă, o venera, cu toate că era severă)?

Un alt caz sfidător la cer pentru o instituție de educație preuniversitară este cel al profesoarei de limbă franceză dna Tatiana Babuc. Cu un stagiu pedagogic de 35 de ani, dintre care 19 ani în Liceul „*Mircea Eliade*” (a fost alături de dna Gore-Costin la momentul fondării Liceului), cu o activitate

pedagogică impecabilă, cu atâtea succese în palmaresul ei (cel mai tânăr învățător-metodist din Moldova, recenzent la majoritatea manualelor de limbă franceză, stagiere în Franța, profesor de ore demonstrative predate profesorilor de limbă franceză din Republică la Institutul de Perfecționare a Cadrelor Didactice, conducător al școlii Tânărului Specialist de limbi moderne din Chișinău, 23 de premianți la Olimpiadele Republicane la franceză – acestea sunt doar unele dintre ele). De ce un astfel de profesor de performanță este marginalizat. M-a cutremurat cazul elevei foarte dotate din liceu Evelina Gărgăun, căreia i-a decedat mama (de altfel fostă profesoară), iar tatăl ei aflat într-o stare de alcoolism cronic și-a părăsit propriii 2 copii (Evelina mai avea un frățior mai mic). La intervenția dnei Babuc de a ajuta acești copii cu cel puțin două mese pe zi dna director Grău a spus literalmente următoarele „*Primăria nu mai alocă bani pentru așa scopuri, iar din fundație (la Liceu există fundația Proexelență din donațiile părinților) nu putem lua*”. Sunt sigur că dacă ar fi organizat o adunare cu profesorii și părinții și ar fi explicat această situație, părinții și profesorii ar fi sărit în ajutorul acestor copii. Consider acest fapt comis de directoarea Grău unul antipedagogic, necreștinesc la urma urmei. Până la urmă dna Babuc împreună cu altă profesoară Tabac au venit în ajutorul copiilor, plătindu-le minimul de existență fizică din salariile lor modeste. Mai mult ca atât Dna Babuc a umblat pe la sponsori și a îmbrăcat-o pe Evelina pentru a apărea într-o ținută decentă la balul de absolvire. Am adus acest exemplu pentru a evidenția aspectul moral și poziția civică a profesoarei Tatiana Babuc.

Nu am vrut să aduc cazul de mai jos ca să nu fiu învinuit de un anumit interes personal, dar tangent demonstrează același lucru – lipsa de omenie, mărinimie creștinească la dna director Grău. Cunoscut bine acest caz personal, în care dna director Grău s-a comportat nu cel mai bine sub aspect pedagogic și educativ.

Este cazul fiicei mele Natalia și a colegului ei de clasă Brânză la examenele de BAC. Fiind foarte bine pregătită la matematică de profesorul Grati (dar și eu o ajutam când era necesar, având o oarecare pregătire matematică), frecventa toate lecțiile, toate orele suplimentare (așa numita ora „zero”, care începea la orele 7-15 dimineața) ca, în final, să ia nota 4 la examenul de matematică. În acel an examenele de BAC au fost totalmente compromise (spre sfârșite puțin reușise să redreseze situația noul Ministru al Educației Gremalschi). Îmi spunea fiica cum se strângeau bani pentru BAC. Nu am îmblat niciodată pe la profesori nici pentru Natalia, nici pentru feciorul Adrian (mai târziu). Atunci însă, știind că nu s-a procedat corect în cazul fiicei, am solicitat o audiență la dna director Grâu, explicându-i situația, la care ea mi-a spus literalmente următoarele: „*Nu pot să fac nimic. Natalia poate să dea examenul în anul următor*”. Într-un fel o înțeleg, ca director nu putea să intervină direct, dar putea măcar să încerce să se descurce de ce s-a întâmplat așa. Putea la urma urmei să facă o analiza a reușitei Nataliei pe ultimii ani la acest obiect. Putea să consulte profesorul ei de matematică. Nu a făcut acest lucru. Grație doar insistențelor profesorului Grati (nu eu am insistat ci el, cunoscându-i foarte bine capacitățile Nataliei la acest obiect) a fost admisă la comisia de contestare o reexaminare a lucrării (personal am observat câteva scăpări ale celui care a controlat lucrarea) și cu nota 5 la matematică a trecut. Astfel Natalia, singură, fără nici un ajutor din partea mea, a absolvit cu note foarte bune Universitatea la un profil real, singură și-a făcut drum la masterat în or. Lincöping din Suedia, actualmente urmează o a doua universitate. Care ar fi fost viitorul ei dacă profesorul Grati nu intervenea?

Chiar și sub alt aspect – cel al educației patriotice, cum se făcea pe timpuri în Liceu lucrurile lasă mult de dorit. Declarând sus și tare că procesul de studii în Liceu trebuie să fie apolitic (atunci când comuniștii timp de opt ani au tot plodit

pioneri și komsomoliști, oare nu din rândul elevilor școlilor și liceelor), atunci când dna director Grâu în plină campanie electorală organizează o întâlnire a elevilor claselor a 12 (cei cu drept de vot) cu cel care a scos Istoria Românilor din școli, înlocuind-o cu un surogat de Istorie Integrată, cel care a vrut să scoată limba română din școli, comentariile sunt de prisos. Și-a câștigat binemeritat ordinul „*Gloria Muncii*”, primindu-l din mâinile pline de sângele copiilor maltratați și uciși în 7 aprilie ale tov. Voronin. Mă opresc aici cu înșiruirea acestor fapte penibile pentru un director de liceu, unde se educă viitori cetățeni ai statului. În final îmi pun întrebarea: oare nu ar trebui să fie exploatat la maxim potențialul profesional al acestor profesori spre prosperarea Liceului, spre binele copiilor și, în final, spre binele acestui colț de țară. Pentru un manager cum este dna director Elvira Grâu este absolut inadmisibilă punerea în prim plan a interesului personal (astfel își elimină potențialii concurenți la postul de director), amorul propriu mai presus de prestigiul Liceului, de binele elevilor. Mai este important și faptul că, de regulă, directorul este oglinda liceului. „*Cei, de la care învățăm, se numesc pe drept cuvânt învățătorii noștri, însă nu oricare dintre ce-i ce ne învață merită acest nume*” spunea marele poet și filozof Goethe. Cu părere de rău Dna Grâu nu cred că merită acest nume.

Literatura și Arta nr. 41, 2009

Întâlnire electorală la Cârpești, județul Cahul

Pe 21 iulie 2009, T. Negru, V. Dulgheru, O. Balan și R. Mihailescu, membri ai Asociației Cârpeștenilor „*Vasile Țepordei*”, au organizat în Cârpești o întâlnire cu alegătorii. La această adunare, care a avut loc în clădirea școlii, au fost prezente cca 100 de persoane, inclusiv candidații de pe listele PLDM, dnii I. Bălan și T. Deliu. După prezentarea filmului „*Cutia neagră*” despre evenimentele din 7 aprilie 2009 și comentariile de rigoare, foarte inspirate, ale dlui Deliu, a urmat o serie de luări de cuvânt ale dlor T. Negru, V. Dulgheru, O. Balan și dnei R. Mihailescu și răspunsuri la întrebări. Deosebit de inspirată a fost luarea de cuvânt a dlui Vasile Bălan, dintr-o dinastie cunoscută de profesori cârpeșteni, actualmente aflat la pensie, care a elaborat o importantă monografie a Istoriei satului Cârpești. Îndemnul domniei sale a fost ca toată lumea să meargă la alegeri și să voteze democrația. Discuțiile au fost deosebit de utile. Aceeași veșnică întrebare: de ce atâtea partide? De ce nu se unesc partidele liberale? Răspunsul a fost unul clar: nu votați partidele, votați cele trei partide liberale, care după alegeri (dacă vor câștiga) vor forma o coaliție.

Simptomatic este faptul că în aceeași zi, puțin mai devreme, în localul grădiniței de copii (au găsit locul potrivit!) a avut loc o adunare a p.c.r.m. cu alegătorii cârpeșteni, la care au fost prezente tocmai 12 persoane. Într-o discuție privată am aflat o informație șocantă: liderii staffului p.c.r.m. din sat au primit 80 000 de lei pentru a face campanie electorală, altfel spus, pentru a corupe electoratul cârpeștean. Acest lucru a avut loc și la alegerile din 5 aprilie, când ei au acumulat 249 de voturi, ceea ce reprezintă cca 25%. Primarul satului, dl Băzu, ne spunea că mai la toate alegerile precedente comuniștii nu au luat mai mult de 10%. Primarul ne mai relatează că poate identifica doar cca 50 de persoane care au votat cu comuniștii. Rezultă că restul, cei cca 200, au fost cumpărați.

Literatura și Arta nr. 30, 2009

Chestionar „Literatura și Arta”: Cu se sentimente vă despărțiți de a. 2009? Ce așteptați de la a. 2010?

Cu ce sentimente petreceți a. 2009? Cu un anumită urmă de tristețe. Am avut două mari pierderi, ne-au părăsit doi mari luptători pentru prosperitatea Neamului – Grigore Vieru și Andrei Vartic, care nu au mai ajuns să vadă sfârșitul comunismului în Basarabia, atât de mult dorit de ei și pentru care au luptat cu atâta înverșunare.

Totodată cu un sentiment de adâncă satisfacție morală pentru mai multe victorii repurtate în acest an. Consider că a. 2009 a fost unul de cotitură în zbuciumata istorie modernă a Basarabiei. Cel mai mare succes, în pofida tuturor greutăților, în primul rând de ordin economic, a fost victoria democrației în Basarabia după mai mult de opt ani de autocrație comunistă. Sper că, în sfârșit, am scăpat de această râie comunistă, o rușine a Neamului cu adânci rădăcini creștine belea adusă pe capul nostru dinafară. Marele merit al partidelor liberale a fost faptul că nu au cedat acel vot de aur comunistilor, care ar fi fost fatal pentru acest colț de țară năpăstuit de mizerie și nevoi, că au găsit (ceea ce nu au făcut forțele democratice în alți ani ai acestei zbuciumate perioade de după 90) și pus în prim plan ceea ce îi unește – destinul Neamului, lăsând ceea ce îi dezunește pentru mai apoi.

Consider că acest an a fost cu adevărat al tineretului (nu numai declarat de Voronin). Mă închin în fața minunaților noștri tineri și tinere, care au reușit la 6-7 aprilie să pună începutul sfârșitului comunismului în acest colț de țară pe nume Basarabia, să oprească cu ființele lor firave tăvălucul comunist, care ne-ar fi strivit completamente următorii patru ani. Tinerii ne-au demonstrat în acel moment când se părea că totul este pierdut, că speranța trebuie să moară ultima. Pentru acest fapt eroic, pentru strădaniile suferite de unii din ei, pentru jertfele aduse de ei pe altarul ispășirii Neamului, tânăra generație merită toată stima și considerațiunea celor care au cam obosit de atâta luptă sterilă de la 90 încoace.

Consider un succes al democrației dispariția, în sfârșit de pe arena politică (sper pentru totdeauna) a sinistrei troici în frunte cu Roșca, care nu au nimic comun cu ideea creștin-democrației în Basarabia, atât de mult terfelită de ei.

Consider un succes al noii guvernări scoaterea la direct a sârmei ghimpate – simbolul fostului lagăr (în sensul direct al cuvântului) sovietic, care a fost trecută prin inima sângerândă a Neamului, despărțind pentru mai mult de jumătate de secol frați de frați, părinți de copii.

Ce aștept de la anul ce vine? În primul rând căderea definitivă a comunismului în Basarabia. Dar pentru aceasta el trebuie ajutat și din adânc instinct creștinesc voi arunca cu plăcere o mână de țărână pe sicriul lui. În pofida unor diferențe ideologice existente în sânul Alianței sper mult că ideea de condamnare a crimelor comunismului, cerută și de Uniunea Europeană, va fi susținută (cum au făcut și frații noștri de peste Prut) și de stânga moderată (existentă în toată lumea), care, sper, va conștientiza importanța pentru destinul ei a spălării de sângele sutelor de milioane – jertfe ale comunismului. Sper foarte mult că pericolul revenirii comunismului să consolideze AIE în această perioadă foarte dificilă de tranziție.

Sper foarte mult că în anul care vine să urmărim exemplul recent al fostelor republici iugoslave aflate în afara UE să fim primii din fostele republici sovietice să ne alăturăm la cele trei foste republici sovietice baltice, să revenim alături de frații noștri în UE, de care am fost despărțiți prin sârmă ghimpată, să ne spălăm de rușinea de oameni de mâna a doua.

Sper ca justiția să-și facă, în sfârșit, datoria, să facă lumină asupra evenimentelor din 7 aprilie, să spele pata rușinoasă de vandali de pe fața tinerei noastre generații, să facă lumină asupra modului cum au putut un grup restrâns al Familiei Voronin să se îmbogățească într-o perioadă atât de scurtă în cel mai sărac stat din Europa.

Literatura și Arta nr. 52, 2009

AVEM VRE-UN FOLOS DE LA PROCESUL DE LA BOLOGNA?

Comutarea accentului de la un sistem de predare la o cultură a învățării cere atât de la studenți cât și de la profesori o pregătire specială nu atât în curricula comună cât în arhitectura studiilor. În ce constă esența acestei arhitecturi? Ce face universitatea în acest domeniu?

Valentin Mândăcanu: De acum câțiva ani eu invit la discuție manageri și profesori universitari pentru a cunoaște cât mai bine acele componente noi ale arhitecturii studiilor ce pot asigura plasarea accentului de la un sistem de predare la o cultură a învățării. Pentru început Vă rog să ne spuneți cum înțeleg profesorii Universității Tehnice a Moldovei noul sistem de formare a culturii învățării?

Valeriu Dulgheru: Voi încerca să dau unele răspunsuri pe această temă pe cât de importantă pentru formarea corectă a cadrelor ingineresti tot atât de complexă, dar datorită domeniului relativ îngust al activității mele profesionale răspunsurile vor fi parțiale.

Luând în considerație caracterul schimbărilor permanente care au loc în domeniul tehnicii, schimburilor permanente de valori și dublării volumului de informații în domeniul tehnicii la fiecare 10 ani, profilul ingineresc este poate cel mai dispus spre formarea unei culturi a învățării. Este important ca în această nouă strategie a învățării generate de Procesul de la Bologna în arhitectura studiilor ingineresti un loc aparte să ocupe metodele de învățare bazate pe stimularea creativității tehnice. Conștienți de faptul că drept urmare a gravelor probleme globale ale Omenirii prin motoul „*Veți crea veți avea, nu veți crea, nu veți fi*” se impune necesitatea imperioasă a formării creative a viitoarelor cadre ingineresti. În acest plan încă 20 de ani în urmă în planurile de învățământ ale

specialităților ingineresti cu profil mecanic a fost inclusă o nouă disciplină de creativitate tehnică, care și acum se află într-un proces continuu de optimizare. Cu părere de rău încercarea de a extinde predarea acestei discipline la toate specialitățile ingineresti a eșuat. Cred că această problemă se va rezolva în timp. La Ciclul II conform Procesului de la Bologna (masterat) acest lucru se face treptat această disciplină ocupându-și locul printre disciplinele de formare generală din curriculele specialităților de masterat.

Valentin Mândăcanu: *Deci prin sistemul de predare nu putem atinge formarea culturii învățării. De ce?*

Valeriu Dulgheru: Da, așa este. Cu părere de rău sistemul de predare existent pune accent, în special, pe acumularea cunoștințelor, adică pe dezvoltarea gândirii convergente, ceea ce este necesar, dar nu și suficient. În așa fel se poate ajunge la situația când „*Cutare este dobă de carte. Ei și ce?*”. În multe cazuri viitorul inginer trebuie fie în stare să aplice creativ, individual cunoștințele acumulate. Pentru aceasta prin introducerea unor discipline de creativitate tehnică în curricule, prin introducerea unor compartimente cu aspect creativ în disciplinele existente se va realiza dezvoltarea gândirii divergente, adică a capacității de elaborare a noilor idei, netradiționale, de alegere a soluției optime dintr-o multitudine de soluții existente.

Valentin Mândăcanu: *Schimbarea arhitecturii studiilor în universitate pentru a comuta accentul de pe predare pe cultura învățării majoritatea au început-o printr-o reformă curriculară, prin eliminarea din planul de învățământ a unor discipline. La noi bunăoară au fost lichidate astfel de discipline importante ca: istoria pedagogiei, tehnologii educaționale, măiestria pedagogică etc. Cum a-ți procedat D-stră la Universitatea Tehnică a Moldovei?*

Valeriu Dulgheru: Cu părere de rău și la Universitatea Tehnică a Moldovei unii șefi de catedre de profil au mers pe

calea reducerii numărului de ore la disciplinele fundamentale, care formează fundamentul oricărei specialități ingineresti? Dar fără un fundament bun cum poți construi o casă durabilă? În contextul schimbărilor permanente legate de progresul tehnic este indiscutabilă necesitatea optimizării disciplinelor existente prin utilizarea celor mai avansate realizări în domeniul informaticii, formării unor noi disciplini de specialitate, dar tot atât de adevărat este și faptul că este imposibil să cuprinzi tot fluxul informațional care se dublează la fiecare 10 ani. De aceea este strict necesar de a trece la un nou sistem de formare a culturii învățării, bazat pe noile metode destinate să stimuleze creativitatea studenților.

Valentin Mândăcanu: *Schimbarea arhitecturii studiilor nu cere reducerea disciplinelor principale ci aducerea accentelor principale, pe orientarea profesională, evaluarea capacităților intelectuale etc. Cum se procedează în acest domeniu la Universitatea Tehnică a Moldovei?*

Valeriu Dulgheru: Nu știu cum se procedează la alte catedre ale Universității Tehnice a Moldovei, dar la catedra „Teoria Mecanismelor și Organe de Mașini”, pe lângă fondarea și implementarea noilor disciplini de Creativitate Tehnică, despre care am vorbit astfel de profesori cu experiență bogată ca conf.univ.dr. Comendant Vasile pe parcursul anilor optimizează permanent procesul de predare a disciplinei „Bazele proiectării mașinilor”, ajustându-l la specificul contingentului de studenți, implementează metode noi de evaluare a cunoștințelor. Un factor important în atingerea succesului în educație este schimbarea relațiilor „profesor-student”, scopul major fiind gradul înalt de însușire a cunoștințelor și utilizare creativă a lor.

Valentin Mândăcanu: *Sistemul de asigurare a calității, culturii învățării în baza noilor arhitecturi a studiilor cere o abordare a procesului educațional bazat pe performanță, excelență, pe elită, dar noi suntem orientați la un sistem de*

masă. Cum se preocupă Universitatea Tehnică a Moldovei de gradul de angajare a studenților de elită, de performanță?

Valeriu Dulgheru: Există această problemă și la Universitatea Tehnică a Moldovei. Avem același sistem de producere în masă a cadrelor ingineresti, solicitate de economia națională. Însă, cel puțin la catedra „*Teoria Mecanismelor și Organe de Mașini*”, în cadrul Centrului de Creativitate Tehnică a fost fondat Cercul Tinerilor Inventatori, în care sunt atrași cei mai buni studenți. Pe parcursul existenței Cercului cca 30 de studenți au obținut brevete de invenție pe parcursul studiilor de licență. Majoritatea dintre ei ulterior au fost atrași prin doctorat în cercetare și au completat rândul cadrelor didactice ale catedrei și ale altor catedre. Actualmente la catedră sunt 14 tineri, printre care doctoranzi activi, postdoctoranzi în funcții de lectori asistenți, lectori universitari, superiori și conferențieri. Situații similare există și la alte catedre. La diverse facultăți, de asemenea, au fost formate grupe de elită formate din cei mai buni studenți de la diferite specialități, cărora li se predă cursuri fundamentale. De asemenea, includerea în planurile de învățământ a unui ciclu închis de discipline de proiectare asistată de calculator (catedra noastră a contribuit în acest sens prin elaborarea implementarea la anul II de studii universitare a unui curs începător de Baze Grafice ale Proiectării) pe parcursul anilor de studii. Acest fapt îi face pe absolvenții ingineri competitivi pe piața de muncă internațională. Drept confirmare sunt grupurile de absolvenți care lucrează în Japonia, Slovenia etc. În domenii de proiectare a mașinilor.

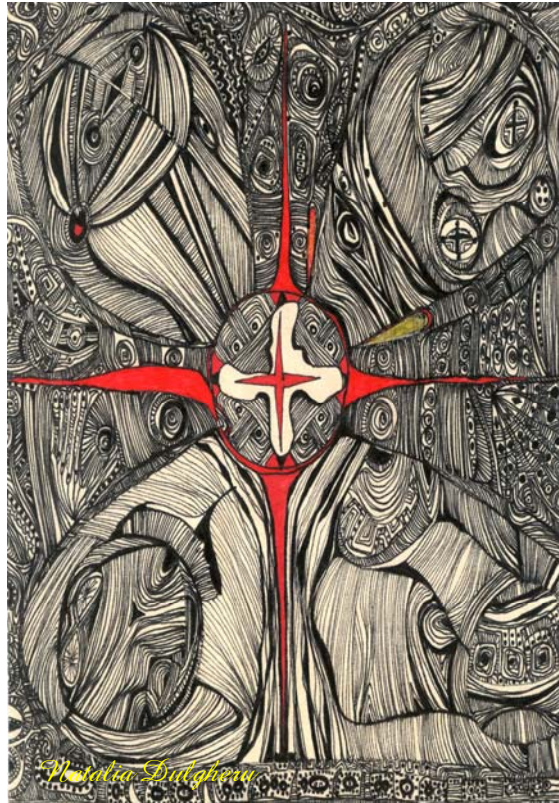
Făclia, 5. 12. 2009

CAPITOLUL V

Subsemnări, atitudini, aprecieri...

*„Crede în cei care caută adevărul și îndoiește-te
în cei care l-au găsit”*

(Andre Gide, scriitor, Laureat al Premiului Nobel)

**Declarația Consiliului Director al Forului Democrat al
Românilor din Republica Moldova (FDRM)
în legătură cu evenimentele majore din ultimele zile**

Sărăcia, deznădejdea, distrugerea familiei, lipsa locurilor de muncă și a perspectivelor de devenire instaurate de regimul comunist în Basarabia au provocat în aceste zile, așa cum au arătat și principalele instituții media din lume: Reuter, BBC, New York Times etc., manifestări anticomuniste de proporții ale tineretului în zona centrală a Chișinăului. Nemulțumiți și de fraudarea masivă a alegerilor parlamentare din 5 aprilie, începută de comuniști mult înainte de ziua alegerilor prin marasm social și economic, românofobia delirantă a guvernanților, închiderea accesului opoziției la mass-media publică și mințirea nerușinată a populației de vârstă a treia și a conaționalilor noștri, tinerii au ieșit pașnic și legal pe 6 aprilie în stradă pentru a-și cere un viitor demn și uman în cel mai sărac stat european în care s-au născut și trăiesc. În dimineața zilei de 7 aprilie, când tinerii scandau lozinci proeuropene, anticomuniste, când cereau dreptul la identitatea românească și repetarea alegerilor în spațiul dintre Președinție și Parlament ei au fost atacați cu brutalitate de forțele de ordine. La început tinerii nu au răspuns provocării, ci s-au așezat jos scandând „Nu plecăm!” și „Poliția e cu noi!”, dar au continuat să fie bătuți. Au urmat altercații dure între manifestanți și poliție, după care, la un moment dat, poliția a părăsit zona, lăsând principalele instituții ale statului, Președinția și Parlamentul, absolut fără nici o pază. În aceste condiții, o mică parte din mulțimea înfuriată, posibil atârnată și de provocatori mascați, a pătruns în aceste imobile și le-a devastat, fapt în sine condamnat sub toate aspectele. Însă, în același timp, derularea ulterioară a evenimentelor, lipsa totală a vreunei încercări din partea poliției și a SIS-ului de a liniști mulțimea sau a o intimida cu mijloacele legale, apoi împușcarea manifestanților cu gloanțe de cauciuc și arestarea celor care

manifestau pașnic în Piața Marii Adunări Naționale (cum să demonstreze procurorii lui Voronin că anume acești oameni au participat la ostilitățile de la Parlament și Președinție?) mult după miezul nopții în ziua de 8 aprilie, așa cum a procedat regimul Voronin și la manifestațiile din anii 2002 (când a furat Crucea din orașelul de corturi) și 2004 (la Teleradio Moldova), demonstrează că vina totală pentru acest dezastru o poartă regimul dictatorial care a guvernat Republica Moldova în ultimii 8 ani.

Condamnând cu hotărâre actele de vandalism din Parlament și Președinție, Consiliul Director al FDRM susține că indiferent dacă aceste acte au fost provocate de regimul Voronin, așa cum Hitler a ars Reichstagul, pentru a se răfui cu opoziția politică, sau dacă forțele de poliție au fost incapabile să facă față unei situații de criză majoră declanșate dintr-o revoltă spontană a populației contra sărăciei, dezastrul din ziua de 7 aprilie de la Parlament și Președinție este o urmare directă a incapacității comuniștilor de a mai guverna Republica Moldova. Pe parcursul întregii zile de 7 aprilie, televiziunea publică a transmis muzică ușoară și dansuri ale buricelor goale și nu a informat opinia publică despre evenimentele din centrul Chișinăului. Nici președintele republicii, nici Guvernul nu s-au adresat populației cu apeluri la calm și la normalitate, păstrând o liniște mormântală, așa de parcă special așteptau deznodământul de la Parlament și Președinție, ca, în final, să acuze opoziția politică de „*tentativă de lovitură de stat*” realizată cu ajutorul unor „*nemernici*” de „*fasciști beți*” și lumea interlopă. Mai mult, în luarea de cuvânt de la ședința Guvernului, președintele V. Voronin a accentuat, fără să aducă probe, că ce s-a întâmplat a fost „*bine organizat și bine plătit*”. Or, dacă este anume așa cum susține V. Voronin, rezultă că serviciile speciale ale statului l-au informat din timp despre pregătirea unei lovituri de stat „*bine organizate și plătite*”, dar anume el nu a luat măsurile legale de prevenire a ostilităților,

nu a făcut apeluri la populație despre eminența unei lovituri de stat, nu a ordonat îngrădirea cu un număr mare de polițiști bine dotați și pregătiți pentru situații excepționale accesul manifestanților către ușile Președinției și Parlamentului. Consiliul Director al FDRM mai atrage în mod special atenția opiniei publice interne și internaționale asupra declarațiilor iresponsabile ale guvernaților despre „*drapelele unui stat străin*”, arborate pe Președinție și Parlament, fiind vorba, așa cum bine se știe, de tricolor. Accentuând cu tărie că prin aceste arborări spontane ale tricolorului nu se poate implica sub nici un motiv România în aceste evenimente, Consiliul Director al FDRM menționează că tricolorul este simbolul național al tuturor românilor, că anume sub acest drapel s-au desfășurat absolut toate manifestațiile antitotalitariste și anticomuniste din 1988 încoace, inclusiv adoptarea Declarației de independență a Republicii Moldova la 27 august 1991, că anume tricolorul a fost arborat pe actuala Președinție de deputatul-patriot Gheorghe Ghimpu încă la 16 aprilie 1990 anume ca drapel de stat al Republicii Moldova și că apariția lui la manifestațiile actuale ale tineretului nu este altceva decât o veche tradiție a luptătorilor pentru democrație, românism și integrare europeană din Basarabia.

În același timp, urmând și tezele unui editorial despre situația din Basarabia, apărut la 8 aprilie 2009 în prestigiosul ziar american „*New York Times*”, Consiliul Director al FDRM declară că actuala stare de criză din Republica Moldova este o urmare directă a amânării condamnării pactului criminal dintre Hitler și Stalin din 23 august 1939, care a rupt ilegal, fără nici o participare a României sau a poporului român, Basarabia din trupul Țării noastre, a genocidului comunist care a fost aplicat mai apoi cetățenilor români din Basarabia (aproximativ un milion de victime), a economiei comuniste, care a sărăcit masiv pe basarabeni, inclusiv în ultimii ani, aducând tineretul la starea de deznădejde de acum, accentuată dur și de criza

economică globală. În loc să deschidă cele 300.000 de locuri de muncă promise cu atâta fală la alegerile parlamentare din 2005, să construiască infrastructuri europene, să lanseze premisele unei creșteri economice substanțiale și ale unei democrații de tip euroatlantic, partidul comunistilor, și în special V. Voronin, au mărit prăpastia dintre generații, a aruncat cu cinismul tineretului, ziua noastră de mâine, în afara societății, i-au făcut pe tineri - cu sărăcia, alcoolismul și amoralitatea - să plece peste hotare sau să completeze uriașa armată de șomeri. În aceste condiții dezastruoase, criza spontană din 7 aprilie era de mult previzibilă și era numai o chestiune de câteva zile sau săptămâni declanșarea ei. Însă fraudarea masivă a alegerilor parlamentare, mai ales, așa cum au declarat partidele din opoziție, prin tehnologiile de vârf aplicate de ministerul creat special pentru aceste diversiuni, lipsirea totală a tinerilor de dreptul la un viitor decent, românesc și european, au grăbit declanșarea manifestațiilor anticomuniste din aceste zile. Cetățenii care au manifestat pașnic în Piața Marii Adunări Naționale au arătat întregii lumi starea de deznădejde care a cuprins Basarabia, au cerut plecarea imediată a comunistilor de la putere și crearea de către comunitatea internațională a unor condiții cu adevărat democratice pentru desfășurarea unor noi alegeri parlamentare în Republica Moldova.

Ținând cont de toate acestea, Consiliul Director al FDRM se adresează tuturor cetățenilor Republicii Moldova, partidelor politice din opoziție și organizațiilor nonguvernamentale să se unească pentru a putea riposta democratic împotriva tentativei comunistilor de a transforma cu totul statul nostru într-o grădină zoologică comunistă și cheamă instituțiile politice europene și euro-atlantice să se implice direct pentru transformarea spațiului pruto-nistrean într-o oază de prosperitate și democrație la hotarul de est al NATO și UE. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Consiliul Director al FDRM, 8 aprilie 2009

Către OSCE, Consiliul Europei, ONU

MEMORIU

La 7 aprilie curent, în centrul municipiului Chișinău, capitala Republicii Moldova, s-au adunat zeci de mii de protestatari, ca să conteste rezultatele alegerilor parlamentare care au avut loc la 5 aprilie, deoarece existau semnale reale că acestea au fost fraudate.

În timp ce în Piața Marii Adunări Naționale se desfășura un miting pașnic, câteva grupuri s-au adunat în fața sediului Președinției și cel al Parlamentului, unii manifestanți pătrunzând ulterior înăuntru și devastându-le, existând probe că o parte dintre aceștia ar fi angajați ai structurilor de forță. Ambele clădiri au fost incendiate din interior, fiind în bună parte devastate. Poliția n-a intervenit, ba mai mult, le-a părăsit din timp, lăsându-le pe mână vandalizatorilor. Aceștia au pătruns în toate birourile, deși ușile lor erau încuiate, au deschis seifuri, imposibil de deschis fără cunoașterea cifrului, au distrus arhiva Parlamentului, protejată de uși speciale de oțel, au urcat pe acoperișurile ambelor clădiri, lucru care este imposibil fără concursul administrației și al pazei forului legislativ și al Președinției. Menționăm că atacatorii erau bine pregătiți, purtau cagule, și cei mai mulți nu erau tineri. Partidul comunist de guvernământ pune aceste acte de vandalism pe seama opoziției, a celor trei partide – PLDM, PL, AMN – care au trecut pragul electoral în urma ultimului scrutin, și a României, stat-membru al UE, fără să prezinte în acest sens vreo probă plauzibilă.

Cele întâmplate la Chișinău pe 7 aprilie ne fac să credem că e vorba de un scenariu de discreditare și, eventual, de lichidare morală a opoziției, de îndepărtare a Republicii Moldova de vectorul european și de instaurare a unei puteri dictatoriale.

Ținând seama de cele expuse, precum și de arestările în masă fără drept la avocat, rugăm să fie trimisă de urgență în Republica Moldova o Comisie de anchetă internațională, care ar elucida obiectiv evenimentele ce au avut loc la 7 aprilie 2009 și adevăratele lor subtexte și motivații.

Nicolae DABIJA, președinte al Forului Democrat al Românilor din Moldova, academician;
Valeriu MATEI, președinte al Coaliției Populare Anticomuniste 2009;
Andrei VARTIC, prim-vicepreședinte al Forului Democrat al Românilor din Moldova
Mihai CIMPOI, președinte al Uniunii Scriitorilor, academician;
Anatol CODRU, academician;
Petru SOLTAN, academician;
Valeriu SAHARNEANU, președinte al Uniunii Jurnaliștilor;
Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii;
Ion COSTAȘ, ex-ministru al Apărării;
Alexandru MOȘANU, ex-președinte al Parlamentului Republicii Moldova;
Constantin TĂNASE, director al publicației Timpul;
Val BUTNARU, director al publicației Jurnal de Chișinău;
Aneta GROSU, redactor-șef al publicației Ziarul de Gardă;
Alecu RENIȚĂ, președinte al Mișcării Ecologice;
Mihai PATRAȘ, doctor în economie;
Valeriu DULGHERU, șef de catedră, Universitatea Tehnică a Moldovei;
Mihai MORĂRAȘ, redactor-șef la publicația Universitatea
Sergiu CHIRCA, academician;
Anatol CIOBANU, academician;
Nina JOSU, președinte al Asociației “Astra”;
Constantin LAZĂR, președinte al Asociației Cetățenilor Români;

*Gheorghe VIȚĂ, președinte al Asociației Basarabia,
 Bucovina de Nord și Ținutul Herța*
Ion NEGREI, vicepreședinte al Asociației Istoricilor;
Timotei MELNIC, președintele Ligii Pedagogilor;
protoiereu Ioan CIUNTU;
protoiereu Petru BUBURUZ;
*Veaceslav ȚÂBULEAC, director al postului de radio Vocea
 Basarabiei;*
*Anatol CROITORU, vicepreședinte al Asociației
 Transnistria;*
Andrei COVRIG, președinte al Asociației Combatanților;
Ion GĂINĂ, director al Casei-Muzeu A. Mateevici;
*Tudor UNGUREANU, director al Fundației Culturale
 Căpriana;*
*Valentina STURZA, președinte al Asociației Foștilor
 Deportați și Deținuți Politici;*
Marcela MARDARE, director'al Editurii Pontos;
Anatol VIDRAȘCU, director al Grupului Editorial Litera;
Ion BUGA, doctor în istorie;
*Aurelian SILVESTRU, director al Liceului Prometeu din
 Chișinău;*
*Ion IOVCEV, director al Liceului L Blaga din Tiraspol
 (Transnistria);*
Andrei STRĂMBEANU, scriitor;
*Eleonora CERCAVSCHI, director al Liceului din or.
 Grigoriopol (Transnistria);*
*Nicolae RUSU, director al Fondului Literar al Uniunii
 Scriitorilor;*
*Ana CIBOTARU, președinte al Societății Culturale Plai
 Mioritic;*
*Petru SANDULACHI, președinte al Asociației
 "Parlamentul-90";*
Romeo CEMÂRTAN, vicepreședinte al TCEUForum
Chișinău, 10 aprilie 2009

**MOLDOVA: OPPOSITION & CIVIL SOCIETY ASK
INTERNATIONAL INVOLVEMENT**

April 11, 2009

***PETITION of Moldova's opposition and
civil society groups and personalities***

Chisinau, 10th of April, 2009

To: Council of Europe, OSCE, UN

On April 7, 2009, in the central part of Chisinau city, the capital of the Republic of Moldova, have gathered tens of thousands of protesters with a view to contest the results of parliamentary elections which took place two days earlier, there are many suspicions that these ones had been fraud.

While on the Great National Square held a peaceful meeting, groups of protesters have gathered in front of headquarters of the Presidency and the Parliament, then they get in and devastated them.

Both buildings were set on fire from inside, being in part destroyed. Police forces didn't intervene, but more, they left them early, leave buildings on hand of vandals. They get into offices, although their doors were locked, they opened safes, impossible to open without knowing the code, the archives of the Parliament were destroyed, protected by special steel doors, they have climbed the roofs of both buildings, which is impossible without the help of administration and the security of Parliament and the Presidency. Please note that the attackers were well trained, wearing mask on their faces, and most of them were not so young. The ruling Communist Party tries to make responsible of these acts of vandalism the opposition parties PLDM, PL, AMN- that became the parliamentary ones after last parliamentary elections, but also Romania, the EU state member, not presenting in this respect any plausible evidence.

We suppose that what happened in Chisinau on April 7 is a part of a plan of discrediting and eventually to exterminate from moral point of view the opposition and to move off the Republic of Moldova from the European vector and to establish a dictatorial regime.

Please send immediately in Moldova an international Commission of Investigation, which would help to elucidate fairly events which took place on 7 April 2009, the true reasons and subtexts.

Apel catre Consiliul Europei, OSCE, ONU

DATA PUBLICARII: 14/04/2009

La 7 aprilie, in centrul municipiului Chisinau, capitala Republicii Moldova, s-au adunat zeci de mii de protestatari, ca sa conteste rezultatele alegerilor parlamentare care au avut loc cu doua zile mai devreme, existând mai multe suspiciuni ca acestea ar fi fost fraudate.

In timp ce în Piața Marii Adunări Naționale se desfășura un miting pașnic, grupuri de protestatari s-au adunat in fata sediului Președinției si cel al Parlamentului, pătrunzând ulterior înăuntru și devastându-le.

Ambele clădiri au fost incendiate din interior, fiind in buna parte distruse. Politia n-a intervenit, ba mai mult, le-a părăsit din timp, lăsându-le pe mana vandalizatorilor. Aceștia au pătruns în toate birourile, deși ușile lor erau încuiate, au deschis seifuri, imposibil de deschis fără cunoașterea cifrului, au distrus arhiva Parlamentului, protejata de uși speciale de otel, au urcat pe acoperișurile ambelor clădiri, lucru care este imposibil fără concursul administrației si pazei forului legislativ si al președinției. Menționam ca atacatorii erau bine pregătiți, purtau cagule pe chip, si cei mai mulți nu erau tineri.

Partidul comunist de guvernământ încearcă sa pună aceste acte de vandalism pe seama opoziției, a celor trei partide - PLDM, PL, AMN - care au devenit parlamentare în urma

ultimului scrutin, dar și a României, stat-membru al UE, fără să prezinte în acest sens vreo proba plauzibilă.

Bănuim că ceea ce s-a întâmplat la Chișinău la 7 aprilie face parte dintr-un scenariu de discreditare și, eventual, de lichidare morală a opoziției, de îndepărtare a Republicii Moldova de vectorul european și de instaurare a unei puteri dictatoriale.

Rugăm să trimiteți de urgență în Republica Moldova o Comisie de anchetă internațională, care ar ajuta să fie elucidate obiectiv evenimentele ce au avut loc la 7 aprilie 2009 și adevăratele subtexte și motivații.

1. Concurenți electorali la Scrutinul parlamentar din 2009:

Serafim URECHEANU, președintele Partidului Alianța Moldova Noastră;

Vlad FILAT, președintele Partidului Liberal Democrat din Moldova;

Mihai GHIMPU, președintele Partidului Liberal din Moldova;

Anatol PETRENCU, președintele Mișcării social politice Acțiunea Europeană;

Dumitru DIACOV, președintele Partidului democrat din Moldova;

Dumitru BRAGHIS, Președintele Partidului Social Democrat din Moldova;

Vasile TARLEV, președintele Uniunii Centriste din Moldova;

Ana TCACI, președintele Partidului Dezvoltării Spirituale "Moldova Unită";

Natalia NIRCA, președintele Partidului Conservator;

Ion CURTEAN, președintele Partidului Republican;

Vladimir BRAGA, președintele Partidului Ecologist "Alianța Verde" din Moldova;

Nicolae UTICA, președintele Partidului "Pentru Neam și Țară";

Sergiu BANARI (candidat independent, alegeri 2009);

Ștefan URITU (candidat independent, alegeri 2009);
Valentina CUSNIR, (candidat independent, alegeri 2009).

2. Societatea civilă reprezentată de:

Nicolae DABIJA, președinte al Forului Democrat al Romanilor din Moldova, academician;

Valeriu MATEI, președinte al Coaliției Populare Anticomuniste 2009;

Andrei VARTIC, prim-vicepreședinte al Forului Democrat al Romanilor din Moldova;

Mihai CIMPOI, președinte al Uniunii Scriitorilor, academician;

Anatol CODRU, academician;

Petru SOLTAN, academician;

Valeriu SAHARNEANU, președinte al Uniunii Jurnaliștilor;

Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii;

Ion COSTAS, ex-ministru al Apărării;

Constantin TANASE, director al publicației Timpul;

Val BUTNARU, director al publicației Jurnal de Chisinau;

Alexandru MOSANU, ex-președinte la Parlamentului Republicii Moldova;

Aneta GROSU, redactor-șef al publicației „Ziarul de garda”;

Alecu RENITA, președinte al Mișcării Ecologice din Moldova;

Mihai PATRAS, doctor în economie;

Valeriu DULGHERU, șef de catedra, Universitatea Tehnică a Moldovei;

Mihai MORARAS, redactor-șef la publicația Universitatea;

Sergiu CHIRCA, academician;

Anatol CIOBANU, academician;

Nina JOSU, președinte al Asociației Astra;

Constantin LAZAR, președinte al Asociației Cetățenilor Romani;

Gheorghe VITA, președinte al Asociației Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța;

Ion NEGREI, vicepreședinte al Asociației Istoricilor;
Timotei MELNIC, președintele Ligii Pedagogilor;
Ioan CIUNTU, protoiereu;
Petru BUBURUZ, protoiereu;
Veaceslav TABULEAC, director al postului de radio Vocea
 Basarabiei;
Anatol CROITORU, vicepreședinte al Asociației
 Transnistria;
Andrei COVRIG, președinte al Asociației Combatanților;
Ion GAINA, director al Casei-muzeu "*A. Mateevici*";
Ion JURJA, președinte al Uniunii Participanților Conflictului
 de la Nistru;
Tudor UNGUREANU, director al Fundației Culturale
 Căpriană;
Valentina STURZA, președinte al Asociației Foștilor
 Deportați și Deținuți Politici;
Marcela MARDARE, director al Editurii Pontos;
Anatol VIDRASCU, director al Grupului Editorial Litera;
Aurelian SILVESTRU, director al Liceului Prometeu din
 Chișinău;
Ion IOVCEV, director al Liceului L. Blaga din Tiraspol
 (Transnistria)
Andrei STRAMBEANU, scriitor;
Eleonora CERCAVSCHI, director al Liceului din or.
 Grigoriopol (Transnistria);
Ion MAHU, academician, Asociația Republicană a
 Veteranilor de Război ai Armatei Române;
Elena DABIJA, director al Centrului Academic M.
 Eminescu;
Nicolae RUSU, director al fondului literar al Uniunii
 Scriitorilor;
Ana CIBOTARU, președinte al Societății Culturale Plai
 Mioritic.

Chisinau, 10 aprilie 2009, www.memoria.ro

**Declarația Forului Democrat al Românilor din Republica
Moldova (FDRM)
cu privire la aberațiile lui V. Voronin contra României**

Războiul permanent pe care regimul comunist îl duce din anul 2001 împotriva cetățenilor Republicii Moldova și a statelor învecinate a atins cote halucinante. Tinerii din Basarabia care și-au exprimat liber opțiunea anticomunistă, pro-românească și pro-europeană în zilele de 6 și 7, sunt uciși fără nici o vină, maltratați fizic și verbal, chinuiți în celule insalubre cu setea, foamea, lipsirea de drepturile la avocat și la cea mai elementară îngrijire medicală. Fiindcă nu le-a reușit „tentativa loviturii de stat”, comuniștii au creat și un „dușman extern”, declanșând un război politic aberant împotriva României (în care în ultimele zile au implicat și Serbia). În acest context, Consiliul Director al FDRM atrage atenția cetățenilor Republicii Moldova, dar și a instituțiilor politice internaționale că România, stat membru al UE și NATO, nu a putut în nici un fel participa la războiul cinic al lui Voronin contra poporului Republicii Moldova și că cele „4 învinuiri” aduse României de V. Voronin sunt aberații paranoice ale unui regim comunist dictatorial care trebuie judecat cât mai curând la Tribunalul Internațional de la Haga. Vom analiza mai jos aceste așa zise „învinuiri”.

Consultanța partidelor din RM. În toată lumea partidele angajează consultanți străini și e absurd să acuzi România că s-ar implica prin „specialiștii în alegeri” în problemele interne ale RM. Atunci ar trebui ca Voronin să acuze și SUA de amestec în treburile interne ale RM, fiindcă el este consiliat de „*analistul politic american*” V. Socor. Or, anume partidul lui V. Voronin a fost ajutat masiv în perioada electorală de oficialități ruse de cel mai înalt rang, cum ar fi președintele D. Medvedev și ministrul de externe S. Lavrov (vezi titlurile uriașe din ziarul „*Comunistul*”).

Nici un partid politic din România nu a făcut înainte de 5 aprilie declarații vizavi de alegerile din RM. Nu există și nu pot exista dovezi că vreun partid din România a antrenat studenți și elevi pentru acțiunile violente din 7 aprilie. „*Specialiștii români în spionaj*” sunt încă o aberație patologică a lui V. Voronin. Toate informațiile arată că distrugerea instituțiilor statului a fost organizată și condusă special de V. Voronin (care și-a păzit de „*vandali*” propriul cabinet), ministrul de interne Papuc și directorul SIS-ului, Rešetnikov. Ei, deci, trebuie să plătească și reparația imobilelor distruse. E un nonsens schizofrenic să afirmi că presa din România a „sustinut informațional ostilitățile din RM” atunci când la Chișinău nu se vinde nici un ziar românesc. Mai mult, presa de mare tiraj de dincolo de Prut nu s-a preocupat până la 7 aprilie de alegerile din Basarabia, ci, cum bine se știe, de cazul Gigi Becali.

Susținând întru totul declarațiile Președintelui României din 14 aprilie 2009, accentuând în același timp că V. Voronin a organizat „*tentativa loviturii de stat*” pentru a acoperi fraudă alegerilor parlamentare din 5 aprilie, a face imposibil un mare miting nonstop al opoziției unite și a rămâne cât mai mult în scaunul de președinte al Republicii Moldova, Consiliul Director al FDRM atrage atenția cetățenilor că, respectând Constituția RM, nici unul dintre cele trei partide din opoziție care au intrat la 5 aprilie în Parlament nu a cerut în programul său electoral unirea cu România. Alta e însă opinia cetățenilor care au dreptul să condamne liber consecințele pactului dintre Stalin și Hitler din 23 august 1939, bolșevizarea Basarabiei prin genocidul comunist care a urmat după 28 iunie 1940 și să ceară refacerea hotarelor României de la 1 Decembrie 1918 și redobândirea de către toți basarabenii a cetățeniei române, care le-a fost luată abuziv de URSS. Ținând cont de toate acestea, amintim că anume partidul comunistilor a încălcat grav Constituția RM în anul 2001 cu sloganul politic electoral

privind „unirea Republicii Moldova cu uniunea Rusia-Belarus” și de atunci până acum Voronin și aliații lui au destabilizat și au sărăcit neconținut Basarabia, pentru a îndepărta cât mai mult actul intrării Republicii Moldova în Uniunea Europeană. Consiliul Director al FDRM aduce pe această cale sincere condoleanțe familiilor îndurerate, ale căror fii și soți au fost uciși de regimul Voronin în ziua de 7 aprilie sau în zilele care au urmat. Jos atrocitățile comuniste! Să luptăm ca în cel mai scurt timp Basarabia să devină un teritoriu liber de comunism. Așa să ne ajute Dumnezeu în această Săptămână a Patimilor!

Consiliul Director al FDRM, 15 aprilie 2009

**DECLARAȚIA
UNIUNII SCRITORILOR DIN MOLDOVA,
ASOCIAȚIEI ISTORICILOR DIN REPUBLICA
MOLDOVA
ȘI FORULUI DEMOCRAT AL ROMÂNILOR DIN
MOLDOVA**

În legătură cu acțiunile ilegale ale autorităților comuniste de interzicere a accesului în Republica Moldova al unor personalități ale științei și culturii din România În ziua de 26 martie 2009, la punctele de frontieră Sculeni și Leușeni autoritățile comuniste ale Republicii Moldova au reținut, fără nici un temei, și au interzis accesul în Republica Moldova mai multor personalități ale științei și culturii naționale, care veneau la Chișinău la invitația noastră: profesorii universitari Ion Agrigoroaie, Cătălin Turliuc și Liviu Lazăr, de la Universitatea A.I.Cuza din Iași, scriitorul și ziaristul Ion Bâscă, bibliograful Mioara Pop și poetul Ion Mărgineanu de la Alba-Iulia, căruia urma să i se înmâneze premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru anul 2008. Comandouri de securiști, trimise special la frontieră de către generalul de miliție sovietică V. Voronin, i-au umilit pe cei nominalizați mai sus, reținându-i ore în șir fără nici un fel de explicații, sechestrându-le cărțile personale și cele câteva volume ale clasicilor literaturii noastre Ion Agârbiceanu și Lucian Blaga (despre marele poet, trecut la cele veșnice în 1961, securiștii-vameși ai lui Voronin au declarat cu emfază că *“știu ei ce fel de poet e acest ministru al lui Băsescu”*). Prin aceste acțiuni sfidătoare clanul comunist al generalului sovietic Voronin a încălcat, pentru a câta oară?!, normele de drept internațional, acordurile semnate cu Uniunea Europeană și țările sale membre, precum și dreptul la libera circulație a persoanelor.

Constatăm încă o dată caracterul antidemocratic, antieuropean și antinațional al guvernării comuniste de la

Chișinău, teama ancestrală a clanului Voronin de adevărul științific și istoric, ura lor față de cultura și literatura română. În legătură cu aceste provocări ordinare ale clanului Voronin, facem apel către instituțiile academice din Republica Moldova (Academia de Științe a Republicii Moldova, universități și alte instituții de învățământ superior) să-și manifeste solidaritatea cu personalitățile științei academice și ale culturii din România ale căror drepturi fundamentale au fost încălcate flagrant de către regimul comunist de la Chișinău. În același sens, contăm pe solidaritatea forurilor științifice internaționale, a mediilor academice și universitare din țările membre ale Uniunii Europene și din alte state, a PEN-clubului Internațional și a asociațiilor internaționale ale ziariștilor, a asociațiilor și uniunilor scriitorilor din alte țări.

Atenționăm opinia publică internațională, Consiliul Uniunii Europene, Comisia Europeană, organizațiile internaționale din care Republica Moldova face parte, în special Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, asupra violării de către autoritățile comuniste din Republica Moldova a normelor unanim acceptate ale dreptului internațional și a drepturilor fundamentale ale omului, și solicităm adoptarea sancțiunilor ce se impun în această situație.

Facem apel către opinia publică din Republica Moldova, către societatea civilă să se pătrundă de necesitatea abolirii dictaturii clanului comunist al generalului sovietic V. Voronin.

Chișinău, 28 martie 2009

***Acad. Mihai CIMPOI, președintele Uniunii Scriitorilor
din Moldova***

***Dr. Sergiu MUSTEAȚĂ, președintele Asociației Istoricilor
din Republica Moldova***

***Acad. Nicolae Dabija, președintele Forului Democrat al
Românilor din Republica Moldova***

APEL
AL FORULUI DEMOCRAT AL ROMÂNILOR DIN
R. MOLDOVA CĂTRE MEMBRII ȘI SIMPATIZANȚII
SĂI, CĂTRE OAMENII DE BUNĂ-CREDINȚĂ

Alegerile din 29 iulie sunt de o importanță covârșitoare. În același timp, campania electorală care a demarat s-a dovedit a fi una foarte specifică: ea nu mai pune accente pe programe economice, pe dezbateri care ar viza viitorul republicii, guvernarea comunistă politizând-o excesiv și încercând să deturneze atenția alegătorilor de la sărăcia în care i-a adâncit, de la fraudarea alegerilor, pe explicarea tendențioasă a evenimentelor din 7 aprilie ai căror autori de scenariu sunt și să sperie populația republicii că, dacă comuniștii nu vor câștiga alegerile, „*Republica Moldova va dispărea de pe harta lumii*”. Propaganda comunistă încearcă să dovedească în aceste zile că de sărăcie, de corupție, de lipsa drumurilor etc. este vinovată opoziția, și nu cei care au „guvernat” republica. Pentru a spori șansele și a nu pierde voturi, am sugerat și în acest scrutin celor trei partide democratice cu șansa de a accede în Parlament – PL, PLDM, AMN – să mai examineze o dată posibilitatea de a se prezenta la alegerile anticipate cu o listă comună.

Dacă acest lucru a fost cu adevărat greu de realizat, propunem ca acestea să vină în fața alegătorilor cu un mesaj comun, cu un program comun și o platformă comună. Totodată facem un apel partidelor extraparlamentare să se abțină de a participa la scrutin, pentru a nu deruta electoratul și a nu face risipă de voturi, să-și îndemne membrii și simpatizanții să voteze pentru unul dintre cele trei partide democratice cu șanse.

Dragi concetățeni!

Fiecare vot contează.

Acum se decide destinul european al Republicii Moldova.
De dumneavoastră depinde dacă Republica Moldova va fi un

stat democratic sau unul cu regim totalitar; dacă tinerii vor avea locuri de muncă bine plătite în patria moșilor și strămoșilor lor sau vor fi nevoiți s-o părăsească în căutarea unei bucăți de pâine; dacă societatea va rămâne și în continuare una polarizată, împărțită de comuniști în „ai noștri” și „ai lor”, în „apărători ai statalității” (cei care fac totul ca Republica Moldova să devină o gubernie a Federației Ruse) și „dușmani ai statalității” (toți ceilalți); dacă isteria antiromânească și lupta contra propriului popor a acestui partid de import va continua sau societatea noastră va reveni la pace și firesc. Facem apel către oamenii de bună-credință, în primul rând către membrii și simpatizanții FDRM, să ne mobilizăm cu toții ca să putem explica electoratului dezinformat și neinformat esența propagandei comuniste, bazată pe minciună și ură de clasă, pe interese de clan și promisiuni goale, să atenționăm că cei care îi vor prefera în opțiunile lor pe acești dușmani ai neamului nostru vor deveni fără voia lor complici la toate fărădelegile acestora din următorii patru ani, că la 29 iulie ei nu vor vota pentru Voronin și ciracii lui, ci contra copiilor și nepoților lor, cărora le fură viitorul.

Votați cu unul dintre cele trei formațiuni democratice – Partidul Liberal, Partidul Liberal-Democrat sau Alianța „Moldova Noastră”.

Locul partidului criminal al comuniștilor e la groapa de gunoi a istoriei.

Republica Moldova e țara noastră și a copiilor noștri. Împreună putem s-o salvăm din ghearele fiarei comuniste!

***Consiliul Director al Forului Democrat al Românilor din
Moldova, Chișinău, 3 iulie 2009***

DRAGI CETĂȚENI AI REPUBLICII MOLDOVA!

Noi, un grup de oameni de cultură și știință, persoane de diverse profesii și de diverse vârste, vă rugăm să citiți acest apel, să vă gândiți bine și să găsiți răspunsul corect înainte de a arunca buletinul de vot în urnă.

1. De opt ani de zile comuniștii se mențin la putere cu votul nostru, ei instaurând un regim odios, bazat pe frică, ură, minciună, teroare și mare hoție.

2. În acești opt ani de zile au fugit de comuniști și de sărăcia instaurată de ei sute de mii de cetățeni, care s-au împrăștiat în lumea mare în căutarea unui loc de muncă.

3. Sate pustiite, familii distruse, copii abandonati, bătrâni săraci și necăjiți – iată care e rezultatul guvernării lor.

4. Prin votul dat comuniștilor la 5 aprilie 2009 i-ați făcut deputați pe Tkaciuk, Vitiuk, Todoroglo, Eremciuk, Radilov, Bondarenko, Mișin, Visotina, Mironik, Iovv, Petrenko, Reidman, Belcenkova, Șupak, Bulgakov, Poleanski, Șmilenco, Moiseev și alte persoane de ale căror nume nici nu ați auzit, străine de interesele acestui neam.

5. Dragi semeni, care i-ați votat pe comuniștii nominalizați mai sus, cum credeți: ei vor avea grijă de nevoile țăranilor mai mult decât Chirtoacă, Ghimpu, Fusu, Filat, Tănase, Ghodea, Urecheanu, Bujor, Untilă, oameni ce se trag din viță de țărani, feciori și fiice ale acestui pământ?

6. Vladimir Voronin a venit la putere ca un simplu pensionar, iar astăzi și-a declarat la comisia electorală o avere de aproape 7 milioane lei. Cum credeți, dânsul a adunat bănăritul acesta din pensie și salariu?

7. Cum se întâmplă că într-o țară săracă, cu pensionari ce trăiesc pe datorie sau din banii trimiși de copii, președintele ei este atât de bogat?

8. În acești ani feciorul lui Voronin a acumulat o avere de circa două miliarde de dolari, fiind unul din cei mai bogați

oameni din Europa. Cum credeți, averile și le-a obținut, cultivând pământul sau muncind la construcție, alături de copiii și nepoții dumneavoastră prin Rusia, Israel sau Spania?

9. Nu ascultați minciunile lui Voronin că el vă dă pensii. Voronin nu dă nici un bănuț din averile sale. Pensiile le primiți datorită banilor trimiși de moldovenii ce muncesc peste hotare, din împrumuturi de la alte țări sau oferite de organisme internaționale.

10. Tineretul a sperat că după votul din 5 aprilie 2009 în Republica Moldova se va produce schimbarea. Ei doresc să trăiască așa cum trăiesc cetățenii în toate țările din Europa. Tinerii s-au simțit trădați de propriii părinți și bunici. Au ieșit la proteste pașnice. Nu acești copii frumoși au devastat clădirile de stat, nu ei au dat foc la sediul Parlamentului. Sute de tineri au fost arestați fără nici o lege în stradă, cămine, școli. Au fost bătuți, torturați, înjosiți. Valeriu Boboc, în vârstă de doar 23 de ani, a fost ucis fără nici o vină. A lăsat un copil orfan de 2 anișori, părinți distruși de durere. Măinile actualei puteri sunt murdare de sângele a trei tineri nevinovați. Ei vor trebui sa poarte răspundere pentru crimele săvârșite.

11. Parlamentul și Președinția au fost vandalizate de către provocatorii puși la cale de puterea comunistă. Nici unul dintre provocatori nu a fost arestat. Cum credeți, de ce nu au fost trași la răspundere adevărații vinovați?

12. După alegeri alte mii de moldoveni au plecat peste hotare, fugind de regimul comunist.

13. La 29 iulie se va decide soarta țării noastre. Ori votăm comuniștii și rămânem în țarcul comunist, ca nimeni în Europa, ori votăm schimbarea pentru o viață europeană, unde se respectă legea și omul, unde bătrânii trăiesc bine și fericit. Întrebați-vă rudele plecate peste hotare și ele vă vor spune cum trăiesc oamenii în țările în care muncesc. Sfătuiți-vă cu ei cum să votați la alegerile parlamentare ca să fie cu adevărat bine.

14. Dacă mai votăm o dată comuniștii, cu propria mână ne vom distruge viața și le vom distruge și viitorul copiilor și nepoților noștri. Păcatul și răspunderea va cădea pe umerii noștri.

15. Dacă mai votăm o dată comuniștii, tinerii vor pleca cu sutele de mii din această țară. Va rămâne o palmă de pământ cu bătrâni triști și necăjiți în care nu va avea cine săpa o groapă de mormânt. Trist viitor ne așteaptă dacă mai dăm o dată greș. Oameni buni, să nu ne lăsăm prostiți, să nu ne lăsăm păcăliți. Să ieșim cu toții la votare. De noi depinde viața noastră și viitorul copiilor și nepoților noștri. Votul nostru contează. Să votăm schimbarea.

16. Voronin nu are nevoie de noi, cetățenii acestei țări. El are nevoie de votul nostru, pentru a se menține la putere, pentru a-și păstra averile, pentru a pune mâna pe noi averi, și a nu fi tras la răspundere pentru crimele săvârșite.

17. Să votăm pentru unul dintre partidele de opoziție. Alegeți: Partidul Liberal, având ca siglă doi tineri, ținându-se de mână, plasați într-un cerc format din 27 (+1) de steluțe europene, Partidul Liberal Democrat, cu semnul Stejarul, sau „Alianța Moldova Noastră”, cu semnul Soarele. Să alegem oameni tineri cu carte bună, cu dragoste de țară și pământ, ieșiți din sânul acestui popor. Să nu ratăm șansa oferită de a schimba viața spre binele nostru, al tuturor. Merităm cu toții o viață mai bună. Soarta noastră este în mâinile noastre.

Să nu uităm: Oamenii Gospodari nu votează comuniștii.

Acad. Mihai CIMPOI, președinte al Uniunii Scriitorilor din Moldova; *acad. Nicolae DABIJA*, președintele Forului Democrat al Românilor din Moldova, redactor-șef al revistei „Literatura și arta”; *Ion UNGUREANU*, ex-ministru al culturii; *Nadejda BRÂNZAN*, ex-parlamentar în primul Parlament al RM; *acad. Alexandru MOȘANU*, ex-parlamentar în primul Parlament; *Anton MORARU*, dr. hab. în istorie, prof. univ.;

Valeriu DULGHERU, dr.hab., șef de catedră UTM; *Ion COSTAȘ*, ex-ministru al apărării; *Valeriu MATEI*, scriitor, ex-parlamentar în primul Parlament; *Alecu RENIȚĂ*, ex-parlamentar în Parlamentul RM; *Constantin TĂNASE*, director al cotidianului Timpul; *Nina JOSU*, președinte al Asociației pentru Literatură și Cultura Română “Astra -O.Ghibu”; *Pavel BALAN*, maestru al artei fotografice; *Andrei STRÂMBEANU*, scriitor; *Arcadie SUCEVEANU*, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din RM; *Val BUTNARU*, director al ziarului Jurnal de Chișinău; *Ninela CARANFIL*, artistă emerită; *Vladimir BEȘLEAGĂ*, scriitor; *Vasile ȘOIMARU*, dr., economist; *Gheorghe VRABIE*, artist plastic; *Vlad POHILĂ*, scriitor; *Elena TAMAZLĂCARU*, scriitoare; *Tudor ȚOPA*, scriitor; *Vasile IOVU*, artist emerit; *Vadim HOTINEANU*, prof. univ.; *Sergiu NUCĂ*, scriitor; *Victor DUMBRĂVEANU*, scriitor; *Ion CIOCANU*, scriitor; *Mihail Gh. CIBOTARU*, scriitor; *Constantin LAZĂR*, președinte al Asociației Cetățenilor Români din RM; *Vasile CARTOFEANU*, decan UTM; *Valerian DOROGAN*, prorector UTM; protoiereu *Petru BUBURUZ*; *Ion MOLDOVANU*, prof. Neurolog; *Ion MELNICIUC*, prof. univ.; *Mihai MORĂRAȘ*, scriitor; *Mihai CIOBANU*, interpret de muzică populară; protoiereu *Ioan CIUNTU*; *Ioan PAULENCU*, interpret de muzică populară; *Valeriu SAHARNEANU*, președintele Uniunii Jurnaliștilor din RM; *Alexandru BANTOȘ*, redactor-șef al revistei “Limba Română”; acad. *Diomid GHERMAN*; *Eugen DOGA*, compozitor; acad. *Aurel ȘAULEA*; *Ion GOLOVATĂI*, jurist.

Literatura și Arta nr. 29, 2 Iulie 2009

Apelul Consiliului Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova către alegători

Concetățeni!

Necruțătoarea stare de instabilitate umanitară și profunda criză social-economică pe care au instalat-o comuniștii și aliații lor în Republica Moldova în ultimii opt ani impune o mobilizare generală a tuturor cetățenilor cu drept de vot – tineri, maturi, bătrâni – pentru a debarca năpasta comunistă de la putere.

Fiindcă i-am tolerat 8 ani la guvernare ei ne-au furat până și dreptul la familie, bogăția noastră principală lăsată de Dumnezeu, alungând peste hotare cu sărăcia instaurată aici tot ce aveam mai bun în structura forței de muncă și lăsând prin orașe și sate zeci de mii de copii fără părinți și alte zeci de mii de bătrâni abandonați.

Furând ei au transformat Republica Moldova în cel mai sărac stat european și în unul din cele mai nefericite din lume. Instaurând în Republica Moldova o adevărată economie de corupție clanul „*burghezului comunist*” V. Voronin s-a îmbogățit ilicit în ultimii opt ani din averea tuturor cetățenilor săraci.

Concetățeni! Starea economiei și a infrastructurilor este deplorabilă și asta o simt pe pielea lor toți cei care caută un loc de muncă în acest stat. Leul moldovenesc este menținut la o cotă înaltă față de dolar și euro cheltuindu-se sume uriașe din rezerva valutară a Băncii Naționale, adică banii noștri ai tuturor. Produsul intern brut pe cap de locuitor este unul din cele mai mici din lume. Asigurarea cu resurse energetice dintr-o singură sursă, cea rusească, ne transformă în robi umili ai interesului geopolitic rusesc și ai republicii fantomă din Transnistria. Agricultură este la pământ; chiar și la finele lui martie, deși condițiile naturale au fost favorabile, zeci de mii de hectare de pământ rămân nearate mai ales în zona centrală și de

sud, unde fabricile de vin, aflate și ele în criză, nu au plătit producătorilor pentru strugurii din toamna trecută. Investitorii străini și interni fug de statul comunist al lui V. Voronin, care a naționalizat brutal mai multe întreprinderi cu capital străin și național, lăsând pe drumuri mii de oameni fără un loc de muncă bine plătit. Balanța de plăți a Republicii Moldova este dominată de importurile masive care fură cinic prin consum remitențele celor plecați peste hotare. Băncile, dominate de interesul politic și economic al comuniștilor, refuză să crediteze pe micii producători din RM, mai ales pe cei din zona rurală. Instituțiile de educație și cele de ocrotire a sănătății nu au cadre și nu sunt dotate cu cele necesare pentru a funcționa normal. În majoritatea absolută a satelor și orașelor drumurile, șoselele și străzile arată de parcă ar fi bombardate, nu există conducte de apă potabilă și sisteme de canalizare. În pofida faptului că Uniunea Europeană a interzis de mult acoperirea caselor cu ardezie cancerigenă, acest material care provoacă atâta suferință oamenilor continuă să fie folosit în masă, mai ales în zona rurală. Sute de oameni care au suferit din urma inundațiilor din vara trecută nu au primit nici un ajutor de la guvernarea comunistă. Bolnavii din zona rurală, mai ales bătrânii și copii fără părinți, nu au acces la instituțiile de ocrotire a sănătății. Numărul violențelor stradale și din familie, alcoolismul, bolile provocate de starea deplorabilă a sistemului sanitar, nenumăratele cazuri de suicid, nedreptatea crasă din justiție, procuratură, poliție, nenumăratele procese pierdute de guvernarea comunistă la CEDO și plătite din banii contribuabililor, toate acestea agravează și mai mult starea deplorabilă din Republica Moldova. Deși fac multă zarvă din problema integrării în Uniunea Europeană în opt de ani de zile comuniștii nu au depus nici măcar cererea de aderare la UE (această cerere a fost depusă de FDRM din partea societății civile), nu au făcut nici un pas concret pentru a face reforme democratice în RM, pentru a instaura un regim economic

echitabil și prosper fără corupție și a crește Produsul Intern Brut până la cotele de preaderare la UE. Dar cea mai mare minciună și hoție se află în sistemul de plată al salariilor și pensiilor. Deși se laudă că plătesc „regulat” aceste pensii și salarii, comuniștii „uită” să le spună cetățenilor că aceste plăți se fac cu mare întârziere (banii fiind folosiți în băncile lor), că au datorii imense la salarii și că ele sunt cele mai mici din spațiul postsovietic. Cei care înțelegem acest lucru avem o datorie morală să le lămurim până la 5 aprilie mai ales bătrânilor că anume lor li se fură și această brumă de pensii și salarii, fiindcă prețurile la principalele alimente, medicamente și mărfuri de larg consum sunt în Republica Moldova mult mai mari decât în Uniunea Europeană, unde pensiile și salariile sunt de 10-15 ori mai mari decât în statul lui V. Voronin.

Ținând cont de toate acestea și având în vedere faptul că măcar copii și nepoții noștri trebuie să trăiască într-un stat normal european, Consiliul Director al FDRM face acest apel de mobilizare generală pentru participarea activă la scrutinul din 5 aprilie și roagă pe toți cetățenii să cumpănească bine înainte de aplica ștampila „*votat*” pe buletinul de vot. Concetățeni! Nu-i adevărat că toți politicienii sunt răi! Noi rugăm alegătorii să înțeleagă că avem o mulțime de politicieni competenți, curajoși, cinstiți pe listele principalelor partide din opoziție, capabili să scoată statul nostru din nenorocirea comunistă. Credeți în ei și vom avea cu toții după 5 aprilie dreptul la o viață normală în țara noastră, lângă familiile noastre și în casele noastre strămoșești.

Facem apel și la organismele politice și civice internaționale să nu scape din vedere faptul că partidul comuniștilor folosește toate resursele economice, sociale și mediatice ale statului în actuala campanie electorală, că el pregătește o fraudă masivă a alegerilor prin mărirea artificială a numărului alegătorilor din RM și prin falsificarea proceselor

verbale de la secțiile de votare mai puțin controlate de opoziție. Un apel deosebit adresăm și partidelor politice care participă la scrutin, mai ales celor care au șanse mari să treacă pragul electoral de 6%. Nici o secție de votare nu trebuie să rămână fără observatorii fideli ai partidelor, toți alegătorii care participă la alegeri trebuie să fie numărați, toate procesele verbale de la secțiile de votare trebuie cercetate cu atenție după numărarea voturilor și incluse în numărătoarea paralelă a voturilor.

Concetățeni! La nenumăratele întâlniri, pe care personalitățile din conducerea FDRM le au cu cetățenii, ni se pune cu insistență aceeași întrebare: noi cu cine votăm? Dat fiind numărul foarte mare de partiduțe de buzunar, fără nici o activitate politică în perioada de după alegerile din 2005, și așa-zișii candidați independenți neștiuți de mai nimeni, creați în ultimele luni de partidul comunistilor, considerăm că întrebarea cetățenilor este de importanță majoră pentru destinul de mai departe al acestui stat. Răspunsul la această întrebare se conține în apelul nostru mai vechi de a se uni principalele forțe ale opoziției pe o singură listă națională. Fiindcă această inițiativă nu a reușit (deși în sondajele de opinie ea a fost susținută de aproximativ 60% din electorat) facem apel la partidele democratice din opoziție, care nu au șanse să treacă pragul electoral de 6%, să iasă din cursa electorală și să dea posibilitate electoratului să formeze o puternică majoritate democratică în Parlament, care să schimbe realmente spre bine starea de lucruri din Republica Moldova.

Experiența trecutelor alegeri parlamentare demonstrează că în noul Parlament al Republicii Moldova, care se va alege pe 5 aprilie 2009, vor intra trei sau patru partide. Unul din ele va fi partidul comunistilor și pentru a nu le permite să ajungă iarăși la guvernare prin redistribuirea voturilor partidelor perdante trebuie mai întâi să ne lepădăm curajos de orgoliile personale de ideile politice care s-au dovedit neviabile în anii de urmă. Să

lăsăm ambițiile personale la o parte, să alegem din mulțimea partidelor înscrise pe lista electorală 3 partide – AMN, PLDM și PL – care, așa cum susțin sondajele de opinie, vor trece sigur pragul electoral și care au și declarat că se vor uni în viitorul Parlament pentru a crea o coaliție anticomunistă, partide cu mare experiență politică, inclusiv internațională, cu echipe solide de profesioniști pregătiți special pentru guvernare. Să alegem dintre cei mai buni, dintre cei mai pregătiți, dintre cei care ne-au vorbit curajos și neconținut în toți anii din urmă adevărul despre hoțiile, incompetența și aroganța comuniștilor și a aliaților lor. Să alegem mai ales cu rațiunea! Să votăm contextul nostru european și românesc, și nu întunecimea comunistă care ne-a înrobuit din 28 iunie 1940 încoace. Concetățeni! Dacă nu vom debarca de la putere la 5 aprilie 2009 partidul comuniștilor, vom amâna cu zeci de ani un viitor de normalitate europeană pentru Republica Moldova, ne vom condamna iar și iar copiii să se maturizeze într-un mediu amoral și violent, fără părinții plecați peste hotare, îi vom transforma în jertfe umile ale dezastrului comunist. Nu-i mai credeți pe comuniști la 5 aprilie. Ei au avut opt ani la dispoziție să facă bine statului și cetățenilor și nu au făcut. Nu-i credeți nici pe aliații lor, nici pe cei care au devenit oameni politici peste noapte. Alegeți pe cei mai buni dintre cei mai buni! Votați un viitor omenesc în familia unită europeană! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Consiliul Director al FDRM, 24 martie 2009

**Apelul Consiliului Director al Forului Democrat al
Românilor din Republica Moldova (FDRM) către
ambasadorii din statele spațiului euroatlantic
acreditați la Chișinău**

Excelențele Voastre!

Agravarea situației social-politice din Basarabia în urma alegerilor parlamentare din 5 aprilie, fraudate de partidul comunistilor prin manipularea cetățenilor cu mirajul micilor pensii și salarii „*care se plătesc la timp*”, prin introducerea pe listele electorale a peste 400.000 de „*suflete moarte*” și prin organizarea „*tentativei de lovitură de stat*” din 7 aprilie, pentru a acoperi această ilegalitate și a face imposibile protestele pașnice ale opoziției, demonstrează cât de cinici și iresponsabili față de idealurile democratice ale cetățenilor sunt cei care au guvernat Republica Moldova în ultimii 8 ani și au adus acest firav stat la condiția celui mai sărac din Europa. Anume sărăcia, amânarea reformelor democratice și economice și crearea de regiuni scizioniste, pentru a face imposibilă aderarea Republicii Moldova la NATO și UE, alungarea peste hotare a aproximativ un milion de oameni, orientarea economiei statului spre remitențele provenite de la acești oameni și consumul de import, transformarea mass-mediei publice în slugă umilă a partidului comunistilor, furtul masiv din produsul intern brut de către un grup restrâns din conducerea partidului comunistilor și instaurarea „*economiei de corupție*”, fraudarea repetată a alegerilor prin procedee care nu sunt la vedere, de tipul listelor cu cetățeni morți, plecați peste hotare, al votării multiple sau al „*suveicii*”, dar, mai ales, bolșevizarea în masă a cetățenilor stau la baza radicalizării vieții sociale și a acțiunilor în masă ale tinerilor, care nu mai vor să trăiască într-un stat fără nici o perspectivă.

Excelențele Voastre!

Noi facem azi acest apel nădăjduind că Domniile Voastre cunosc în detalii nu doar dedesubtul evenimentelor politice din ultimele 2-3 luni, ci și starea catastrofală a economiei și a infrastructurilor Republicii Moldova, inclusiv ascunderea de către guvernanți a efectelor negative ale recesiunii globale, situația gravă din domeniul educațional și din cel al ocrotirii sănătății, numărul uriaș al copiilor rămași fără ambii părinți, atrocitățile poliției din ultimii opt ani, inclusiv în penitenciare etc., și, ca rezultat, încălcarea drepturilor fundamentale ale omului.

Ținând cont de toate acestea, Consiliul Director al FDRM, cea mai numeroasă organizație civică din Republica Moldova, se adresează Excelențelor Voastre să informați conducerea statelor care V-au trimis în misiune diplomatică la Chișinău despre înfricoșătoarea stare a democrației, economiei și reformelor în Republica Moldova și să depuneți toate eforturile necesare ca acest stat să nu se transforme în cea mai sângărândă rană a Europei. Nu așteptați ca străzile Chișinăului să devină teatrul unui sângeros război anticomunist ca la Budapesta în 1956 sau ca la Praga în 1968. Arătați lumii atrocitățile regimului comunist împotriva cetățenilor Republicii Moldova. Nu permiteți comuniștilor să-i îndobitocescă pe cetățeni cu ideea că Uniunea Europeană și SUA i-au părăsit! Ajutați-ne să instaurăm în Republica Moldova prin alegeri libere și corecte un adevărat regim democratic, orientat spre integrarea reală cu NATO și UE.

***Cu deosebit respect,
Consiliul Director al FDRM, 22 aprilie 2009***

ASOCIAȚIEI LUPTĂTORILOR DIN TIMIȘOARA

Cu 20 de ani în urmă timișorenii au scris cu sânge filele de istorie a acelor zile.

Nu v-ați gândit să faceți istorie, ați făcut-o.

Nu v-ați gândit să fiți eroi, ați fost.

Ați îndrăznit și ați învins.

Ne închinăm curajului și jertfei dumneavoastră, pentru că ați apropiat ora slobozeniei pentru tot Neamul Românesc, de la Nistru până la Tisa.

Ne plecăm frunțile în fața celor care ați crezut că libertatea este unicul lucru sfânt pentru care merită să te sacrifici.

Ați făcut din Timișoara un simbol al prăbușirii unei ere și al nașterii unui alt timp.

Basarabia vă rămâne recunoscătoare, fii ai cetății de pe Bega, care ne-ați întărit, prin curajul dumneavoastră, în lupta noastră pentru unitatea de Neam și de Țară.

Ați fost și sunteți pentru noi un exemplu de curaj, de demnitate și de solidaritate românească.

Vă felicităm cu prilejul aniversării a douăzecea a Revoluției Române.

Cu cele mai alese sentimente,

Consiliul Director al

Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova

14 decembrie 2009, Chișinău

COMUNIȘTII AU GENERAT UN CONFLICT ÎNTRE GENERAȚII, EXTREM DE PERICULOS

Subsemnații, profesori și cadre auxiliare ale Universității Tehnice a Moldovei, suntem profund îngrijorați de situația social-politică și economică din R. Moldova. Efectuând o amplă analiză a evenimentelor din ultima perioadă, a așa-numitelor succese trâmbițate de guvernarea comunistă (dacă ar exista, de ce atunci am devenit cel mai sărac stat din Europa?), constatăm următoarele:

Agravarea situației social-politice actuale este rodul activității incompetente a conducerii comuniste. Prin practica de corupere a puterilor în stat, prin dorința de a supune toate pârghiile în stat unei singure persoane, prin modul lor de a nu fi cooperanți, fiind prizonieri ai unei ideologii a trecutului, prin aroganța cu care i-au tratat pe colegii lor din parlament și pe toți cei care nu sunt din lagărul lor, prin tentativele de corupere a parlamentarilor, efectuată de persoane cu cel mai înalt rang social în stat, comuniștii au generat evenimentele din 7 aprilie și ce a urmat după aceea, promovând mari ostilități în rândul tinerilor, provocând criza parlamentară actuală.

Situația economică extrem de gravă este generată în exclusivitate de conducerea comunistă, care a guvernat în condiții ideale fără să fie împiedicată timp de peste opt ani de zile. Promovând doar măsuri populiste, neavând un program anticriză fundamentat științific, nefiind asigurată siguranța investițiilor făcute de investitorii străini (a se vedea și decizia recentă a FMI de a suspenda până în toamnă negocierile privind creditarea R. Moldova), este imposibilă stoparea declinului economic.

Prin modul fraudulos de guvernare comuniștii au generat un conflict extrem de periculos - conflictul între generații. Tineretul, marginalizat prin votul acordat

comuniștilor de părinții și bunicii lor, având burse sau salarii sub limita existenței sau perspective salariale foarte sumbre, neavând nici un viitor în acest colț de țară, vor părăsi-o masiv, creând mari probleme în sectoarele sociale (plata pensiilor, salarizarea bugetarilor etc.). Deja este atestat un exod masiv al celei mai productive pături sociale cu vârsta cuprinsă între 20-40 de ani, acesta fiind un indiciu periculos de depopulare a republicii.

Guvernarea comunistă practică un mod fraudulos de administrare a finanțelor publice, fapt ce agravează și mai mult situația economică a majorității păturilor sociale.

Guvernarea comunistă practică un mod inadmisibil într-o societate democratică de tratare a opoziției, dezinformare în masă și promovarea neadevărului prin toate mijloacele de presă, inclusiv prin postul public de televiziune „Moldova 1”, acaparare de ei, coruperea electoratului. Considerăm că în secolul XXI nu mai este loc pentru manipulare. Oamenii trebuie să decidă singuri pentru cine votează. Or, pentru a putea face o alegere corectă, este necesar să fie informați.

Considerăm că o șansă pentru redresarea parțială a situației grave în care ne aflăm ar fi alegerea în scrutinul electoral anticipat a unor forțe politice noi, credibile în structurile europene, capabile să diminueze la moment efectele dezastruoase ale crizei social-politice și economice extrem de grave. Indiscutabil acestea ar fi cele trei partide liberale care au trecut un test de fidelitate și onestitate. În legătură cu aceasta ne adresăm celor trei partide liberale să meargă în alegerile anticipate pe o listă comună, miezul căreia să-l constituie cei 41 de deputați liberali aleși în scrutinul recent, iar restul să includă și personalități cu renume care ar aduce voturi partidului unit. La rândul nostru, ne angajăm să contribuim dezinteresat prin toate mijloacele disponibile la victoria partidului liberal unit în alegeri.

În legătură cu aceasta ne adresăm către bunii noștri părinți, frați și surori de la țară cu îndemnul de a nu da crezare tuturor minciunilor prezentate de guvernarea comunistă prin mediile de presă electronică și scrisă, care se află la cheremul lor, de a nu le fura viitorul copiilor și nepoților lor votând comuniștii.

De asemenea, ne adresăm întregii intelectualități din republică să nu stea în poziția de așteptare în această perioadă deosebit de grea pentru viitorul acestei așchii de popor. Acum ori niciodată, precum ne îndeamnă imnul strămoșilor noștri.

*Au semnat: **Dulgheru Valeriu**, dr. hab., șef de catedră; Cartoceanu Vasile, decan FIMM; Dorogan Valeriu, dr. hab. prof. univ., prorector; Manoli Ilie, conf. univ., dr., șef de catedră; Grama Vasile, conf. univ., șef de catedră; Zaporojan Sergiu, conf., dr.; Andrei Chiciuc, conf., dr., șef de departament (în total, 166 de semnături)*

Timpul. Luni, 22 Iunie 2009

APEL

Subsemnații, profesori și cadre auxiliare de la Universitatea Tehnică a Moldovei, suntem profund îngrijorați de situația social-politică și economică din Republica Moldova. Efectuând o amplă analiză a evenimentelor din ultima perioadă, a așa-numitelor succese trâmbițate de guvernarea comunistă (dacă acestea există, de ce atunci am devenit cel mai sărac stat din Europa?), constatăm că:

agravarea situației social-politice actuale în Republica Moldova este “*rodul*” activității incompetente a conducerii comuniste. Prin practica de corupere a puterilor în stat, prin dorința de a supune toate pârghiile în stat unei singure persoane, prin modul lor de a nu fi cooperanți, rămânând prizonieri ai unei ideologii perimate, prin aroganța cu care iau tratat pe colegii lor din Parlament și pe toți cei care nu sunt din tabăra lor, prin tentativele de corupere a parlamentarilor de către persoane cu cel mai înalt rang social în stat, comuniștii au generat evenimentele din 7 aprilie și ce a urmat după aceea, promovând mari ostilități în rândul tinerilor, producând criza parlamentară actuală;

situația economică extrem de gravă este generată în exclusivitate de conducerea comunistă, care a guvernat în condiții ideale fără să fie împiedicată timp de peste 8 ani de zile. Promovând doar măsuri populiste, neavând un program anticriză fundamentat științific, nefiind asigurată siguranța investițiilor străine (a se vedea și decizia recentă a FMI de a suspenda până în toamnă negocierile privind creditarea Republicii Moldova), este imposibilă stoparea declinului economic;

prin modul fraudulos de guvernare comuniștii au generat un conflict extrem de periculos – conflictul dintre generații. Tineretul, marginalizat prin votul acordat comuniștilor de către părinții și bunicii lor, având burse sau salarii sub limita

existenței sau perspective salariale foarte sumbre, neavând nici un viitor în acest colț de țară, o vor părăsi masiv, creând mari probleme în sectoarele sociale (plata pensiilor, salarizarea bugetarilor etc.). Deja este atestat un exod masiv al celei mai productive pături sociale cu vârsta cuprinsă între 20 și 40 de ani, acesta fiind un indiciu periculos de depopulare a Republicii;

guvernarea comunistă practică un mod fraudulos de administrare a finanțelor publice, fapt ce agravează și mai mult situația economică a majorității păturilor sociale; guvernarea comunistă practică un mod inadmisibil într-o societate democratică de tratare a opoziției, dezinformarea în masă și promovarea neadevărului prin toate mijloacele, inclusiv la postul public de televiziune Moldova 1, acaparat de ei, coruperea electoratului.

Consideram că în secolul XXI nu mai este loc pentru manipulare. Oamenii trebuie să decidă singuri pentru cine votează. Or, pentru a putea face o alegere corectă, este necesar ca aceștia să fie informați.

Considerăm că o șansă pentru redresarea parțială a situației grave în care ne aflăm ar fi alegerea în scrutinul anticipat a unor forțe politice noi, credibile în structurile europene, capabile să diminueze la moment actual efectele dezastruoase ale crizei social-politice și economice extrem de grave. Indiscutabil, acestea ar fi cele trei partide liberale care au urmat un test de fidelitate și onestitate. În legătură cu aceasta ne adresăm celor trei partide liberale să meargă în alegerile anticipate pe o listă comună, al cărei miez să-l constituie cei 41 de deputați liberali aleși în scrutinul recent, iar restul să includă și personalități cu renume, care ar aduce voturi partidului unit. La rândul nostru ne angajăm să contribuim dezinteresat prin toate mijloacele disponibile la victoria partidului liberal unit în alegeri.

În legătură cu aceasta ne adresăm către bunii noștri părinți, frați și surori de la țară cu îndemnul de a nu da crezare tuturor minciunilor prezentate de guvernarea comunistă prin presa electronică și cea scrisă, care se află la cheremul lor, de a nu le fura viitorul copiilor și nepoților lor votând comuniștii. De asemenea, ne adresăm întregii intelectualități din Republică să nu stea în expectativă în această perioadă deosebit de grea pentru viitorul acestei așchii de popor. Acum ori niciodată, cum ne îndeamnă imnul strămoșilor noștri.

Semnatori: *Dulgheru Valeriu, dr.hab., șef catedră; Cartoceanu Vasile, decan FIMM; Dorogan Valeriu, dr.hab.prof.univ., prorector; Manoli Ilie, conf.univ., dr., șef catedră; Grama Vasile, conf.univ., șef catedră; Zaporojan Sergiu, conf., dr.; Andrei Chiciuc, conf., dr., șef departament; Valuță Ion, prof.univ.; Ursu Vasile, conf., dr., șef departament; Mogoreanu Nicolae, dr.conf., șef DRU; Secrieru Nicolae, dr., conf., șef departament; Guțuleac Emilian, dr.hab., șef catedră; Ungureanu Ludmila, dr., conf. șef catedră; Beșliu Victor, conf.univ., dr., șef catedră; Negură Valentin, dr., conf.; Moraru Vasile, șef catedră, dr.; Carcea Liviu, conf.univ., dr.; Popescu Anatol, prof.univ.; Rusu Ion, conf.univ., dr.hab.; Botez Ilie, dr., prof.; Dohotaru Ion, conf.univ.; Javgureanu Vasile, prof.univ.; Stoicev Petru, prof.univ., dr.hab.; Țuleanu Constantin, dr., șef catedră; Marin Alexandru, conf.univ., dr.; Comendant Vasile, conf.univ., dr.; Marina Vasile, prof.univ., dr.hab.; Mazuru Sergiu, dr., șef catedră; Toca Alexei, conf., dr., decan FICM; Macari Artur, conf., dr., șef catedră; Arhip Vasile, conf.univ., dr.; Carabulea Boris, dr. conf.; Tăriță Vasile, conf., dr.; Macarișin Sergiu, conf.univ., dr.; Paștaru Gheorghe, conf.univ., dr.; Donțu Zaharia, conf.univ., dr.; Evtuhovici Simion, conf.univ.; Șauga Valeriu,*

prof.univ.int.; Grigor Raisa, conf.univ., dr.; Gorea Gheorghe, conf.univ.; Goriuc Ion, conf.univ.; Ciofu Iurie, conf.univ., șef catedră; Ganea Grigore, conf.univ.; Șura Vasile, conf.univ., dr.; Rusu Alexandru, conf.univ., dr.; Scalnâi Vitalie, dr., conf.; Martîniuc Nicolae, prof.univ., dr., hab.; Jomiru Vasile, conf.univ., dr.; Poroseatcovschii Vladimir, dr., conf.univ.; Goian Vladimir, conf.univ.; Daghi Ion, dr., conf.univ.; Cobzac Victor, conf.; Popa Vasile, conf.; Mitru Gheorghe, lect.sup.; Ajder Vasile, dr., șef. catedră; Bumbu Iacob, prof.univ.; Bumbu Ion, prof.univ.; Parasca Dumitru, dr., conf.univ.; Dicusară Ion, lect. sup.; Bodnariuc Ion, lect. sup., Olevschi Alexandru, lect. asis.; Pereu Eugen, lect. univ.; Ciobanu Radu, lect. univ.; Ciobanu Oleg, lect. univ.; Cosniceanu Ion, lect. sup.; Nistean Arcadie, conf.univ., dr.; Gordelenco Pavel, conf.univ., dr.; Ianachevici Anatolie, lect. sup.; Balan Victor, conf., dr.; Ciupercă Rodion, lect. sup.; Malcoci Iulian, lect. asis.; Dîntu Sergiu, conf.; Mațco Marcel, lect. asist.; Ciobanu Eugeniu, lect. asist.; Oșel Victor, lect. asist.; Vacarciuc Mihail, lect. asist.; Galușcă Eduard, lect. sup.; Ciobanu Marina, lect. asist.; Cebotaru Vasile, conf.univ., dr.; Șaptefrați Aliona, ing. cat. I; Goraș Ion, lector superior; Clichici Sergiu, lect. asist.; Popa Vasile, lect. univ.; Ababii Victor, dr., conf.; Sudacevschi Viorica, dr., conf.; Cărbune Viorel, lect. univ.; Calmîcov Igor, lect. sup.; Plotnic Constantin, lect. sup.; Rotaru Lilia, lect. sup.; Ciorbă Dumitru, lect. sup.; Captari Constantin, șef lab.; Stoicev Valentina, lect.sup.; Moscalenco Lilia, lect.sup.; Avornic Ludmila, lect.sup.; Ojog Aurelia, lect.sup.; Ionașcu Svetlana, metodist; Savițchi Irina, lect.sup.; Cuciuc Valentina, lect.asist.; Plamădeală Ludmila, lect.sup.; Isac Maria, lect.sup.; Botezatu Nadejda, lect. univ.; Cuțchi Eugen, ing.; Certan Maria, ing.; Sandulachi Elena, conf., dr.; Verejan Ana,

conf., dr.; Gherciu Lidia, conf., dr.; Ciobanu Ala., lect. sup.; Gorneț Viorel, lect. sup.; Chistol Vitalie, conf.univ.; Popa Daniela, lect. asist.; Cebotaru Iurie, lect. sup.; Podborschi Valeriu, conf.; Vaculenco Maxim, dr., lect. sup.; Stamati Mihail, lect. asist.; Movilă Vasile, șef lab.; Pârțac Nina, ing.; Țicul Stela, metodist; Lupașcu Tatiana, metodist, CENIOP; Sava Diana, metodist; Surunceanu Alexandru, șef practică; Munteanu Eugeniu, colab. șt.; Balica Ștefan, colab. șt.; Todiraș Virginia, șef doctorantură; Verega Nadejda, ing.; Chettraru Silvia, metodist; Doschinescu Tatiana, metodist; Vicol Sergiu, șef secție; Ichim Ion, șef secție; Derevlenco Vasile, programator; Harea Irina, inspector superior; Iușca Raisa, ing.; Becciev Luminița, inspector superior, SP; Pascaru Margareta, inginer; Luca Nicolae, dr.; Martin Nadejda, ing.; Lucinschi Tatiana, ing.; Vrîncean Mariana, dr.; Ursulenco Tatiana, ing.; Vîrcolici Margareta, dr.; Pojoga Iulia, ing.; Rotaru Ludmila, ing.; Brașovschi Elena, ing.; Pojoga Aurelia, ing.; Dorogan Andrei, lect. univ.; Dumitrașcu Petru, dr., conf.; Liurca Iacob, lect. sup.; Șaragov Ion, lect. sup.; Țărnă Ilie, lect.sup.; Bîrcă Mihail, dr.conf.; Lozovan Dumitru, lector; Ursu Mihai, lector; Sârbu Teodor, dr., conf.univ.; Cazacu Nicolae, lector; Taranenco Anatolie, lect.sup., dr.; Turculeț Mihail, dr.conf.; Bostănică Anatol, lect. asist.; Lungu Sergiu, asist.univ.; Cepoi Eugeniu, asist.univ.; Funieru Natalia, lector; Vlasenco Ana, lect.sup.; Ioneț Vitalie, lect. univ.; Polcanu Vitalie, conf.univ., dr.; Nistor-Lopatenco Livia, dr., conf.; Ursu Victor, lect.sup.; Boicu Ion, lect.sup.; Dima Dumitru, ing.

Literatura și Artă nr. 24, 18 Iunie 2009

A P E L

Subsemnații, constituind un grup de inițiativă, ne adresăm către toți cei născuți în comuna Cârpești și stabiliți la Chișinău cu propunerea să ne întrunim într-o Asociație a Cârpeștenilor, pentru a ne coordona mai bine diversele activități legate de ajutorarea celor de la baștină. Alegerile anticipate recente sunt un motiv în plus, care trebuie să ne unească, pentru a stopa tăvălugul roșu, impropriu meleagurilor noastre.

Luând în considerație că baștina noastră, Cârpești, a devenit cunoscută, cel puțin în spațiul românesc, prin marele nostru conațional, Vasile Țepordei, iluminist, preot, profesor, publicist, redactorul al ziarului chișinăuian anticomunist, din perioada interbelică, „*Raza Basarabiei*”, pentru care fapt a plătit cu ani grei în Gulagul stalinist, propunem ca Asociația care se va forma să poarte numele „*Vasile Țepordei*”. Prin acest apel îi îndemnăm pe toți conaționalii noștri cârpeșteni, stabiliți la Chișinău, să adere la această Asociație. Împreună vom face mai mult pentru baștina de unde am pornit în viață.

De asemenea, luând în considerație că marea majoritate a românilor din Chișinău sunt proveniți de la țară, îi îndemnăm și pe alți chișinăuieni să constituie asociații similare, iar pe cei care le-au constituit deja să le reactiveze acum, în această perioadă fierbinte a alegerilor anticipate.

Au semnat:

Teodor Negru, dr. în drept, conf. USM; Valeriu Dulgheru, dr.hab. în tehnică, UTM; Victor Luță; Aфанасие Hâțu; Dumitru Hâțu; Andrei Danalache; Anatolie Epureanu; Ala Parfeni (Țepordei); Gheorghe Nistor.

Literatura și Arta nr. 25, 25 iunie 2009